

Giới thiệu Tà Hoàng - Dạ Đế

Tà Hoàng - Dạ Đế của tác giả Huyết Hồ Điệp là câu chuyện về cuộc sống mới của cô ở thế giới cổ đại cùng với những kinh nghiệm hiểm có của mình...

Cô là một đặc công ngầm của quốc gia khoác một vẻ bề ngoài là học sinh cấp ba. Trong một lần sơ ý và thất bại nhiệm vụ, cô đã vô tình xuyên về cổ đại và vô tình cứu được một tên Vương Gia của nước Lưu Ly... Hắn cũng là một chiến vương lừng lẫy và cũng đã phải lòng cô...

Liệu câu chuyện giữa hai người sẽ ra sao ? Mời các bạn theo dõi câu chuyện.!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phán bội - Xuyên qua

Y Lam, năm nay mới 16 tuổi, là nữ sinh xuất sắc nhất trường cấp ba lớn nhất thành phố, được bạn bè và thầy cô hết mực yêu mến. Nhưng ít ai biết rằng cô còn sở hữu hai thân phận kinh người khác: Tuyệt Ảnh và Dạ đế.

Tuyệt Ảnh - đệ nhất đặc công nước Z, được xưng là thiên tài ngàn năm có một của thế giới. Một thân bản lĩnh cao cường, xuất quỷ nhập thần, đến vô ảnh, đi vô tung, là nỗi sợ hãi của những tên trùm tội phạm thế giới.

Dạ đế - bang chủ Dạ bang lừng danh giới hắc đạo, tinh thông đủ loại độc dược, tàn nhẫn khát máu, vô cùng ngoan độc, là một trong những ông trùm của giới hắc đạo.

Hôm nay, Y Lam trong thân phận Tuyệt Ảnh tiếp nhận một nhiệm vụ đặc biệt: ám sát trùm ma túy thế giới Lục Lang. Cùng tiếp nhận nhiệm vụ với nàng còn có Hắc Miêu, một đồng đội lâu năm mà nàng rất tin cậy. Nhiệm vụ diễn ra rất thuận lợi, nàng cùng Hắc Miêu dễ dàng đột nhập vào biệt thự của Lục Lang và tìm thấy hắn đang hoan ái với một nữ tử trên giường. Y Lam nhẹ như một con mèo lần vào bóng tối tới gần rồi rút súng ra kết liễu sinh mạng của hắn. Nữ tử kia thấy Lục Lang chết đi tức thì mặt trắng bệch, quá sợ hãi mà ngất đi. Y Lam nhìn nàng ta bĩu môi, sau đó quay lại nói với Hắc Miêu: "Tiểu Miêu, chúng t..." chưa nói dứt lời thì nàng đã cảm thấy sát khí từ sau lưng, vội búng người né qua một bên. Ngay sau đó...

Đoàng! Một tiếng súng vang lên, Hắc Miêu tay cầm súng nở nụ cười tàn nhẫn: "Ha ha ha, không hổ danh là đệ nhất đặc công, né rất nhanh."

Y Lam sắc mặt nghiêm trọng nhìn nàng ta, các ý nghĩ trong đầu xoay chuyển nhanh chóng hồng tìm cách thoát thân. Nhưng không ngờ, Hắc Miêu ra tay không thành lập tức lao thẳng ra cửa sổ thoát ra ngoài. Trước khi rơi xuống còn nhìn nàng nói một câu: "Vĩnh biệt."

Y Lam cảm thấy có điều không lành, nhưng chưa kịp hành động thì một loạt tiếng nổ lớn đã vang lên. Bùm! Bùm! Bùm! Thì ra bên dưới tòa biệt thự này có chôn bom, xem ra tổ chức đã biết nàng là Dạ đế nên muốn loại trừ nàng đây.

Khoảnh khắc kề cận cái chết, chiếc vòng tay mẫu thân tặng lúc nhỏ trên tay đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa bao bọc lấy nàng. Rất nhanh, nàng liền mất đi ý thức, chuyển về sau, nàng đều không biết gì nữa.

Cũng không biết là bao lâu sau, Y Lam tỉnh dậy trong tình trạng đầu đau như búa bổ, lại cảm thấy bên tai vù vù tiếng gió. Chặt vật mờ mắt ra, nàng méo mặt khi phát hiện mình đang...rơi tự do. Đúng, chính là rơi tự do. Y Lam vừa nguyên rủa lão thiên chết tiệt, vừa tự thương cho bản thân mình. Ở độ cao này mà rơi xuống chắc chắn sẽ rất đau, không chừng sẽ tan xương nát thịt mà chết. Chợt nhớ đến chiếc vòng tay đã cứu mình thoát chết, hơn nữa còn thần thần bí bí đem mình tới nơi này, Y Lam cười khổ không thôi. Nó cứu nàng không bị bom nổ chết, nhưng lại khiến nàng từ trên cao xuống mà chết. Nàng là nên hận, hay là nên cảm kích nó đây.

Rơi một hồi lâu, cuối cùng Y Lam cũng trông thấy mặt đất, hình như vị trí nàng rơi xuống là một ngọn núi. Nhắm mắt lại chờ đợi cú té ngã đau đến chết người, nhưng... Rầm!!! Một âm thanh cực lớn vang lên. Y Lam cảm thấy cái mông đau ê ẩm, cái lưng thì như muốn gãy ra, nhưng mà... nàng vẫn chưa chết. Ha ha ha, nàng biết mà, mạng nàng lớn vậy sao có thể chết dễ dàng như thế được. Chợt cảm thấy dưới mông rất êm, quay xuống thì thấy một nam nhân mặt mày hung dữ, râu ria xồm xoàm bị nàng ngồi lên người. Thì ra nàng là rơi trúng người hắn nên mới thoát chết.

Nam nhân hung dữ kia đẩy nàng ra, hung hăng quát lớn: "Người đâu, bắt con tiểu tiện nhân này lại cho ta. Dám đề lên người bổn trại chủ, nhất định phải dạy cho nó một bài học nhớ đời."

Y Lam ngơ ngác nhìn đám người xung quanh bao vây mình toàn mặc những bộ đồ cổ trang trong ti vi, trong lòng không khỏi mắng một câu: "Mẹ nó, xuyên qua rồi!!!" Chưa kịp để nàng định thần, đám người kia tay đao tay kiếm hung hăng xông lên muốn đem nàng bắt lại. Nhưng nàng là ai, sao có thể để đám lâu la kia bắt lại được. Nhặt tạm một thanh kiếm ở gần đó, nàng lao vào vòng vây tấn công, uy mãnh tựa hồ lạc bầy dê. Độ khoảng một khắc sau, một cảnh máu tanh tàn nhẫn hiện ra. Một nữ tử trang phục kì lạ một mình giết sạch mấy chục đại nam nhân cao lớn dũng mãnh. Hơn nữa cả người vẫn vô cùng sạch sẽ, không dính một chút máu.

Giải quyết xong đám lâu la kia, Y Lam mới quay lại phía nam nhân hung dữ ban đầu, nở nụ cười ngoan độc khát máu: "Bây giờ đến lượt ngươi.". Nam nhân hung dữ nghe thế mặt cắt không còn hột máu, vội vàng dập đầu xin tha, nhưng cũng không thoát khỏi cái chết.

Ba ngày sau, người dân vùng này trông thấy một nữ tử áo trắng đi ra từ Huyết Hùng trại, tốc độ nhanh đến kinh người. một vài người vô tình nhìn thấy đều nói nữ tử kia thanh thoát xinh đẹp, tựa như tiên nữ giáng trần. Nhiều người vì tò mò vì sao vị tiên tử kia lại đi ra từ nơi tàn ác như Huyết Hùng trại, liền tò mò lên núi xem xét. Không ngờ cả sơn trại tràn ngập mùi máu tươi, toàn trại bị diệt. Người dân trong vùng truyền miệng nhau đám sơn tặc trong Huyết Hùng trại làm nhiều điều ác độc, trời cũng không dung, phải xuống một vị tiên tử tiêu diệt bọn chúng. Một đồn mười, mười đồn trăm, vị tiên tử kia nhờ đó mà danh nổi như cồn, lan sang cả những huyện lân cận. Thậm chí sau này còn có nơi lập đền thờ cúng vị tiên tử kia, nhưng đó lại là chuyện của sau này.

Đã năm ngày kể từ khi xuyên qua đến thế giới này, Y Lam vừa đi trên đường vừa suy nghĩ về kế hoạch cho bản thân sau này. Nơi mà nàng xuyên tới gọi là Lưu Ly đế quốc, một triều đại không có trong lịch sử. Lưu Ly đế quốc là một trong tứ đại đế quốc của Xích Nguyên đại lục, mạnh về buôn bán giao thương, mấy năm nay rất phát triển, ra sức xây dựng quân đội để có thể sánh vai với ba đế quốc còn lại là Bắc Lô quốc, Lăng Phụng quốc và Mặc quốc. Mặc dù nói bốn nước đang trong thời bình, nhưng nàng đoán sóng ngầm nổi dậy chắc chắn không ít. Chưa kể còn những toán sơn tặc như Huyết Hùng trại chuyên chặn đường cướp đoạt, cả những tên tham quan chuyên hà hiếp dân lành. Cuộc sống của dân chúng ở đây có lẽ cũng không tốt lắm.

Khẽ lắc đầu thở dài, Y Lam đè nén lại những suy nghĩ ban đầu xuống đáy lòng. Nàng cũng chỉ là một người qua đường của thế giới này mà thôi, đâu có khả năng thay đổi tất cả được. Mà cho dù nàng có khả năng đi nữa, chưa chắc nàng sẽ làm. Nàng không phải là thánh nữ hay đức cứu thế gì đó, nàng chỉ là một con người. Hơn nữa còn là một người vô cùng ích kỉ. Nàng chỉ muốn ở trong thế giới này, tiêu dao mà sống, cứ thế đến già. Còn việc sẽ kiếm được một người chân thành yêu mình hay không thì nàng không quan tâm. Theo nhận thức của nàng, muốn tìm được một người thật tâm yêu mình, nguyện hi sinh vì mình, là một việc có tỉ lệ còn nhỏ hơn cả việc trúng số độc đắc. Mà nàng từ trước tới giờ ở phương diện kia đều xui xẻo vô cùng. Thế nên, tốt nhất là đừng mơ mộng quá nhiều.

Mãi miết suy nghĩ, Y Lam không phát hiện ra trời đã bắt đầu sẩm tối. Ngược nhìn xung quanh thấy chỉ toàn rừng cây rậm rạp, nàng không khỏi lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Xem tình hình này thì tối nay nàng lại phải qua đêm ngoài trời rồi. Mặc dù đã lấy được bản đồ ở chỗ Huyết Hùng trại, nhưng dù sao nàng cũng không phải dân bản địa, mới đi chưa được một ngày đã lạc đường.

Quanh quẩn trong rừng rậm đã hơn một ngày, Y Lam cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Chỉ hi vọng số nàng may mắn, gặp được người đón cùi hay hái thuốc gì đó, dắt nàng ra khỏi nơi quái quỷ này. Nhưng vừa nghĩ đến vận mệnh xui xẻo của mình, nàng không khỏi thở dài một hơi. Haiz, thôi kệ, tới đâu thì tới vậy.

Xem xét tình hình xung quanh một chút, Y Lam tìm một gốc cây cao ráo thoáng mát, nhún chân phi lên ngồi trên cành cây. Lại lục trong tay nải ra một ít lương khô ăn vào, sau đó tựa vào thân cây ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

Đêm đã khuya Mặc Kỳ Tuyên vừa chạy trong rừng vừa trầm ngâm suy nghĩ, sắc mặt cực kì khó coi. Rốt cuộc là ai đã để lộ tin tức hần đến Bạch thành, khiến cho hần bị kẻ thù mai phục, suýt nữa toàn quân bị diệt. Đám người mai phục hần là một đội quân tử sĩ mấy trăm người, mỗi người đều được huấn luyện vô cùng kĩ lưỡng. Hơn nữa bọn chúng rất biết chọn thời cơ, mai phục vào đúng ngày độc trong người hần phát tác, thực lực chỉ còn non nửa, không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của bản thân. Vừa rồi hần và thuộc hạ của mình đã phải ác chiến một hồi mới có thể phá được vòng vây chạy thoát. Nhưng âm vệ của hần cũng tổn thất hơn phân nửa, ngay cả bản thân hần cũng bị trúng một đao sau lưng.

Xoạt! Xoạt!

Mặc Kỳ Tuyên thính lực rất tốt, nghe được đám tử sĩ kia đang đuổi theo, khuôn mặt lập tức trở nên âm trầm. Hần thề, nếu hần biết được hung thủ là ai, hần sẽ khiến kẻ đó hối hận vì đã ở trên đời. Âm vệ của Mặc Kỳ Tuyên cũng đang rất lo lắng, không biết phải làm thế nào. Bọn họ có chết cũng chẳng sao, nhưng chủ tử thì...

Haiz, chủ tử là một kẻ rất cứng đầu, tuyệt đối không đồng ý để bọn họ liều mạng cầm chân đám tử sĩ kia để bản thân mình chạy thoát. Chuyện họ có thể làm lúc này chỉ là làm theo lời chủ tử và cầu nguyện cho tất cả có thể qua khỏi lần này.

Lại nói đến Y Lam đang ngủ rất ngon lành trên cành cây thì chợt nghe tiếng đánh nhau, tiếng đao kiếm va vào nhau vọng lại từ gần đấy. Điều này khiến nàng vô cùng bức bối, chỉ muốn đập cho đám người kia một trận. Cả đời nàng ghét nhất là kẻ dám đánh thức nàng khi đang ngủ. Những kẻ từng làm việc đó với nàng đều không có kết cục tốt đẹp.

Y Lam vốn định bỏ qua, không để ý đến mà ngủ tiếp. Nhưng tiếng chém giết ngày càng lớn hơn, hoàn toàn không có ý định dừng lại. “Không thể chịu nổi nữa!!!” Y Lam hét lên trong lòng, lập tức đề khí phi thân đến nơi phát ra tiếng chém giết. Bày ra trước mặt nàng là một cảnh tượng hỗn loạn máu tanh vô cùng kinh người. Ở đó có hơn cả trăm người đang bao vây một nhóm người khác khoảng hơn hai mươi người. Dưới ánh trăng mờ ảo, nàng nhìn thấy một tử y nam nhân vô cùng tuấn tú đang chỉ đạo đám người bị bao vây chiến đấu một cách tài tình. Hơn nữa bản thân hần võ công cũng vô cùng cao cường, ở giữa vòng vây ra sức mà chém giết. Nàng đoán hần ở trong thế giới này nhất định là một kẻ cực kì máu mặt, thân phận ắt hẳn là vô cùng cao quý. Nhưng như vậy thì sao chứ!!! Đám quấy rầy giấc ngủ của bản cô nương thì phải trả giá đắt. Cả đám người đang vây công mặt lạnh như đồng kia nữa. Bản cô nương sẽ không tha cho một tên nào hết.

Nghĩ thế, Y Lam thuận tay bứt mấy quả dại trên cây ném thẳng vào đầu mấy tên đầu lĩnh của cả hai phe. Vì đang mải mê chiến đấu nên thủ lĩnh cả hai phe đều sơ sẩy mà bị quả dại nện trúng đầu, cả đám không hẹn mà cùng lúc quay đầu về phía quả dại bay ra, gầm lên: “Kẻ nào lén lút lút ở đó, mau ra đây cho ta!!!” Mạc Kỳ Tuyên kéo tay đầu lĩnh ám vệ của mình, lắc đầu, ý bảo không nên manh động. Không hiểu sao hắn có cảm giác người vừa ra tay kia sẽ cứu được đám người bọn hắn.

Y Lam nhàn nhã từ trên cây nhảy xuống đất, bày ra bộ mặt khó chịu hết lớn: “Nửa đêm nửa hôm các người ở đây chém giết ầm ĩ cái gì? Có biết là ta đang ngủ không hả!!! Các người có biết quấy rầy người khác ngủ là tội gì không? Là tội chết đó, có nghe chưa hả!!!”. Cả đám người nghe nàng nói khỏe miệng không khỏi co giật vài cái, trong lòng không khỏi khinh bỉ một trận. Quấy rầy nàng ta ngủ là tội chết? Nàng ta tưởng nàng ta là ai? Hoàng thượng chắc? Hay là đại nhân vật trong Xích Nguyên đại lục này? Chỉ là một tiểu cô nương mà lại có khẩu khí lớn như vậy, không biết nàng ta là thực sự có tài hay là một kẻ không biết trời cao đất dày là gì đây.

Tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của những kẻ thuộc tầng chót trong những người ở đây. Còn những vị đại nhân vật kia tất nhiên sẽ có suy nghĩ khác. Tỉ như thủ lĩnh đám tử sĩ kia, hai mắt nhìn chăm chăm tiểu cô nương vừa xuất hiện, khuôn mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ gì.

Tiểu cô nương vừa xuất hiện kia có dung mạo thanh thoát xinh đẹp, tuổi tác ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, một thân bạch y nổi bật giữa trời đêm. Điều làm thủ lĩnh đám tử sĩ e ngại là không biết tiểu cô nương này võ công thế nào, có thể ảnh hưởng tới nhiệm vụ của hắn hay không.

Đúng lúc này, Mạc Kỳ Tuyên chợt hướng về phía nàng, ôm quyền lên tiếng: “Quấy rầy giấc ngủ của cô nương là mấy người chúng ta không đúng, ta thay mặt họ của ta xin lỗi cô nương. Thật ra bọn ta cũng không cố ý quấy rầy giấc ngủ của cô nương, chỉ là thân bất do ki, bị người ta truy sát nên mới rơi vào hoàn cảnh này. Kính mong cô nương trợ giúp một tay, ngày sau tại hạ nhất định đền đáp hậu hĩnh.”

Y Lam thầm tán thưởng nam tử này đúng là rất thông minh, lại biết cách ăn nói. Được rồi, dù sao nàng cũng cần người dắt nàng ra khỏi nơi quỷ quái này. Tiễn tay giúp bọn hắn một chút cũng được. Hơn nữa tử y nam tử kia chắc chắn có thân phận rất lớn, sẽ giúp được nàng rất nhiều việc lật vật sau này.

Nghĩ thế, Y Lam liền hướng tử y nam tử gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó rút nhuyễn kiếm tịch thu được ở Huyết Hùng trại bên hông ra, lao vào cuộc chiến. Thân là một đặc công siêu hạng, võ công kiếp trước nàng học được cũng không phải ít. Võ hiện đại, kĩ thuật ám sát, cổ võ, ... nàng đều có học qua. Đặc biệt, nàng từng lấy được một bí kíp dạy luyện nội công trong một nhiệm vụ đột nhập lăng mộ cổ, luyện thành một thân nội lực thâm hậu, tuyệt không thua kém đám người cổ đại này.

Thủ lĩnh đám tử sĩ nhìn thấy nàng gật đầu với Mạc Kỳ Tuyên thì sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, lập tức hướng đám thủ hạ ra lệnh: “Các người phân ra một tiểu đội mười người bao vây giết chết nàng ta, còn lại theo ta vây giết Mạc Kỳ Tuyên!”. Đám tử sĩ kia lập tức chấp hành mệnh lệnh, ngay lập tức có mười người lao về phía Y Lam.

Y Lam nhìn những kẻ được phân tới giết mình, nở nụ cười tàn nhẫn, nâng kiếm tấn công. Nhuyễn kiếm trong tay vung lên, lao về phía tên gần nhất, đâm thẳng vào tim hắn. Tên tử sĩ đó thấy thế vội vàng né qua một bên, tránh được một kiếm kia. Nhưng đúng lúc này, tay áo Y Lam vung lên, ám khí bên trong bay ra đâm thẳng vào cổ họng tên tử sĩ khiến hắn đi đời nhà ma. Những tên tử sĩ đối với cái chết của đồng bọn cũng không mấy may phản ứng, mấy mớ hướng về phía nàng tấn công, động tác nhanh như cắt, thoáng cái đã khóa chặt mọi ngã thoát thân của nàng. Phương pháp tấn công kia vô cùng hữu hiệu, là một trận pháp không tầm thường. Người bị bao vây cho dù tấn công đến hướng nào đi nữa cũng sẽ rơi vào lưới kiếm mà bọn hắn giăng sẵn, bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn thấy động tác của bọn chúng, đáy mắt Y Lam xẹt qua một tia cười nhạt, lao về phía tên tử sĩ trước mặt, bằng một động tác khó thể tin được lách qua lưới kiếm dày đặc kia, thân thể mềm dẻo vô cùng. Cổ tay nàng khẽ rung lên, phát tay áo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống, nở nụ cười nhìn những tên tử sĩ kia. Gần như là ngay lập tức, chín tên tử sĩ đang sống sờ sờ đột nhiên học máu mà chết.

Thủ lĩnh đám tử sĩ trông thấy cảnh đó trong lòng trầm xuống. Không ngờ tiểu cô nương kia lại là một cao thủ dụng độc, xem ra nhiệm vụ lần này của hắn khó mà hoàn thành rồi. Không hề do dự, hắn đưa tay lên huyệt một hơi dài, đám tử sĩ nghe thấy ngay lập tức tản ra rút vào rừng sâu. Y Lam nhìn thấy cũng không ngăn cản hay đuổi theo, chỉ nhàn nhã đứng yên một chỗ. Dù sao nàng cũng không quen thuộc khu rừng này, đuổi theo lỡ bị lạc đường thì mệt lắm.

Đám người Mạc Kỳ Tuyên thấy kẻ địch rút lui không khỏi thở phào nhẹ nhõm, liền cử ra vài người canh chừng xung quanh, còn lại thì tập trung chữa trị thương tích trên người. Y Lam cũng không nói gì nhiều, chỉ hướng sang phía Mạc Kỳ Tuyên nói một câu: “Sáng mai khi nào khởi hành thì gọi ta” rồi ngáp dài một cái, phi thân lên cây ngủ ngon lành. Mạc Kỳ Tuyên dở khóc dở cười, bắt đầu đi thở dài một hơi rồi tựa người vào gốc cây nghỉ ngơi. Hai mắt hắn khép hờ, khuôn mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều điều.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Tờ mờ sáng hôm sau, Y Lam đã bị Mạc Kỳ Tuyên gọi dậy, nói phải đi sớm thì mới có thể ra khỏi rừng trước khi trời tối. Vậy nên nàng đành phải cố đè cơn buồn ngủ của mình xuống, vác theo bộ ngải ngủ lơ mơ bước theo đoàn người, nhưng do chưa tỉnh ngủ hẳn nên...

Bốp!!!

Y Lam mơ màng không chú ý đâm sầm vào gốc cây trước mặt, trên cái trán nhỏ hiện lên một vết hồng hồng. Mạc Kỳ Tuyên trông thấy không khỏi bật cười khe khẽ. Y Lam còn đang bận vuốt xoa cái trán của mình nên không nghe được Mạc Kỳ Tuyên cười, nhưng Vệ Minh – thủ lĩnh ám vệ của Mạc Kỳ Tuyên cùng gần hai mươi ám vệ gần đó lại nghe được vô cùng rõ ràng. Cả đám không hện mà cùng lúc đưa tay lên dụi mắt, sau khi xác nhận mình không nhìn sai lập tức trợn mắt há mồm, bộ dạng không thể tin nổi. Chủ tử đang cười? Là vì tiểu cô nương kia sao? Hay là hôm qua chiến đấu quá sức nên hôm nay đầu óc bị trục trặc gì bên trong rồi?

Mạc Kỳ Tuyên nhận thấy ánh mắt của thuộc hạ xung quanh đều nhìn mình như yêu quái thì hơi xấu hổ, khẽ ho lên một tiếng, đánh vỡ suy nghĩ của Vệ Minh cùng những ám vệ kia. Cả đám lập tức định thần, bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà bước đi, nhưng do trong đầu vẫn đang suy nghĩ lung tung nên không ngừng va vào nhau, ngã rầm xuống đất. Y Lam thấy thế vô cùng khó hiểu, nhưng cũng không tiện nhiều lời, chỉ lẳng lặng đi theo sau đoàn người.

Đi được một hồi lâu, Mạc Kỳ Tuyên mới ra lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi. Y Lam cảm thấy hơi đói bụng, nhưng vì lười đi săn thú nên đành móc lương khô ra ngồi gặm, vừa ăn vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Khi ánh mắt của mình đảo tới phía của Mạc Kỳ Tuyên, đáy mắt Y Lam không khỏi hiện lên một tia tán thưởng. Tối hôm qua trời tối quá không để ý, còn lúc này thì chỉ mãi lo đi, không chịu nhìn. Bây giờ nhìn kĩ lại mới thấy nam nhân quả thật rất được. Khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính, mày kiếm dựng thẳng, một đôi mắt đen sâu thẳm chứa đựng sự lạnh lùng xa cách. Lại thêm dáng người cân đối hoàn mỹ kia, Y Lam càng thêm khẳng định nam nhân này tuyệt đối là đại đại nhân vật trong thế giới này. Hắc hắc, sau khi ra khỏi khu rừng này nàng phải đòi hán một khoản lớn mới được!!

Từ ngày đến thế giới này, con người thật sự của Y Lam bộc lộ ngày càng nhiều. Lúc trước nàng tuy thân phận hiển hách, nhưng vì sinh tồn nên phải liên tục đấu tranh, dẫn đến tính cách kia bị nàng che giấu đi. Nhưng hiện tại nàng đã thoát khỏi tổ chức, có thể tự do tự tại, tiêu dao mà sống, vậy nên nàng cũng chẳng thêm che giấu gì nữa. Cho dù có trưởng thành trong hoàn cảnh máu tanh đến mấy thì Y Lam cũng mới 16 tuổi thôi. Sâu trong thâm tâm nàng vẫn còn chút gì đó ngây thơ thuộc về những thiếu nữ mới lớn.

“Khụ, khụ, khụ!!!” một âm thanh bất chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Y Lam. Nàng quay sang thì thấy Mạc Kỳ Tuyên đang yên đang lành bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt, ho ra một ngụm máu. Vệ Minh và các ám vệ trông thấy lập tức biến sắc, hốt hoảng hỏi thăm: “Chủ tử, người có sao không?”. Mạc Kỳ Tuyên đưa tay lên lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó hướng phía đám người Vệ Minh khẽ gật đầu: “Ta không sao, chút vết thương nhẹ mà thôi. Các người chú ý nghỉ ngơi, một khắc nữa sẽ lên đường”. Vệ Minh nghe thế lập tức phản đối, giọng nói có phần khàn khản: “Chủ tử, vết thương của người rất nặng, hay chúng ta nghỉ ngơi thêm hai canh giờ nữa rồi hãy đi được không?”

Mạc Kỳ Tuyên nghe xong sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Người dám cãi lệnh ta?”. Vệ Minh cắn răng quỳ sụp xuống trước mặt Mạc Kỳ Tuyên, sắc mặt kiên quyết trả lời: “Chủ tử, thứ cho lần này Vệ Minh không thể nghe lệnh. Cơ thể của người đã ngày càng tệ đi, lần này nếu người không ổn định vết thương thì chúng ta quyết không đi đâu hết!!!”. Mạc Kỳ Tuyên nhủ mảy, cảm thấy có chút khó xử. Nếu là trước kia, hẳn tự nhiên sẽ lo ổn định thương thế trước, sau đó mới rời khỏi đây. Dù sao đi đường xa cũng sẽ khiến vết thương dễ dàng trở nặng. Lại thêm tình trạng cơ thể hẳn ngày càng tệ đi, nếu cứ mạnh mẽ đi tiếp thì chắc chắn sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng về sau. Nhưng hiện tại thì...

Theo như bản thân quan sát, Mạc Kỳ Tuyên phát hiện tiểu cô nương kia đã chán việc phải ở trong khu rừng này lắm rồi. Không hiểu sao thấy nàng như vậy, hẳn liền muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đưa nàng ra khỏi rừng, muốn nàng trở nên vui vẻ. Hiện tại, Mạc Kỳ Tuyên thực sự không hiểu nổi bản thân mình nữa rồi. Một tiểu cô nương mới vừa gặp mặt lại ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng hắn nhiều như vậy? Rốt cuộc là vì sao?

Đúng lúc này, Y Lam đang im lặng chợt lên tiếng: “Có thể cho ta xem qua vết thương của người không?”. Vệ Minh quay lại về mặt chợt mừng như điên. Sao hắn lại quên mất tiểu cô nương này chứ? Chuyện tối hôm qua, hắn đều thấy rất rõ ràng, tiểu cô nương này chính là một cao thủ dùng độc. Người như vậy đối với y thuật chắc chắn sẽ biết sơ qua. Đang định lên tiếng thì đã bị Mạc Kỳ Tuyên giành trước: “Vết tất cả nhờ vào cô nương.” Mạc Kỳ Tuyên về mặt ôn nhu, mỉm cười tựa gió xuân nhìn Y Lam khiến những ám vệ xung quanh hóa đá. Nhận thức của bọn hắn về chủ tử suốt mười mấy năm qua hoàn toàn sụp đổ trong vòng một ngày ngắn ngủi. Mà Y Lam cũng không chú ý đến xung quanh, tùy tiện nói: “Lúc ta chữa bệnh không thích bị làm phiền. Các người tản ra xung quanh canh chừng hết đi.” Đáy mắt Vệ Minh thoáng qua chút do dự, nhưng thấy Mạc Kỳ Tuyên liếc mắt ra dấu thì lập tức tản ra. Mặc dù bọn họ đối với tiểu cô nương kia không quá tin tưởng, nhưng chủ tử đã có lệnh, bọn họ không thể không nghe theo.

Đợi khi đám người Vệ Minh đi hết, Y Lam mới hướng mắt về phía Mạc Kỳ Tuyên nhìn chăm chú hồi lâu. Mạc Kỳ Tuyên thấy nàng nhìn mình chăm chú như vậy trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa phiền não. Trước kia, những nữ nhân khác luôn nhìn hắn chằm chằm như vậy, hắn cũng đâu có xấu hổ như vậy. Thậm chí có người lớn gan, liền cởi hết quần áo mà bò lên giường hắn, hắn cũng không chớp mắt lấy một cái, trực tiếp ném ra ngoài. Vậy mà bây giờ lại...

Không kim được liếc nàng một cái, trong đầu Mạc Kỳ Tuyên không khỏi nhớ đến buổi tối hôm qua. Lúc đó nàng bất ngờ xuất hiện dưới ánh trăng, mái tóc dài khẽ phất phơ trong gió, bạch y nổi bật giữa đêm khuya, trên miệng treo một nụ cười nhân nhật, xinh đẹp vạn phần. Vẻ đẹp của nàng rất đặc biệt, khác hoàn toàn những người hắn từng gặp trước đây, dễ dàng thu hút ánh nhìn của hắn.

“Người cởi áo ra cho ta xem.” Âm thanh của Y Lam chợt vang lên làm Mạc Kỳ Tuyên giật mình, thoát khỏi dòng suy nghĩ. Nhưng khi nghe được nội dung câu nói kia, mặt hắn không nhịn được trở nên đỏ bừng. Nàng... nàng là muốn hắn cởi áo ra cho nàng xem sao? Cái này không khỏi thân mật quá đi? Y Lam ngồi trước mặt Mạc Kỳ Tuyên, thấy hắn như thế không nhịn được mà bật cười. Những người cổ đại này tư tưởng cũng quá cứng nhắc đi. Không phải nàng chỉ bảo hắn cởi áo thôi sao? Có bảo hắn khóa thân cho nàng xem đâu mà đỏ mặt. Nhưng không thể không thừa nhận, nam nhân này bình thường tuấn mỹ lạnh lùng, không ngờ khi đỏ mặt lên lại đáng yêu tới vậy. Thật khiến nàng muốn véo má hắn một cái. Cô nhìn lại cảm giác kia, Y Lam trừng mắt nhìn Mạc Kỳ Tuyên, nói: “Không phải người bị thương trên lưng sao? Không cởi áo ra làm sao ta biết vết thương thế nào mà chữa?”

Mạc Kỳ Tuyên nghe thế mới sực nhớ ra, cúi đầu cười ngượng rồi xoay lưng lại cởi áo. Y Lam vết thương của Mạc Kỳ Tuyên, lòng mày không khỏi chau lại, sau đó bất ngờ nắm lấy tay hắn. Mặt Mạc Kỳ Tuyên một lần nữa đỏ lên, nhưng khi thấy nàng đặt tay lên cổ tay bắt mạch, đáy mắt hắn thoáng qua một tia kì lạ.

Y Lam không quá chú ý đến vẻ mặt của Mạc Kỳ Tuyên, chuyên tâm bắt mạch. Một hồi lâu sau, nàng mới mở miệng: “Có phải từ nhỏ ngươi đã bị người ta hạ độc, đêm rằm mỗi tháng sẽ phát tác một lần, vô cùng đau đớn? Ta đoán ngươi đã tìm được thuốc để giảm đi sự đau đớn kia. Nhưng thuốc này có tác dụng phụ, mỗi lần dùng sẽ khiến độc kia ngấm sâu thêm một phần, cần bản là uống rượu độc giải khát, đúng chứ?” Mạc Kỳ Tuyên nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhưng chưa kịp nói gì thì Vệ Minh không biết từ đâu bay ra, khuôn mặt tràn đầy kích động nhìn nàng hỏi: “Cô nương, những gì người nói đều đúng. Cô nương y thuật cao siêu, chỉ bắt mạch đã biết được như vậy. Dám hỏi cô nương có thể chữa khỏi cho chủ tử hay không? Nếu được, tại hạ xin lấy thân làm trâu làm ngựa báo đáp!!”

Y Lam nhìn vẻ mặt kích động của Vệ Minh, sau đó lại nhìn vẻ mặt mong chờ của Mạc Kỳ Tuyên, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: “Có thể, nhưng rất khó.”. Nghe được câu nói kia, đôi mắt của Mạc Kỳ Tuyên như bùng sáng. Độc được... độc được hành hạ hần suốt gần ấy năm, cuối cùng cũng có hi vọng giải được rồi. Hần nhất định phải nắm chắc cơ hội này, dù khó khăn cách mấy cũng phải làm cho được.

Y Lam nhìn hai người trước mặt vui mừng như điên, không nhanh không chậm dội xuống một gáo nước lạnh: “Đừng vội mừng, việc giải độc vô cùng phức tạp, phải chia ra làm nhiều bước nhỏ. Hơn nữa còn cần rất nhiều thảo dược quý hiếm, ta sợ các người không thu thập nổi thôi.” Dừng một lát, Y Lam nói tiếp: “Và lại, cho dù đáp ứng toàn bộ các điều kiện cần thiết thì khả năng thành công chỉ có một nửa mà thôi. Dù sao độc này cần bản không có thuốc giải, cách giải kia là ta tự nghĩ ra mà thôi, chưa từng thực hiện lần nào, không thể khẳng định chắc chắn sẽ thành công.”

Vệ Minh đối với việc này hoàn toàn không để ý, cười ha hả: “Một nửa đã là quá cao rồi, hơn xa đám kiều ngạo ở Thần Y cốc, ngay cả một phần cũng không nắm chắc!!”. Mạc Kỳ Tuyên cũng hướng nàng mỉm cười: “Đúng vậy, mà cho dù việc giải độc cho dù thất bại đi nữa, ta cũng không trách cô nương. Vậy nên cô nương cứ phóng tay mà làm”. Y Lam gật đầu, sau đó nhìn sang Vệ Minh còn đang chìm đắm trong vui mừng, nói: “Nếu vậy, ta mong ngươi hiện tại mau tránh đi chỗ khác để ta xử lý vết thương trên lưng của hắn, được chứ?”

Lần này Vệ Minh một chút ý kiến cũng không có, lập tức vọt sâu vào rừng. Y Lam bắt đầu chuyên tâm xử lý vết thương của Mạc Kỳ Tuyên. Vết thương kia quả thật khá nghiêm trọng, miệng vết thương dài hơn mười tấc, sâu ba tấc. Nếu như hôm nay còn không xử lý khẳng định sẽ dẫn đến nhiễm trùng. Loay hoay gần nửa canh giờ, Y Lam mới làm sạch được vết thương, bôi thuốc lên vết thương. Trong lúc làm sạch vết thương khẳng định là rất đau đớn, nhưng nam nhân này lại nghiêng rằng không kêu lấy một tiếng. Điều này làm nàng cảm thấy rất khâm phục. Định băng bó vết thương đó lại, nhưng lại phát hiện ở đây không có băng gạc gì. Bất đắc dĩ Y Lam phải xé vạt áo của mình ra để làm vải băng, cẩn thận băng lại cho hắn. Xong xuôi, nàng không khỏi thờ dài một hơi, cảm thấy bản thân đã vướng vào một đống phiền toái vô cùng lớn.

Lúc đầu nàng đứng ra xem vết thương cho hắn là vì không muốn mau chóng ra khỏi khu rừng. Không nghĩ tới lại kéo theo một đống chuyện rắc rối thế này. Nếu không phải sự trung thành tuyệt đối của Vệ Minh đối với hắn làm nàng khâm phục thì nàng tuyệt đối không muốn rước thêm phiền phức vào người làm gì.

Chiều tối hôm đó, đoàn người cũng ra khỏi khu rừng, đến một thị trấn nhỏ tìm nhà trọ nghỉ lại qua đêm. Y Lam thoải mái ăn uống tắm rửa để bù lại mấy ngày vất vả kia, sau đó dặn dò Vệ Minh sáng mai khi đi nhớ gọi mình dậy rồi chui vào giường ngủ thẳng. Mạc Kỳ Tuyên vốn định tìm nàng trò chuyện một chút, nhưng thấy nàng như vậy bất đắc dĩ đành phải trở về. Lúc về đến phòng, hắn mới sực nhớ ra là hắn còn chưa biết tên của nàng. Mà nàng có lẽ cũng không biết tên của hắn đi? Không khỏi thở dài một hơi, Mạc Kỳ Tuyên quyết định ngày mai nhất định phải hỏi tên của nàng, tiện thể giới thiệu về bản thân một chút luôn. Lúc này Mạc Kỳ Tuyên vẫn chưa nhận ra đầu óc của hắn hiện tại luôn tràn ngập suy nghĩ về nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau, Vệ Minh vốn định đánh thức mọi người dậy thật sớm để lên đường, nhưng Mạc Kỳ Tuyên trông thấy Y Lam ngủ rất ngon thì không nỡ đánh thức nàng dậy. Thế là cả đám đành xuống dưới ăn điểm tâm, uống trà, chờ Y Lam dậy.

Mấy ngày liên lang thang trong rừng, cả người Y Lam đã mệt rã rời. Tối hôm qua tắm rửa xong nàng ngủ rất ngon, liền một mạch đến sáng, lúc mặt trời đã lên cao thì mới chịu dậy. Nhanh nhẹn rửa mặt thay đồ, Y Lam bước xuống lầu dưới thì trông thấy Mạc Kỳ Tuyên đang dùng điểm tâm sáng. Còn Vệ Minh và các ám vệ thì đang uống trà. Nàng cất tiếng hỏi: “Các người chờ ta đã lâu chưa?”. Mạc Kỳ Tuyên nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười ưu nhã: “Không lâu, bọn ta cũng mới dậy thôi. Ngươi xuống đây, cùng ta dùng điểm tâm”. Vệ Minh cùng các ám vệ nhìn chủ tử của mình, lệ rơi đầy mặt, trong lòng không ngừng la hét. Bọn hắn là dậy từ đầu giờ Mão, bây giờ đã qua nửa giờ Thìn, như vậy nói là không lâu sao. Trong thời gian chờ đợi, bọn hắn đã uống hết ba, bốn ấm trà, đến mức bây giờ trong bụng toàn óc ách là trà, sao chủ tử lại có thể nhẫn tâm nói như vậy được chứ!!!

Y Lam hai mắt lúc này chỉ tập trung vào đĩa điểm tâm trên bàn của Mạc Kỳ Tuyên, hoàn toàn không thấy vẻ mặt của Vệ Minh và các ám vệ. Vừa nghe Mạc Kỳ Tuyên nói có thể ăn, nàng liền vui vẻ thế gật đầu, thoải mái bước xuống ngồi cạnh hắn, với tay bốc một khối điểm tâm cho vào miệng. Ừm, tay nghề cũng coi như tạm được. Dù sao nàng cũng không mong đợi ở cái địa phương hẻo lánh thế này sẽ có được món gì ngon.

Mạc Kỳ Tuyên trông thấy Y Lam ăn uống ngon lành như vậy thì trong lòng cũng thấy vui vui. Chờ nàng ăn xong liền rút khăn tay ra giúp nàng lau miệng, đầy mắt hiện lên một tia sùng nịnh cùng ôn nhu, dịu dàng nói: “Xem ngươi kia, nữ hài tử cần phải chú ý về ngoài một chút chứ. Ngồi yên, ta giúp ngươi lau.”. Y Lam cũng không có cự tuyệt, ngồi yên cho hắn lau. Có người hầu hạ, tội gì mà từ chối chứ!!! Vệ Minh đang ngồi ở bàn bên cạnh trông thấy cảnh này liền cảm thấy tinh thần của mình bị đá kích một cách nghiêm trọng, hét toáng lên một câu: “Ai da, ta đau bụng quá, phải đi nhà xí đây!!” rồi

chuồn mất. Các ám vệ còn lại cũng không do dự mà học tập theo, đều tìm cơ trốn ra ngoài. Y Lam nhìn theo hướng đoàn người vội vã đi ra, lòng mảy may chau lại, hướng Mạc Kỳ Tuyên hỏi: “Bọn họ sao vậy?”. Mạc Kỳ Tuyên cũng không thêm quay đầu lại nhìn, trực tiếp trả lời: “Chắc bọn hán ăn nhầm gì đó nên đau bụng thôi. Mặc kệ đi, lát nữa sẽ quay lại hết thôi.”. Một vài ám vệ còn nuôi hi vọng đối với hán không bỏ đi mà nấp trong bóng tối, nghe xong câu này thì trái tim tan nát, rất tự giác đi hết ra ngoài. Bọn hán không biết nếu ngồi đó nghe tiếp thì trái tim nhỏ bé của bọn hán sẽ phải chịu đả kích lớn đến thế nào nữa!!!

Mạc Kỳ Tuyên không hề chú ý đến các ám vệ, chỉ chăm chăm nhìn Y Lam, hỏi: “Ta còn chưa biết tên của ngươi. Có thể cho ta biết được không?”. “Ta gọi Y Lam. Còn ngươi?”. Mạc Kỳ Tuyên thâm nghĩ danh tiếng của bản thân quá lớn, nếu nói ra chỉ sợ sẽ bị nàng xa lánh, liền thuận miệng bịa ra một cái tên: “Ta gọi Mạc Kỳ.”. Y Lam gật gù, hướng đôi mắt tràn đầy mong chờ tới phía Mạc Kỳ Tuyên: “Mạc Kỳ, ta có thể gọi ngươi là Tiểu Kỳ được không?”. Mạc Kỳ Tuyên khước miệng không khỏi co giật vài cái. Định mở miệng từ chối, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt mong chờ của nàng thì lời chưa ra miệng đã phải nuốt ngược vào trong, cắn răng gật đầu. Vệ Minh vừa trở về đứng ngoài cửa nghe được, tức thì khước miệng run rẩy, cắt lực nhin cười. Tiểu Kỳ? Ha ha ha!!! Trước đây nếu có kẻ nào dám gọi chủ tử như thế, khẳng định kẻ đó sẽ chết vô cùng khó coi. Chợt nghĩ đến lúc này chủ tử như thế với bọn hán vô tình, Vệ Minh cười hắc hắc vô cùng đen tối, quay lại tìm đám thuộc hạ kể hết mọi chuyện cho bọn hán nghe. Kết quả các ám vệ được một trận cười thỏa thuê, tâm trạng trở nên đặc biệt tốt.

Ba ngày sau, đoàn người đã đi đến phụ cận kinh thành. Trong thời gian này, Vệ Minh cùng các ám vệ không ngừng bị đả kích bởi những lời nói và hành động của Mạc Kỳ Tuyên đối với Y Lam. Mà Mạc Kỳ Tuyên cũng thành công tạo ấn tượng cực tốt đối với Y Lam. Hiện tại trong mắt Y Lam, Mạc Kỳ Tuyên là một người có thân phận cao mà không kiêu ngạo, thân thiện, dễ gần, biết quan tâm, ôn nhu, tuấn tú... tóm lại là một người hoàn hảo, không chê vào đâu được. (@_@)

Hôm nay đoàn người nghỉ lại tại Lục Liễu thành - một thành nhỏ ở gần kinh thành. Sở dĩ thành này có tên gọi Lục Liễu là vì bên trong trồng rất nhiều cây liễu. Hơn nữa trong thành còn lưu truyền một giai thoại rằng năm xưa hoàng đế khai quốc của Lưu Ly quốc từng đi ngang qua đây, trông thấy một cô gái xinh đẹp đứng dưới gốc liễu liền sinh lòng cảm mến rồi đưa vào cung. Tất nhiên Y Lam không hề hứng thú với truyền thuyết kia. Cái nàng cảm thấy hứng thú chính là cảnh sắc ở đây và việc đi dạo chợ. Mặc dù đã xuyên về đây gần mười ngày rồi, nhưng nàng vẫn chưa thấy đường phố sinh hoạt trong thành bao giờ, thế nên đã lên lút chuồn ra ngoài chơi.

Y Lam tò mò đưa mắt nhìn khắp nơi, bộ dạng vô cùng hào hứng. Những thứ bày bán ở đây vô cùng đa dạng và phong phú, hình thức lại rất đẹp mắt. Đường phố lại rất sạch sẽ, người người mua bán vô cùng tấp nập đông vui. Y Lam nhanh chóng bị thu hút bởi một người bán hồ lô đường, không kiềm được tò mò mà mua một cây. Thứ này nàng đã thấy trên phim rất nhiều lần rồi, lần này nhất định phải nếm thử mới được!!! Đưa cây hồ lô đường lên miệng cắn một cái, Y Lam không khỏi gật gù. Mùi vị quả nhiên rất ngon, ngọt mà không ngấy. Đáng tiếc nàng không phải tín đồ của đồ ngọt, mới ăn xong một viên đã thấy ngán. Chợt thấy ở góc đường có một bé gái mặc áo vá cứ nhìn chăm chăm vào cây hồ lô đường trên tay mình, Y Lam liền tiến tới đưa cây hồ lô đường của mình cho bé gái. Dù sao nàng cũng ngán món này rồi. Bé gái kia thấy vậy vui mừng nhận lấy, miệng liên tục cảm ơn nàng rồi ăn một cách ngon lành.

Y Lam cũng không để chuyện vừa rồi vào lòng, chuyên tâm tiếp tục đi dạo. Bỗng nhiên từ xa có một chiếc xe ngựa lộng lẫy lao nhanh tới, làm đổ hết hàng hóa của người dân hai bên đường. Tên xa phu ngồi trên xe ngựa vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, tay liên tục quất roi thúc ngựa, miệng không ngừng la lớn: “Tránh ra!!! Mau tránh ra cho ta!!!”. Y Lam thấy thế trong lòng hừ lạnh, tức giận vô cùng. Xem thanh thế thì người ngồi trong xe ngựa chắc chắn cũng là kẻ có quyền, nếu không thì xa phu sao có thể ngang ngược như thế. Vốn nàng cũng định tránh qua cho yên chuyện, nhưng đúng lúc này lại có một đứa bé tầm ba, bốn tuổi chợt chạy ra đường nhặt đồ chơi. Tên xa phu kia thấy thế cũng không dừng lại, một đường điều khiển xe đi thẳng tới. Mắt thấy đứa bé sắp bị xe ngựa tông phải, Y Lam vội vọt ra ôm lấy đứa bé kia, cứu nó thoát chết trong gang tấc. Hơn nữa lúc lao ra cứu đứa bé còn tiện chân đạp con ngựa một cái làm chiếc xe suýt nữa lật sang một bên. Mẫu thân đứa bé khóc lóc suốt mướt ôm lấy con mình, hướng nàng cảm tạ.

Tên xa phu sau khi ổn định được xe ngựa thì vô cùng tức giận, hướng phía Y Lam quát lớn: “Ngươi là ai? Lại dám cản đường của đại nhân nhà ta, có phải là muốn chết rồi không?”. Y Lam nở nụ cười khinh thường nhìn tên xa phu: “Ta là ai thì liên quan gì đến ngươi. Ngươi vừa rồi vì sao không dừng xe, chẳng lẽ không biết nếu tiếp tục chạy thì đứa bé kia sẽ bị tông chết sao?”. Tên xa phu cười ngạo mạn, vừa nói vừa vung roi ngựa định đánh về phía nàng: “Một điều dân thấp kém, cho dù chết thì thế nào? Tiểu tiện nhân, để ta dạy cho ngươi một bài học về việc xen vào việc của ta.” Y Lam sắc mặt trầm xuống, đưa tay bắt lấy roi ngựa đang hướng mình lao tới, khẽ nhếch môi. “Cả đời ta ghét nhất là người khác mắng ta.” Dứt lời, nàng dùng sức giật mạnh roi ngựa kia, khiến tên xa phu mất đà lao chúi mặt xuống đất, sau đó tung một cước vào mặt hán, làm hán văng ra xa, gãy mất mấy cái răng. Tên xa phu cảm thấy vô cùng mất mặt, định xông tới báo thù thì một bóng người màu trắng chợt bước từ xe ngựa ra.

Tên xa phu thấy người nọ đi ra lập tức chạy đến bên cạnh xe ngựa, lộ ra vẻ mặt nịnh nọt: “Đại nhân, sao ngài lại ra đây? Ngài mau vào trong đi, ở đây có thiếu nhân lo được rồi.”. Y Lam đứng gần đó neho mắt đánh giá người nọ, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Người vừa bước xuống là một nam nhân mặc trường bào màu trắng, có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, bộ dáng nho nhã ôn nhuận, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất thuận mắt, như thế nào lại có tên thuộc hạ nhân cách kém cỏi thế kia.

Nam nhân kia cũng không đoái hoài đến tên xa phu, trực tiếp xuống xe tiến về phía người dân hỏi thăm. Những người kia mặc dù có chút sợ hãi thân phận của nam nhân này, nhưng vẫn thật thà kể hết mọi chuyện. Nam nhân kia nghe xong liền hướng những người dân xung quanh, chấp tay nói lớn: “Các vị hương thân phụ lão, việc ngày hôm nay đều là do thuộc hạ của ta không đúng. Đây là do thường ngày ta quản giáo thuộc hạ không nghiêm nên mới để bọn hán hống hách thế này. Vậy nên ta sẽ bồi thường tất cả thiệt hại cho các vị. Mong các vị thứ lỗi.”. Y Lam vô cùng tán thưởng hành động của nam nhân kia, cảm thấy nhân phẩm của hán quả thật không tệ. Chợt, hán lại rào bước hướng về phía nàng, mỉm cười nói: “Cô nương, lúc này đa tạ cô đã cứu đứa bé kia. Vừa rồi là thuộc hạ của ta sai, mạo phạm đến cô nương, bây giờ ta thay hán xin cô nương thứ lỗi.” Y Lam khoát tay tỏ vẻ không cần, sau đó nhanh chóng cáo lui. Nàng trốn đi chơi lâu như vậy, có lẽ bọn họ cũng đã phát hiện ra. Hiện tại nàng cần mau chóng trở về, nếu không bọn họ tức giận bỏ nàng lại thì nguy to. Nhưng mà nam nhân chết tiết kia lại nhất quyết không cho nàng đi, nói là muốn mời nàng ăn cơm để tạ lỗi. Đúng lúc này, một âm thanh nồng nặc mùi chua vang lên: “Y Lam, nàng đang làm gì với tên này vậy?”

Mạc Kỳ Tuyên hiện tại thực sự là vô cùng tức giận, khuôn mặt tuấn tú đen như đất nồi, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hán lúc này phát hiện nàng mắt tích liền cuống cuống đi tìm. Không ngờ lại bắt gặp cảnh nàng cùng một nam nhân khác dây dưa không ngớt, liền không kiềm được mà xuất hiện. Y Lam từ nhỏ đến lớn ngay cả một mảnh tình vắt vai cũng không có, cộng thêm chỉ số EQ thấp đến đáng thương nên hoàn toàn không ra vị chua đậm đặc trong đó.

Nàng trông thấy Mạc Kỳ Tuyên đi đến thì hai mắt sáng bừng lên, sâu trong con ngươi hiện lên một tia giao hoạt. Chỉ thấy Y Lam vui vẻ tiến đến bên cạnh Mạc Kỳ Tuyên, bày ra vẻ mặt ngọt ngào khoát tay hân “Tiểu Kỳ, người đến đón ta sao? Xin lỗi, khiến người đợi lâu rồi.” Dứt lời liền nhanh chóng kéo Mạc Kỳ Tuyên đi, mặc kệ nam nhân áo trắng kia đứng ngây người ở đó. Mạc Kỳ Tuyên có chút thụ sủng nhược kinh, đáy lòng cảm thấy thật ngọt ngào, để mặc cho nàng tự tung tự tác. Lúc này hai người bọn họ trông chẳng khác nào một cặp tình nhân thân thiết. Suy nghĩ này chợt khiến Mạc Kỳ Tuyên nhận ra một điều: hình như hắn đã lỡ yêu nàng mất rồi. Càng nghĩ, hắn lại càng thấy chính xác. Nếu như không yêu nàng thì sao một kẻ lạnh lùng như hắn lại vì nàng mà ghen, vì nàng mà lo lắng, vì nàng mà buồn bực được chứ. Mạc Kỳ Tuyên sau khi xác nhận điều này càng thêm quyết tâm nhất định phải có được nàng. Nói gì thì nói, hắn vẫn rất tự tin vào sức quyến rũ của bản thân a. Và thế là công cuộc truy thê của Chiến vương đại nhân Lưu Ly quốc đã bắt đầu từ đây

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoang - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau khi nhận ra tình cảm của bản thân đối với Y Lam, Mạc Kỳ Tuyên bắt đầu tổ chức tấn công một cách dữ dội nhằm chiếm được hảo cảm của nàng, đồng thời cũng ngăn cản tất cả các sinh vật giống đực khác đến gần nàng. Rất hiển nhiên, Vệ Minh cùng các ám vệ cũng nằm trong số đó.

Lúc vừa cùng Y Lam trở về nhà trọ, Mạc Kỳ Tuyên nhanh chóng triển khai kế hoạch của mình. Hắn mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của Vệ Minh cùng các ám vệ, nhìn nàng nở một nụ cười ôn nhu nhất có thể, ân cần nói: “Y Lam, chắc người cũng mệt rồi. Về phòng tắm rửa đi, sau đó xuống đây ăn tối với ta, được chứ?”. Nếu các thiên kim tiểu thư ở kinh thành thấy được nụ cười này của hắn, hắn sẽ phát cuồng lên rồi bắt đầu ảo tưởng về tương lai trở thành Chiến vương phi của mình. Nhưng Y Lam một chút phản ứng cũng không có, chỉ hơi mỉm cười một chút rồi gật đầu rồi quay đầu đi thẳng về phòng. Mạc Kỳ Tuyên mặc dù có hơi thất vọng về thái độ không mặn không nhạt của nàng, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại tinh thần suy nghĩ xem tối nay nên gọi món gì. Theo hắn được biết, nữ tử đều thích làm đẹp, giữ dáng, thích ăn đồ ngọt. Ừm, hắn là như vậy. Thế là Mạc Kỳ Tuyên không chút do dự đi tìm tiểu nhị chuẩn bị thức ăn.

Một lát sau, Y Lam sau khi tắm xong liền đi xuống lầu dưới ăn tối. Lúc nhìn thấy những món ăn trên bàn, sắc mặt Y Lam lập tức đen lại, trong lòng không ngừng ăn cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông tên nào đã soạn ra cái thực đơn chết tiệt này. Mạc Kỳ Tuyên trông thấy vẻ mặt khó coi của Y Lam trong bụng không khỏi giật thót một cái. Chẳng lẽ những món này không hợp khẩu vị của nàng? Nghĩ thế, hắn khẽ ho một tiếng, hỏi: “Người không thích những món này?”. Y Lam gật đầu, trong lòng đã đem Mạc Kỳ Tuyên ra mắng xối xả một trận. Nghe hắn hỏi thế thì có dùng đầu ngón chân cũng biết được cái thực đơn chết tiệt này là do ai soạn ra. Hắn nghĩ nàng là thầy chùa ni cô hay sao mà trên bàn toàn rau với đậu phụ thế này. Lại còn mấy món bánh ngọt mà nàng ghét nhất trên đời nữa chứ. Thật lòng mà nói nàng chẳng hao mấy món đồ ngọt tí nào. Ăn ngấy chết đi được.

Mà trong lúc này, Mạc Kỳ Tuyên trong lòng đang ảo não không thôi. Vốn muốn giúp nàng chọn mấy món thật ngon, không ngờ lại chọn toàn những món mà nàng ghét. Hắn đành phải mặt dày hướng nàng hỏi: “Vay ta kêu người đem mấy món này đi. Người thích ăn món gì?”. Y Lam không chút suy nghĩ trả lời: “Ta muốn ăn thịt!!!”. Mạc Kỳ Tuyên lập tức gật đầu đi tìm tiểu nhị đổi món. Chỉ một khắc sau, một bàn đồ ăn thơm ngon hấp dẫn liền bày ra trước mặt. Y Lam chảy nước miếng nhìn đồ ăn trên bàn, nhanh như chớp gấp ngay một miếng gà quay vàng ruộm trên bàn, ăn một cách ngon lành. Mạc Kỳ Tuyên thì không ăn gì, chỉ ngồi nhìn nàng ăn, tủm tỉm cười. Trong lòng đồng thời cũng âm thầm ghi nhớ những món nàng thích ăn, tránh sau này gặp lại tình huống như hôm nay.

Y Lam thấy Mạc Kỳ Tuyên không ăn gì thì cảm thấy rất khó hiểu, nhìn hắn hỏi: “Tiểu Kỳ, sao người không ăn gì? Không hợp khẩu vị sao?”. Mạc Kỳ Tuyên gạt mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, ngược lại cười, đáp: “Ta không có đói, người ăn đi”. Y Lam lắc đầu: “Người ăn cùng ta đi. Ăn một mình không vui.” Dứt lời, liền lấy đũa gấp một miếng cá phi thủy bỏ vào chén hắn. Mạc Kỳ Tuyên vẻ mặt vô cùng vui vẻ gấp miếng cá đó bỏ vào miệng, trong đầu không quên suy diễn lung tung. Miếng cá này là nàng gấp cho hắn, hơn nữa đôi đũa kia nàng cũng đã dùng qua. Đây có tính là hôn gián tiếp không nh? Nếu như Y Lam biết được suy nghĩ của Mạc Kỳ Tuyên bây giờ, chắc chắn nàng sẽ ko do dự đá bay hắn ra ngoài đồng thời sau này cũng không bao giờ gấp thức ăn cho hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoang - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ngay khi Mạc Kỳ Tuyên vừa trở về, trong cung rất nhanh truyền ra mật lệnh, gọi hắn lập tức tiến cung. Mạc Kỳ Tuyên chỉ kịp căn dặn Vương quản gia chăm sóc Y Lam, đồng thời cũng để lại cho nàng một mẫu giấy nhỏ ghi lời nhắn, rồi đi mất. Vệ Minh phản phô hai ám vệ ở lại bảo vệ Y Lam rồi nhanh chóng đi theo Mạc Kỳ Tuyên.

Sáng hôm sau, Y Lam rời giường rất trễ. Mở mắt ra liền thấy cảnh vật chung quanh thật lạ lẫm. Nàng nghĩ có lẽ là Mạc Kỳ Tuyên đã đưa nàng đến đây. Chợt thấy trên bàn có tờ giấy nhỏ, Y Lam bèn cầm lên xem. Trên đó viết: "Y Lam, ta có việc gấp phải đi vài ngày. Mấy ngày này người tốt nhất đừng ra ngoài. Mọi việc cần thiết ta đã dặn Vương quân gia hết rồi. Nàng cứ nghe ông ấy là được."

Y Lam thầm nghĩ dù gì nàng cũng không quen thuộc ở đây, cứ ở tạm vài ngày cũng tốt. Nàng nghĩ rằng ở đây thì ăn mặc ắt hẳn không phải lo lắng gì, thế nhưng...

Y Lam nhìn chỗ thức ăn vừa được nha hoàn đem tới, đập tay lên bàn, mặt đờ đờ sát khí nhìn nha hoàn đưa com, gằn giọng nói: "Đây là đạo đãi khách của các người sao?". Đồ ăn được phân tới cho nàng không ngờ chỉ có một bát com nguội, một đĩa rau luộc cùng đậu phụ chiên, hơn nữa còn được chế biến cực kì sơ sài. Một người nổi tiếng kén ăn từ nhỏ như nàng sao có thể nuốt nổi thứ này chứ!!! Nha hoàn đưa com về mặt khinh thường nhìn nàng: "Đây là Vương quân gia phân phó ta đem cho cô nương, nếu cô nương có ý kiến gì thì mời đi tìm Vương quân gia." Dứt lời liền quay lưng đi thẳng. Y Lam tức đến điên lên, lập tức đi tìm Vương quân gia hỏi chuyện. Nhưng không ngờ câu trả lời nàng nhận được lại là: "Cô nương thứ lỗi, ta chỉ làm theo lời dặn của Vương gia. Ngoài ra ta không biết gì nữa." Y Lam nhận thấy có gì đó không đúng, vội hướng Vương quân gia hỏi: "Người nói hần là Vương gia? Là vị Vương gia nào?". Vương quân gia nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt: "Tất nhiên chính là Chiến vương gia Mạc Kỳ Tuyên rồi." Y Lam nghe được cả người chợt sững lại, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười lạnh lẽo. Mạc Kỳ, không, Mạc Kỳ Tuyên mới đúng. Không nghĩ tới người lại dám lừa ta. Lá gan quả thật rất lớn. Rất nhanh thôi, ta sẽ khiến người phải hối hận.

Y Lam hướng ánh mắt lạnh băng về phía Vương quân gia, lạnh lùng nói: "Vương gia của người nợ ta tám vạn lượng hoàng kim, hiện tại ta muốn đòi lại, sau đó rời khỏi đây." Vương quân gia thậm chí còn không thèm liếc nàng lấy một cái, thản nhiên đáp: "Cô nương, Vương gia đã dặn cô nương không được tự ý rời đi trước khi Vương gia trở về. Nếu cô nương rời đi thì số tiền kia Vương gia sẽ không trả nữa."

Àm!!!

Y Lam không nhịn nổi nữa, vung tay đập mạnh vào cây cột nhà bên cạnh, khiến nó nát ra thành từng mảnh. Vương quân gia nhìn thấy thế sắc mặt trở nên tái mét, hoảng sợ lùi lại mấy bước. Từ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện mười mấy ám vệ ánh mắt bắt thiện nhìn nàng: "Cô nương, thỉnh quay về chỗ cũ." Y Lam hít một hơi sâu để ép cơn giận trong người, quay lưng đi thẳng về tiểu viện của mình. Lí trí nói cho nàng biết hiện tại không nên sinh cường làm gì. Bối cảnh của đối phương quá mức to lớn, mà nàng vừa mới đến đây, không có chỗ dựa để giúp đỡ. Hơn nữa nàng còn muốn thành lập một thế lực riêng. Tám vạn lượng hoàng kim kia là không thể thiếu. Vậy nên hiện tại điều nàng phải làm là nhịn, nhưng có một điều chắc chắn rằng, những kẻ từng ức hiếp nàng sau này nhất định phải trả giá đắt.

Ở một lầu các xa hoa trong Chiến vương phủ, một thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo đang nằm dài trên nhuyễn tháp nghe Vương quân gia nói chuyện. "Quận chúa, ta đã làm đúng như những gì ngài dặn, chèn ép nữ nhân kia. Thuộc hạ nghĩ chỉ hai, ba ngày nữa nàng ta sẽ bỏ đi mà thôi. Như vậy thì chúng ta sẽ không phải chi trả số tiền kia cho nàng ta nữa." Thiếu nữ kia nghe xong liền gật gù tỏ vẻ hài lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên mấy tia độc ác: "Vương quân gia, lần này ông làm rất tốt. Hừ, sớm muộn gì ta cũng sẽ trở thành nữ chủ nhân của Chiến vương phủ. Số tài sản kia tất nhiên cũng sẽ thành của ta. Sao ta có thể để tiện nhân kia lấy đi một khoản lớn như vậy chứ. Người trở về tiếp tục tìm cách chèn ép nàng ta cho ta. Khiến nàng ta càng sớm dứt ra khỏi Chiến vương phủ thì càng tốt. Hiểu chưa?". Vương quân gia khẽ rung mình một cái, rất nhanh cúi đầu lĩnh mệnh, sau đó lui ra ngoài.

Thiếu nữ kia tên gọi Triệu Nhan, là họ hàng xa bên ngoại của Mạc Kỳ Tuyên, đồng thời cũng là cháu ruột của Thái hậu. Triệu Nhan kia chính là tài nữ số một số hai của kinh thành, ý vào việc có Thái hậu làm chỗ dựa mà kiêu căng hống hách. Nữ nhân này vì muốn ao ước quyền lực của Mạc Kỳ Tuyên mà ra sức theo đuổi hần. Thậm chí còn mặt dày cầu xin Thái hậu giúp đỡ, thành công chuyển vào Chiến vương phủ sống. Điều này khiến nàng ta vô cùng đắc ý, bởi vì nàng ta là nữ nhân đầu tiên được sống ở đây. Tuy nhiên hôm qua Mạc Kỳ Tuyên đột nhiên đưa một cô gái khác về khiến nàng ta cảm thấy địa vị bản thân bị uy hiếp nên quyết định xuống tay loại trừ mối nguy hiểm này.

Lại nói đến, Vương quân gia vốn là tâm phúc của Mạc Kỳ Tuyên, giúp hần trông coi Vương phủ. Nhưng không ngờ kẻ này lại là người hám lợi, ham vinh hoa phú quý, trong lúc Mạc Kỳ Tuyên đi vắng lại bị Triệu Nhan mua chuộc. Vậy nên hần mới len lút giúp đỡ Triệu Nhan chèn ép Y Lam, mặc cho lời dặn của Mạc Kỳ Tuyên. Về phần hai ám vệ mà Vệ Minh phân phó trông coi Y Lam đã sớm bị ám vệ của Triệu Nhan khống chế. Nếu không bọn họ đã sớm vào cung báo tin cho Mạc Kỳ Tuyên rồi.

Thoát một cái, ba ngày đã trôi qua. Đãi ngộ của Y Lam càng lúc càng tệ. Lừa gạt của nàng đã tăng đến mức cao nhất, quyết định ly khai Chiến vương phủ này, đồng thời âm thầm thế nhất định có ngày nàng sẽ rửa sạch sự nhục nhã này. Trong lúc Y Lam đang suy nghĩ sau khi rời khỏi đây thì nên đi đâu thì tiểu viện của nàng lại có thêm một vị khách mới tới chơi. Đó là một nam tử mặc trường bào màu trắng, có khí chất xuất thần tựa trích tiên, vẻ mặt luôn mỉm cười ôn hoà. "Ồn nhuận như ngọc" chính là những gì Y Lam đánh giá nam nhân này. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên hơn cả chính là nam nhân này không ngờ chính nam tử nho nhã trong chiếc xe ngựa lần trước ở Lục Liễu thành. Phía sau nam nhân đó, Vương quân gia đứng một bên cung kính đợi lệnh. Nam nhân đó hướng nàng, mỉm cười ôn hoà tựa gió xuân, nói: "Cô nương, chúng ta lại gặp. Tại hạ tên gọi Nam Cung Ngọc. Không biết cô nương tên gọi là gì?". "Ta gọi Y Lam. Vì sao người lại ở đây?". Nam Cung Ngọc vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hoà trên mặt, đưa mắt liếc nàng qua một lượt, nhẹ nhàng đáp: "Tình cờ mà thôi." Ánh mắt Nam Cung Ngọc nhìn Y Lam thoáng qua tia kì lạ mà bản thân hần cũng không hiểu rõ. Mới chỉ mấy ngày không gặp, nàng đã gây hấn đi trông thấy. Nhìn nàng như vậy, lòng hần không khỏi nhói lên một cái, cảm giác rất khó chịu.

Y Lam chợt nghĩ đến cái bụng đói meo suốt ba ngày của mình, liền bất chấp tất cả mà hướng hần, cười hi hi nói: "Lần trước người nói muốn mời ta ăn com đúng không? Hôm đó ta bận việc, hay là hiện tại người mời đi." Vương quân gia đang đứng một bên nghe thấy thế cả người chợt run lên, vẻ mặt lo lắng tiến lên chen vào nói: "Cô nương, Vương gia đã dặn người không được tự tiện rời khỏi, nếu không...". Y Lam sắc mặt âm trầm nhìn Vương quân gia, sau đó nghiêm túc hướng Nam Cung Ngọc hỏi: "Nam Cung Ngọc, nếu như Mạc Kỳ Tuyên muốn bắt ta, người có thể bảo vệ ta không?". Nam Cung Ngọc nghe được vậy thì hơi sững sốt, nhưng rất nhanh liền gật đầu, trong lòng chợt xuất hiện một niềm vui sướng không tên. Lần trước gặp nhau ở Lục Liễu thành, hần đối với nàng đã có cảm giác rất kì lạ. Đáng tiếc tên Mạc Kỳ Tuyên kia không hiểu từ đâu chui ra, đem nàng đi mất. Tình cảnh lúc ấy cho thấy rõ ràng, Mạc Kỳ Tuyên thích nàng. Nhưng hiện tại thì có vẻ nàng sống ở đây không được tốt lắm. Vương quân gia kia cũng có gì đó kì quái, liên tục gây khó dễ cho nàng. Xem ra phía sau chuyện này còn có gì đó uẩn khúc. Nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến hần cả. Việc hần muốn làm

bây giờ chỉ là đưa nàng về phủ và chăm sóc nàng thật tốt mà thôi.

Nghĩ là làm ngay, Nam Cung Ngọc cường thế đưa Y Lam rời khỏi Chiến vương phủ, bất chấp sự can ngăn của Vương quân gia. Y Lam tất nhiên là rất vui vẻ đi theo. Trước khi cùng Nam Cung Ngọc về phủ còn bắt hẩn mời nàng đi ăn một bữa no nê, bù lại ba ngày cực khổ vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hơn hai canh giờ sau khi Y Lam rời đi cùng Nam Cung Ngọc, Mạc Kỳ Tuyên rốt cuộc cũng trở về. Ba ngày liền ở trong cung thảo luận về kế hoạch chinh phạt Bắc Lỗ quốc, cơ thể và tinh thần hẩn đã mệt mỏi rã rời. Nhưng chỉ cần nghĩ đến bóng dáng xinh đẹp kia đang ở trong phủ đợi mình là bao nhiêu mệt mỏi đều nhất nhất tan biến.

- Chủ tử, người không cần phải gấp gấp như thế đâu. Giờ này Y Lam cô nương chắc đã nghỉ ngơi rồi. – Vệ Minh đứng bên cạnh trông thấy thần thái của Mạc Kỳ Tuyên không nhìn nổi trên chọc, âm vệ trong bóng tối cũng cất tiếng cười khúc khích. Mạc Kỳ Tuyên nghe được mặt có chút đỏ lên, thẹn quá hóa giận trừng mắt uy hiếp:

-Đừng nhiều lời, mau đi đi cho ta. Kê nào đi chậm nhất thì tự giác bước vào Luyện Ngục Lộ năm ngày.

Lời vừa dứt, hẩn liền phi thân mà đi thẳng. Vệ Minh và các âm vệ không khỏi cười khỏ, vội vàng đuổi theo. Mặc dù trên chọc chủ tử đúng là rất vui, nhưng nếu vì vậy mà phải đi vào Luyện Ngục Lộ năm ngày thì thật không đáng a.

Lấy tốc độ của Mạc Kỳ Tuyên tự nhiên rất nhanh có thể trở về Chiến vương phủ, nhưng khi vừa về đến nơi thì trông thấy Vương quân gia run rẩy quỳ trước cửa. Vương quân gia quỳ ở đây chính là kẻ sách của Triệu Nhan, trước tiên hướng Vương gia cáo trạng, vu oan cho nữ nhân kia, khiến cho Vương gia chán ghét nàng ta. Như vậy nàng có thể tranh thủ đến an ủi làm bạn với Vương gia, sau đó thuận bước ngồi lên ngôi vị Chiến vương phi hằng mơ ước. Không thể không thừa nhận, vì ngôi vị Chiến vương phi này, Triệu Nhan đã bỏ ra không ít công sức.

Mạc Kỳ Tuyên vừa trở về thì Vương quân gia đang quỳ trước cửa cả người run lên, khóc lóc kể khổ trước mặt hẩn :

- Vương gia thứ tội, lão nô đã không giữ được vị cô nương kia ở lại. Nàng đã cùng Thừa tướng đại nhân đi rồi a.

Sắc mặt Mạc Kỳ Tuyên lập tức trở nên âm trầm, nộ hỏa bùng phát lạnh lẽo nhìn Vương quân gia:

- Là các người chiêu đãi nàng không tốt?

Vương quân gia cảm thấy vô cùng áp lực, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, vội dập đầu nói:

- Vương gia, oan cho lão nô quá. Lão nô đã làm theo lời dặn của Vương gia, cho vị cô nương đó hưởng đãi ngộ tốt nhất của Vương phủ. Nhưng cô nương đó suốt ngày gây khó dễ cho lão phu, thậm chí còn quát mắng, bắt nạt các nha hoàn hầu hạ, nói chúng ta phục vụ không tốt, sau đó liền cùng Thừa tướng đại nhân rời đi.

Mạc Kỳ Tuyên lông mày cau lại, cảm thấy có gì đó kì lạ. Vương quân gia theo hẩn đã lâu, chắc chắn sẽ không nói dối. Chẳng lẽ Y Lam kia, là hẩn nhìn nhầm rồi sao. Hay là chuyện này còn gì khúc mắc bên trong.

Suy nghĩ một lát, Mạc Kỳ Tuyên quyết định đến Thừa tướng phủ tìm Y Lam hỏi cho rõ ràng. Nam Cung Ngọc kia cùng hẩn vốn là bằng hữu thân thiết, bình thường hẩn đến đây đều tự do ra vào, nhưng hôm nay thì...

- Vương gia, đại nhân nhà ta đang dùng bữa cùng Y Lam cô nương, không tiện tiếp khách. Mời Vương gia trở về, lần sau lại đến.

Mạc Kỳ Tuyên nghe xong trong lòng tràn đầy lửa giận, trực tiếp đánh bay hộ vệ kia, cường thế xông vào. Y Lam ơi là Y Lam, xem ra bốn vương đã nhìn nhầm người rồi. Người là vì cho rằng ta đây quyền lực quá thấp, chỉ là nhân vật nhỏ nên mới tìm đến Nam Cung Ngọc sao? Nếu như hiện tại người biết được ta chính là Chiến vương gia lừng danh Lưu Ly quốc này thì người sẽ có cảm giác như thế nào đây? Bốn vương đúng là rất tò mò đấy.

Một đường xông thẳng vào trong, Mạc Kỳ Tuyên đã phát hiện ra Nam Cung Ngọc cùng một tiểu cô nương đang dùng bữa, vừa ăn vừa nói cười, hết sức vui vẻ. Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng hẩn khẳng định đó chính là nàng. Mạc Kỳ Tuyên đứng yên tại chỗ, nộ hỏa bốc lên hướng phía hai người đang ăn, âm trầm hỏi:

- Y Lam, chẳng phải bốn vương đã dặn người không được phép rời khỏi sao, vì sao người lại đến đây? Hay là người cảm thấy đãi ngộ của Vương phủ không khiến người hài lòng?

Y Lam đang dùng bữa, nghe được âm thanh kia, cả người lập tức khựng lại. Lửa giận suốt ba ngày vừa mới nguôi được một chút lập tức bùng lên. Thế nhưng sự khựng lại của nàng trong mắt Mạc Kỳ Tuyên lại chính là sự chột dạ. Hắn hừ lạnh trong lòng, càng thêm xem thường nàng, thậm chí còn hồi hận vì đã quen biết nàng. Y Lam đặt đôi đũa trong tay xuống, không thèm quay người lại, mĩa mai đáp:

- Đãi ngộ của Vương phủ quả thật rất “tốt”. “Tốt” đến nỗi ta không cách nào ở nổi, phải chuyển ra ngoài.

Mạc Kỳ Tuyên có chút mơ hồ không hiểu. Giọng điệu kia của nàng, rốt cuộc là thế nào? Tại sao nàng lại nói như vậy? Đúng lúc này, Y Lam đứng lên, quay mặt lại đối diện với hắn, lạnh lùng nói:

- Nếu người không có việc gì nữa, vậy tốt nhất đừng cản trở ta dùng cơm.

Dứt lời, liền quay lại, chuyên tâm ăn, không để ý gì đến xung quanh nữa.

Khoảnh khắc trông thấy Y Lam, trong mắt Mạc Kỳ Tuyên tràn đầy hốt hoảng khi nhận ra rằng, chỉ mới ba ngày không gặp, nàng đã gầy hẳn đi trông thấy. Khuôn mặt xinh đẹp trước kia luôn vui vẻ với hắn, nay lại trở nên lạnh băng không chút cảm xúc. Trái tim hắn không khỏi nhói lên một cái, cảm giác đau đớn chậm rãi lan khắp cơ thể. Thật khó chịu.

Đúng lúc này, Vệ Minh bất chợt từ trong bóng tối xuất hiện, thì thầm gì đó vào tai Mạc Kỳ Tuyên khiến hắn biến sắc, lập tức hướng Y Lam hỏi, trên mặt có chút khẩn trương:

- Y Lam, đãi ngộ mấy ngày qua của người...thật sự không tốt sao?

Y Lam cười lạnh, trào phúng trả lời:

- Đãi ngộ của ta mấy ngày qua tất nhiên là rất “tốt”. “Tốt” đến không thể “tốt” hơn được nữa. Đặc biệt là đồ ăn, khiến ta không thể nói được câu nào. Mỗi ngày chỉ cho ăn một bữa, ngày thứ nhất là cơm nguội, rau luộc và đậu phụ. Ngày thứ hai chỉ còn một cái mần thầu nguội lạnh, đã bị chuột ăn mất một nửa. Ngày thứ ba chỉ có một ly nước lọc. Người nói xem, có phải rất “tốt” không?

Mạc Kỳ Tuyên chỉ im lặng không nói gì, lẳng lặng trở về. Y Lam cũng chẳng để ý, ăn xong lập tức về phòng đi ngủ.

Mạc Kỳ Tuyên sau khi trở về phủ liền sai người tâu ra tìm kiếm, cuối cùng tìm được hai ám vệ mà Vệ Minh lưu lại, bị nhốt trong một tòa nhà hoang ở ngoại thành. Hai ám vệ này chỉ biết Y Lam có đãi ngộ không tốt trong Chiến vương phủ, nhưng lại không biết hung thủ là ai. Mạc Kỳ Tuyên nửa đêm đánh thức toàn bộ người làm trong phủ dậy mà tra hỏi, nhưng tất cả đều nói giống hệt như lời Vương quân gia. Mỗi một lúc sau mới tìm được một tiểu nha hoàn dũng cảm nói ra sự thật. Thậm chí còn đem việc chứng kiến Triệu Nhan mua chuộc Vương quân gia cùng các nha hoàn, nô tài trong phủ, nhất nhất nói ra. Vương quân gia sắc mặt xám như tro tàn lạy lục xin tha. Mạc Kỳ Tuyên đang lúc tức giận, tàn nhẫn hạ lệnh, đem Vương quân gia xuống, loạn côn đánh chết. Những người hầu thông đồng cùng thì bị phạt mỗi người ba mươi trượng, sau đó đuổi ra khỏi Vương phủ. Còn về phần Triệu Nhan kia, ngày tối hôm đó truyền ra tin bị bắt cóc, ngày hôm sau thì tìm thấy xác chết ở bia rừng thành Tây. Trên xác chết còn đầy những dấu vết đáng xấu hổ.

Mặc dù đã trừng trị thích đáng đám người kia, nhưng tâm trạng Mạc Kỳ Tuyên vẫn không hề tốt hơn chút nào. Ngược lại còn vô cùng ủ rũ cùng hồi hận. Hắn sao lại có thể nghi ngờ, nghĩ xấu về nàng như vậy chứ. Hơn nữa lại còn để nàng ở trong địa bàn của mình bị người khi dễ đến mức phải bỏ đi. Hắn đúng là quá vô dụng mà. Mấy ngày nay cũng không được gặp nàng, lần nào cũng bị tên Nam Cung Ngọc chết tiệt kia cản lại. Thật khiến hắn tức điên lên mất.

Tối ngày thứ ba kể từ khi Y Lam rời khỏi Chiến vương phủ.

Y Lam một thân dạ hành nhẹ nhàng trốn ra khỏi phủ Thừa tướng, nhanh chóng hướng Chiến vương phủ mà đi. Mục đích của nàng tối nay chính là muốn đòi lại số tiền đáng có của mình từ Chiến vương phủ bằng mọi thủ đoạn cần thiết. Thế nhưng một điều khiến nàng không thể tin nổi là tối nay cũng có người ra tay, hơn nữa còn sớm hơn cả nàng. Y Lam thấy đã có người thì cũng không manh động, yên lặng ngồi trên cây quan sát, vừa nhìn lại vừa mắng to trong lòng. Nàng hiện tại thật nghi ngờ kẻ kia có phải là lần đầu đi trộm hay không nữa. Võ công thoát nhìn không kém, nhưng thủ pháp hành động quá mức kém cỏi, rất nhanh đã bị thị vệ trong phủ phát hiện.

Tên trộm kia vừa thấy bị phát hiện liền triển khai kinh công tẩu thoát, nhưng rất nhanh liền bị thị vệ trong phủ vây lại. Y Lam nheo mắt lại quan sát tình hình, định nhân lúc loạn mà đi vào cướp...không, là lấy lại những gì của mình mới đúng. Nhưng lúc trông thấy đôi mắt của tên trộm kia, nàng mới giật thót một phen. Nam Cung Ngọc? Hắn ở đây làm gì? Hơn nữa lại còn đến trộm đồ? Ở chung mấy ngày, nàng đối với đôi mắt kia quả thực hết sức quen thuộc. Hơn nữa ấn tượng của nàng về hắn có thể nói là rất tốt, nên quyết định giúp hắn lần này. Tiện tay hái vài chiếc lá bắn ra, làm chậm động tác của đám thị vệ lại, tạo ra khoảng trống cho hắn đột phá. Nam Cung Ngọc cũng nhận ra là có người giúp mình, vội vàng thoát đi. Y Lam cũng nhanh chóng rút lui, đuổi theo Nam Cung Ngọc.

Ở một nơi cách khá xa Chiến vương phủ, Nam Cung Ngọc ngồi tựa lưng xuống gốc cây, thở hồng hộc. Đây là lần đầu tiên hắn làm loại chuyện này, quả nhiên là không thuận lợi chút nào. Nếu như không phải lúc cuối có người trong bóng tối tương trợ thì hắn đã bị bắt lại rồi. Lúc đó tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên kia chắc chắn sẽ không do dự mà nện cho hắn một trận nên thân.

Đúng lúc này, một cơn gió bất chợt thổi tới, một âm thanh quen thuộc vang lên:

- Nam Cung Ngọc, sao tối nay người lại có nhã hứng đến Chiến vương phủ đi dạo vậy?

Nam Cung Ngọc giật mình quay lại thì trông thấy Y Lam đang đứng tựa mình vào một gốc cây, đôi mắt trong trẻo cùng khóe môi hơi cong lên tạo thành nụ cười tuyệt đẹp, để lộ ý cười vui vẻ. Nhìn thấy cảnh này, trái tim hắn lập tức trở nên không an phận, nhảy nhót liên hồi. Khuôn mặt cũng không nhịn

được mà đỏ bừng lên. May mắn hiện tại hắn đang đeo khăn che mặt, nếu không thì đúng là rất xấu hổ.

Nam Cung Ngọc khẽ ho một tiếng, sau đó đem bao đồ sau lưng đưa cho Y Lam, ngượng ngùng nói:

- Cái này là của ngươi.

Hai mắt Y Lam tràn đầy ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy. Bên trong bao đồ là các loại châu báu quý hiếm, tổng giá trị chắc cũng được tám vạn lượng hoàng kim. Không ngờ hắn đường đường là một tể tướng lại vì nạng mà đi ăn trộm. Quả thật là rất khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoang - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Y Lam ngăn người nhìn bao đồ trong tay hồi lâu, sau đó bay tới ôm chầm Nam Cung Ngọc, vui đầu vào người hắn, vẻ mặt vui sướng, chân thành nói:

- Nam Cung Ngọc, lần này cảm ơn ngươi!!

Khuôn mặt Nam Cung Ngọc đỏ đến mức sắp rỉ ra máu, nhưng trong lòng lại có cái gì đó rất ngọt ngào chầm chậm lan ra. Y Lam lấy lại được tiền tự nhiên rất vui, nhưng chợt nghĩ đến điều gì đó, liền ngược đầu lên nhìn Nam Cung Ngọc, hỏi:

- Ta ở lại Thừa tướng phủ sẽ không gây rắc rối gì cho ngươi chứ? Tên Mạc Kỳ Tuyên kia có gây khó dễ cho ngươi không?

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ta vẫn có thể xử lý được.

“Có thể xử lý được” nghĩa là tên chết tiệt kia đúng thật đã đến gây rối. Y Lam gãi đầu nhìn Nam Cung Ngọc tỏ vẻ áy náy. Xem ra nạng đã mang đến cho hắn một đồng rắc rối thật lớn. Dù sao tên kia cũng là Chiến vương gia uy danh lừng lẫy của Lưu Ly quốc. Muốn chen ép một Thừa tướng nhỏ bé như hắn quả thật rất đơn giản. (Tiểu Tuyết: nhỏ bé á? Ti làm to rồi =_!!)

Bên trong Chiến vương phủ, Mạc Kỳ Tuyên ung dung ngồi thưởng trà, vừa uống vừa mỉm cười nhàn nhạt. Tên trộm kia lấy bao nhiêu không lấy, lại lấy đúng tám vạn lượng hoàng kim, vậy đó chắc chắn là nạng rồi. Nghĩ đến tính cách của nạng thì khả năng này dường như rất cao a. Hắn phải mau chóng sắp xếp đến xin lỗi nạng mới được. Lấy được tiền rồi thì tâm trạng của nạng chắc sẽ tốt hơn, dễ nói chuyện hơn rồi. Đột nhiên, hắn nhớ ra điều gì đó, liền hướng trưởng thị vệ nhà mình, hỏi:

- Các ngươi không có làm nạng bị thương chứ?

Vị trưởng thị vệ kia ngạc nhiên hỏi lại:

- Nạng?

Mạc Kỳ Tuyên đánh hơi thấy mùi không đúng, khản trương nói:

- Chẳng lẽ không phải?

Vị trưởng thị vệ kia gãi đầu, thật thà đáp:

- Vương gia, thuộc hạ không biết “nạng” mà ngài nói tới là ai. Bất quá thuộc hạ khẳng định rằng kẻ trộm đó là một nam nhân.

Mạc Kỳ Tuyên nghe xong tức đến hộc máu. Là tên trộm trời đánh nào cả gan lên vào Chiến vương phủ của hắn để trộm đồ? Hắn chính là tướng đó là nạng nên mới cố tình thả đi. Bây giờ lại là một nam nhân khác? Đúng là tức chết hắn mà!!! Nhưng mọi việc đã lỡ rồi thì đành chịu vậy. Điều quan trọng bây giờ là phải làm hòa với nạng. Phải đạt được nạng tha thứ. Đầu óc xoay chuyển một hồi, liền nhớ đến tên siêu cấp đào hoa kia. Ừm, có lẽ nên mời tiểu tử đó đến thỉnh giáo một chút. Nghĩ là làm, Mạc Kỳ Tuyên lập tức sai người đi đưa tin “cầu cứu”. Hi vọng tiểu tử này sẽ có cách giúp hắn.

Trong lúc Mạc Kỳ Tuyên còn đang đau đầu nhức óc về việc làm lành với Y Lam thì Y Lam cùng Nam Cung Ngọc đã về tới Thừa tướng phủ, tất nhiên là với bao đồ vừa trộm được trên tay. Y Lam thật sự rất cảm kích Nam Cung Ngọc, lại vì bản thân mình mà bất chấp thể diện của một Thừa tướng, đi ăn trộm đồ. Nhưng cũng vì quá cảm kích mà sinh ra áy náy. Hắn vì nạng làm nhiều việc như vậy, mà nạng lại không giúp gì được cho hắn, ngược lại còn đem đến cho hắn một đồng phiền phức thật lớn. Càng nghĩ, Y Lam lại càng xấu hổ, cuối cùng quyết định dọn ra khỏi Thừa tướng phủ. Lúc Nam Cung Ngọc mới biết được việc này cũng đã ra sức can ngăn, nhưng thấy nạng quyết tâm như vậy đành thuận theo đồng ý.

Nơi Y Lam chuyển tới là một biệt viện vắng vẻ ở ngoại ô. Được Nam Cung Ngọc hỗ trợ, tất cả mọi việc đều hoàn thành rất nhanh. Y Lam không nhận người làm, trong đầu nghĩ sẽ biến nơi này thành căn cứ trung tâm của thế lực mình sắp lập ra. Ừm, đầu tiên cần tìm kiếm vài người đáng tin cậy để bồi

đường, sau đó thiết lập mạng lưới tình báo. Việc này có lẽ sẽ tốn khá thời gian của nàng đây.

Sau khi dùng hết miệng lưỡi thuyết phục Nam Cung Ngọc trở về, Y Lam cải nam trang, mang theo toàn bộ gia sản của mình đi đến Thiên Nhai thương hội, bán sạch toàn bộ số châu báu trộm được từ chỗ Mạc Kỳ Tuyên. Vốn dĩ số châu báu đó chỉ đáng giá tám vạn lượng hoàng kim, nhưng bằng khả năng trả giá của mình, Y Lam thuận lợi lấy được đến tám vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

Trong một khoảng thời gian ngắn liền có nhiều tiền như vậy khiến Y Lam cảm thấy rất vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ số ngân phiếu trước ngực. Dù sao số tiền này cũng sắp bị tiêu hết rồi, tranh thủ lúc chưa dùng, sờ nhiều một chút a. Y Lam nhanh chân đi về phía chợ nô lệ, tính toán tìm một ít hạt giống tốt. Đây sẽ là lực lượng ban đầu của nàng nên cần lựa chọn kĩ lưỡng một chút.

Chợ nô lệ là một nơi vô cùng hỗn loạn, người bên trong phần lớn đều là những người xảo trá cùng tàn nhẫn. Nếu không thì sao có thể theo được nghề này. Y Lam rảo bước dạo trong chợ nô lệ, cả người tỏa ra hàn khí khiến người khác không dám đến gần. Nàng đưa ánh mắt sắc bén liếc nhìn khắp khu chợ tìm kiếm mục tiêu của mình. Âm thanh kêu khóc của những nô lệ vừa bị bắt khiến nàng cảm thấy thật khó chịu, chỉ muốn nhanh chóng làm xong việc rồi trở về. Đi thêm một đoạn, Y Lam rốt cuộc phát hiện mục tiêu đầu tiên của mình. Phía trên một đài đầu giá dựng tạm thời, một chiếc lồng sắt được khiêng lên. Bên trong là một thiếu niên tầm mười lăm, mười sáu tuổi bị nhốt bên trong. Hai tay cùng hai chân của thiếu niên kia đều bị xích chặt, ánh mắt hần trần đầy phần nô cùng căm hận, nhưng tuyệt nhiên không lộ ra chút gì gọi là sợ hãi hay tuyệt vọng. Y Lam không kìm được tấm tắc khen. Đúng là một hạt giống tốt, có thể bồi dưỡng được.

Không hề do dự, Y Lam hướng tên chủ nô dùng 150 lượng mua hẳn về. Sau khi thiếu niên được đưa đến, nàng ra lệnh tháo dây xích cho hẳn rồi liếc mắt ra hiệu, ý bảo mau đi theo mình. Thiếu niên ánh mắt giằng xé hồi lâu rồi mới bước theo. Không hiểu sao hẳn lại có cảm giác, nam nhân trước mặt có thể giúp hẳn bảo thủ.

Lại đi tiếp hơn một canh giờ, Y Lam lại chọn thêm được ba người nữa: một bé gái mới tám, chín tuổi, một thiếu nữ trạc tuổi nàng và một thiếu niên trầm mặc khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Bốn người này thoát nhìn tâm tính không tệ, đều là những hạt giống rất tốt, đáng để nàng ra sức bồi dưỡng. Bọn họ sẽ là những thành viên của thế lực của nàng. Tuy nhiên, cần tìm cách tăng cường lòng trung thành của bọn họ một chút. Trường hợp bị phản bội như lúc trước, nàng tuyệt không muốn xảy ra.

Nhìn thấy trời cũng sắp tối, Y Lam liền mang theo bốn người trở về, khi đi ngang qua tiệm quần áo còn đi vào mua cho bọn họ chút đồ đạc để thay cho tươm tất. Nói gì thì nói, bọn họ bây giờ cũng là người của nàng rồi, không thể quá thảm được a. Không nghĩ đến bốn tên này sau khi tắm rửa, thay đồ đẹp đẽ liền có vẻ ngoài khác hoàn toàn ban đầu, đều là tuấn nam mỹ nữ. Xem ra vận may của nàng cũng không tệ a. Lại đem bọn họ vào Thủy Hương lâu ăn một bữa no nê, sau đó mới trở về.

Bên trong biệt viện của mình, Y Lam ngồi đối diện bốn thuộc hạ mình vừa mua về, nhàn nhã uống một ngụm trà, nói:

-Bắt đầu đi, giới thiệu về lý lịch của bản thân và mong muốn lớn nhất của các người.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, bắt đầu nói. Người đầu tiên là nam tử trầm mặc tầm mười bảy, mười tám tuổi kia. Giọng nói của hẳn tràn đầy đau thương cùng thù hận, khiến người ta đau lòng.

-Công tử, ta gọi Mục Thanh, năm nay mười tám tuổi, quê ở vùng biên giới phía bắc. Ta vốn sống rất hạnh phúc cùng cha mẹ và tỷ tỷ. Nhưng đến một ngày, quan huyện ở đó nhìn trúng tỷ tỷ của ta, ép nàng về làm tiểu thiếp của mình. Tỷ tỷ ta từ chối, thế là hẳn sinh lòng hận thù, nửa đêm cho người tới bắt tỷ tỷ của ta về, tiền dâm hậu sát, giết chết cha mẹ ta, bắt ta bán cho bọn buôn người. Ước muốn lớn nhất của ta là có thể giết chết cả nhà tên cầu quan đó, trả thù cho người nhà của ta.

Nói đến đây, cả người Mục Thanh khẽ run lên, hai mắt hẳn lên những tia máu đỏ, cả người tản mát ra sát khí kinh người. Thiếu niên đầu tiên mà nàng mua được nghe xong cả người run rẩy, kích động đứng bật dậy, ôm chặt lấy Mục Thanh.

-Mục đại ca, huynh nói rất hay, nhất định phải đem cả nhà bọn chúng giết chết, mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng chúng ta.

Y Lam thấp thoáng thấy trong mắt thiếu niên nhỏ tuổi kia có mấy giọt nước mắt, nhưng bị y nhanh chóng gạt đi. Y hướng về phía nàng, khăn khăn nói:

-Công tử, ta tên Lam Phong, vốn là người Vân châu, gia cảnh tương đối khá giả, cuộc sống hòa thuận ấm êm. Ta vẫn tưởng cuộc sống này sẽ kéo dài mãi mãi, những không ngờ tai họa bất chợt ập xuống đầu. Cha ta vô tình có được chứng cứ quan huyện vùng này thông đồng với bọn sơn tặc, nhiều lần chằng cướp quân lương cùng những thương nhân đi qua. Nhưng cha ta chưa kịp báo lên trên thì bị quan huyện sai bọn sơn tặc kéo xuống, giết chết cả nhà ta. Lam gia ta tổng cộng ba trăm mười tám người cũng chỉ mình ta sống sót. Ước muốn lớn nhất của ta là giết sạch đám sơn tặc và tên cầu quan kia, đem bọn chúng băm vằm làm trăm mảnh, quăng ra cho chó ăn, trả thù cho ba trăm mười bảy người chết oan của Lam gia.

Hai tiểu cô nương ngồi bên cạnh đã bắt đầu sụt sùi khóc, tỏ vẻ cảm thông. Y Lam cũng không kìm được mà thờ dài, không nghĩ đến hai tên này lại có số phận bị thảm như vậy. Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng có thể giúp bọn họ trả thù thì bọn họ sẽ hết lòng trung thành với nàng. Sau một hồi khóc lóc, thiếu nữ trạc tuổi nàng bắt đầu mở miệng:

-Công tử, ta gọi Tiểu Hồng, sống ở vùng biển phía nam. Mấy tháng trước cha mẹ ta mất, ta đem theo tiền lên kinh đô lập nghiệp, không ngờ giữa đường bị cướp. Bọn cướp đó bán ta cho đám buôn người. Ước muốn của ta là có thể trở thành một thương nhân giỏi, kiếm thật nhiều tiền.

Cuối cùng là nữ hài nhỏ tuổi nhất kia.

-Công tử, ta gọi Bạch Nhi. Ta là một đứa trẻ mồ côi ở Liễu châu, một lần đang ăn xin trên đường thì bị chụp thuốc mê, đem đến đây làm nô lệ. Ước muốn của ta là có thể ăn ngon, mặc ấm, không phải chịu đói rét như trước kia nữa.

Y Lam nghe xong gật gù, tao nhả nâng ly trà lên nhấp một ngụm, sau đó đưa ánh mắt sắc bén lướt qua bốn người khiến bọn hắn sợ đến cứng người, bình thần nói:

- Ước muốn của các người, ta đều có thể giúp các người thực hiện được. Nhưng còn phải xem các người có đáng để ta ra tay trợ giúp không đã.

Cả bốn người cùng lúc ngẩn ra, nhưng rất nhanh, Mục Thanh dẫn đầu quỳ xuống, hô lớn:

- Nguyên cả đời trung thành với công tử.

Ba người còn lại cũng sức tỉnh ra, vội vàng làm theo. Y Lam hải lòng mỉm cười, phát tay trở về phòng ngủ. Bước đầu tiên như vậy là ổn rồi. Đợi thêm vài ngày nữa, xác nhận lại lòng trung thành của bọn hắn rồi sẽ bắt đầu đưa vào huấn luyện bồi dưỡng, đem bọn hắn trở thành lực lượng đầu tiên của nàng tại thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tờ mờ sáng hôm sau, Y Lam đã lẳng lặng rời khỏi nhà, hướng thẳng Thừa tướng phủ mà đi.

- A Ngọc, người giúp ta việc này được không – Y Lam hai mắt long lanh nhìn Nam Cung Ngọc.

Nam Cung Ngọc vẻ mặt cung chiêu, xoa đầu nàng, mỉm cười:

- Yên tâm, việc này đơn giản thôi, ta sẽ giúp người.

Dứt lời, liền hướng lão quản gia bên cạnh hơi gật đầu một chút. Lão quản gia cực kỳ biết điều, lui ra ngoài phân phó công việc cho đám thuộc hạ. Nam Cung Ngọc vẻ mặt hải lòng, kéo Y Lam ra đình ăn điểm tâm. Y Lam cũng vui vẻ ngồi ăn. Ừm, điểm tâm của Thừa tướng phủ đúng là rất ngon, mặc dù nàng không phải là kẻ hảo ngọt, nhưng cũng không thể dùng tay, cứ bốc liên hồi.

Ăn no ngủ kỹ, Y Lam ở nhà Nam Cung Ngọc ăn uống no nê, ngủ li bì, đến chiều ngủ dậy liền có kết quả đưa về. Khá tốt, bốn tên kia đều không đồng ý với sự “mua chuộc” của Nam Cung Ngọc. Điều này có nghĩa là nàng có thể bồi dưỡng bọn họ. Y Lam nhanh chóng cáo từ Nam Cung Ngọc, cắt đuôi đám ám vệ của Mạc Kỳ Tuyên, trở về biệt viện của mình.

Cẩn thận kiểm tra tổ chất thân thể và sở trường của từng người, Y Lam rất nhanh liền lập ra một kế hoạch huấn luyện riêng cho họ. Cả bốn người lao vào luyện tập không ngừng nghỉ, Y Lam cũng bận rộn với công việc kiếm tiền của mình. Thời gian này, kiếm tiền là việc hết sức quan trọng, phải được ưu tiên hàng đầu.

Ba ngày sau, đêm khuya, Y Lam một thân dạ hành, vác bao đồ trên lưng, thoăn thoắt nhảy trong đêm. Hôm nay thu hoạch không ít, được năm vạn lượng bạc. Trong lòng không khỏi cảm khái, trộm cắp ủa nhiên là cách kiếm tiền nhanh nhất a. Mấy ngày nay đã dạo qua gần nhà của gần một nửa số tham quan khét tiếng ở kinh thành rồi. Tính toán một chút, tầm năm ngày nữa thì sẽ xong hết, lúc đó nàng cũng có được một số vốn kha khá rồi.

Trong lúc Y Lam đang vui vẻ chìm trong giấc mộng lấp lánh toàn tiền thì bên trong Chiến vương phủ, mọi thứ lại ngược lại hoàn toàn. Không khí trong Chiến vương phủ trở nên nặng nề một cách bất thường. Hạ nhân trong phủ đều bảo dạo này cả người vương gia toát ra khí thế thật đáng sợ, làm không ai dám lại gần. Ngay cả Vệ Minh cũng không kìm được mà khóc rống trong lòng. Mặt của chủ tử hiện tại so với dĩ nãi tuyệt đối còn đen hơn vài lần, tính khí so với trước đây càng kinh khủng hơn. Thương công tử, ngài mau đến dùm bọn ta đi a!!!

Ở một góc nào đó trong hoàng thành, một nam tử mặc hắc bào ôm lấy cánh tay bị thương, lạnh lùng nhìn những người xung quanh. Người hắn tin tưởng nhất không ngờ lại phản bội hắn, hơn nữa còn suýt nữa lấy mạng hắn. Điều này khiến hắn cực kỳ khó chịu và chỉ muốn giết sạch đám người này.

- Chủ tử, thể cục đã định rồi. Nếu hiện tại người đầu hàng, chủ nhân của bọn ta sẽ lưu lại cho người một cái mạng.

Hắc bào nam tử buông cánh tay bị thương ra, đôi mắt sau chiếc mặt nạ nheo lại, sắc bén như đao. Toàn thân hắn toát ra sát khí nồng nặc và sự cuồng ngạo đến kinh người:

- Mạng của ta khi nào thì đến phiên người khác quản? Còn các người, nếu đã phản bội ta, vậy đều chết hết đi!!!

Dứt lời, hắn mạnh mẽ vùng kiếm, lao về phía trước, thoát một cái đã giết chết một người. Kẻ cầm đầu đám người kia âm hiểm cười, vung tay ra hiệu, chỉ huy đám người lần lượt dùng xa luân chiến xông lên.

- Chủ tử, kiểm tra của ta có bôi mỡ được đặc chế của Dược cốc, dù người có dùng nội lực áp chế thì cũng không được bao lâu đâu, tốt nhất là khoan tay chịu trôi đi.

Hắc bào nam nhân sắc mặt âm trầm, nhưng vẫn ngoan cường chiến đấu, không hề có ý định dừng lại. Xa luân chiến vẫn tiếp tục, tình hình này thì khoảng một khắc sau, hắn sẽ gục mà thôi. Hai bên đánh nhau kịch liệt, không hề biết rằng đang có một ánh mắt đã thu hết mọi việc ở trong bóng tối. Đúng lúc này, một hắc y nhân không biết từ đâu bay ra, thoát một cái đã tiêu diệt hơn năm người, phối hợp cùng hắn giết sạch đám người kia. Hắc bào nam tử cũng muốn mở miệng ra cảm ơn, nhưng mê dược phát tác khiến hắn lâm vào ngủ say. Hắc y nhân kia thờ dài bất đắc dĩ, vác hắn lên vai rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Lại nói đến hắc y nhân kia không phải ai xa lạ mà chính là Y Lam. Nàng hoàn toàn không ngờ rằng tối nay mình đi trộm đồ lại gặp được cảnh tượng đặc sắc thế này, không xem thì đúng là uống phỉ, nhưng xem xong lại thấy tức đến điên người. Nghĩ đến nam nhân kia cùng mình là đồng cảnh ngộ, đều bị người phản bội nên mới mềm lòng ra tay cứu giúp. Hơn nữa nhìn qua thì thân phận hắn chắc cũng không quá kém, biết đâu lại nhặt được một món hời. Nghĩ thế, Y Lam quyết định vác hắn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tại một biệt viện ở ngoại thành.

Bịch!

Y Lam không chút thương tiếc ném hắc bào nam nhân vừa nhặt được lên giường, vừa nghiêng răng nghiêng lợi lăm bầm chửi. Cái tên khốn này, ăn thứ gì mà nặng như vậy? Vác hắn có một lúc mà vai và eo của nàng đã muốn gãy ra rồi. Đúng là đáng ghét mà. Bất quá, nếu đã nhặt về thì không thể để yên vậy được, không thì tên này sẽ chết mất.

Y Lam thờ dài, về mặt bất đắc dĩ lôi hòm thuốc ra bắt đầu làm việc. Lại nhìn thấy cái mặt nạ màu đen hắn đang đeo, cảm thấy rất ngứa mắt, tiện tay tháo ra luôn. Mặt nạ vừa ra, mỹ nam liền hiện (câu này ta chế, không có trong truyện đâu :))). Hai mắt Y Lam sáng lên nhìn nam tử trước mặt, tay trong vô thức đưa lên lau nước miếng. Tên này không ngờ lại đẹp trai đến vậy, quả không uổng công nàng cứu hắn mà. Xem kia xem kia, da thật trắng, thật mịn, sờ thật thích. Y Lam cứ thế không chút kiêng nể ăn vụng đậu hũ của nam nhân kia, trên mặt thỏa mãn, không chút hiện lên vẻ xấu hổ hay áy náy nào.

Sờ nắn nam nhân nọ một hồi, Y Lam mới lưu luyến rời tay, bắt đầu chữa trị cho hắn. Thế nhưng vừa cởi áo ra, nàng liền toát mồ hôi lạnh. Tên này cư nhiên lại bị tương nặng như vậy, trên người sơ sơ cũng gần hai mươi vết thương. Nếu như nàng cứ ngồi đó chơi đùa thêm một khắc nữa thì chắc hắn sẽ chết vì mất máu rồi.

Trong lòng không khỏi xấu hổ, chỉ vì bản tính ham chơi của mình mà suýt nữa đã hại chết một mạng người, Y Lam quyết tâm phải chữa cho nam nhân này thật tốt. Loay hoay hơn nửa canh giờ, cuối cùng Y Lam cũng đã hoàn tất chữa trị cho nam nhân kia. Thấy trời cũng đã sắp sáng, Y Lam ra ngoài tìm Tiểu Hồng, dặn nàng ấy chuẩn bị bữa sáng rồi gục đầu lên bàn ngủ thẳng. Hic, ai bảo nàng mệt quá làm chi chứ!!!

Cũng chẳng biết là đã qua bao lâu, Thương Lam Hàn chậm rãi mở mắt, muốn ngồi dậy thì cảm thấy cả người đau nhức vô cùng, mới sực nhớ lại trận chiến hôm qua. Hai mắt hắn lóe lên tia sáng thấu xương, hàn khí cùng sát khí cùng lúc phát ra khiến nhiệt độ của căn phòng cấp tốc tụt xuống. Thù này không trả, hắn liền không gọi là Thương Lam Hàn nữa. Đúng lúc này...

Hắt xì!!

Y Lam đang ngủ ngon lành thì cảm thấy nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, không nhận được mà giật mình tỉnh dậy, hắt xì một cái. Haiz, rõ ràng hôm qua trời còn nóng như vậy, sao đột nhiên lại lạnh rồi? Lão thiên chết tiệt, đúng là làm ăn thật chẳng ra sao mà!!!

Thương Lam Hàn có chút ngờ ngạc nhìn tiểu cô nương về mặt ngái ngủ đang nằm dài trên bàn kia, khuôn mặt có chút đỏ bừng lên. Thật sự là đáng yêu chết đi được mà!!! Khuôn mặt tròn trịa, trắng mịn nõn nà. Cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi anh đào chúm chím. Hai hàng lông mi dài rậm cong vút như bức màn sa bi ẩn che đi đôi mắt to tròn, trong veo còn ngấn hơi sương. Cả người tiểu cô nương toát ra thứ khí chất thoải mái, tinh khôi khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Tiểu cô nương chợt quay sang nhìn hắn, lông mày xinh đẹp hơi chau lại, hỏi:

- Người sao thế? Sao mặt lại đỏ bừng thế kia? Có phải sốt rồi không?

Dứt lời, liền tiến tới, tay toan đặt lên trán hắn để kiểm tra. Thương Lam Hàn có chút xấu hổ, gạt tay của nàng đi, khẽ ho một tiếng:

- Khụ, ta không sao, chỉ tại rồi nóng quá thôi. Ừm, tối qua là cô nương đã cứu ta về sao?

Y Lam gạt đầu, nhanh nhẹn đỡ hân dậy tựa vào giường, rót cho hân chút nước rồi thong thả nói:

-Tối qua ta có việc ra ngoài, tình cờ gặp được chuyện của ngươi. Trước đây ta cũng từng bị đồng bọn phản bội mà suýt chết nên mới tiện tay cứu ngươi về. Ngươi ở yên đây cho ta, ta bảo Tiểu Hồng đem thức ăn tới cho ngươi, một lát sẽ thay thuốc sau.

Dứt lời, liền để mặc Thương Lam Hân ở đấy, một mình đi ra ngoài. Thương Lam Hân trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Hân đường đường là một trong “Thất công tử” lừng danh thiên hạ - Lam Hân công tử - kiêm cung chủ của Âm cung lừng danh giang hồ, sao có thể dễ dàng bị một nữ tử lay động được. Lại nói, mỹ nữ trong thiên hạ, chỉ cần hân mở miệng một tiếng liền có vô số người tìm đến hiến thân. Hân tuyệt đối không thể rung động trước một nữ nhân chỉ mới gặp có một lần được? Chợt nghĩ đến tiểu tử thúi Mạc Kỳ Tuyên kia, trong lòng không khỏi cười khò khò không thôi. Lần này gặp chuyện đến trễ, chắc tiểu tử đó đã đem hân ra mắng không biết bao nhiêu là lần rồi. Cũng không biết tiểu tử này có việc gì mà đột nhiên gọi hân đến nữa? Đúng là phiền phức mà!!!

Ở Chiến vương phủ, Mạc Kỳ Tuyên đang xử lý công văn chợt hắt hơi mấy cái rõ to. Hừ, không biết là ai đang nói xấu hân đây. Hân mà bắt được kẻ đó thì nhất định phải đánh cho một trận nhớ đời.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thương Lam Hân nằm dài trên giường, lần thứ chín mươi tám thở dài, chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ. Được rồi được rồi, hân thừa nhận là hân đang nhớ tiểu cô nương xinh đẹp khả ái kia. Cũng thừa nhận là hân đã lỡ...thích nàng mất rồi. Nếu không thì vì sao mới hơn một ngày không gặp mà đã cảm thấy trong người bứt rứt khó chịu như vậy chứ. Nhưng mà ngay cả tên tuổi người ta hân còn không biết thì làm sao mà theo đuổi đây. Đúng là đáng ghét mà. Hơn một ngày qua, người giúp hân đưa cơm và thay thuốc là một tiểu tử mặt lạnh như tiền, lảm li ít nói, còn bóng dáng nàng thì lại chẳng thấy đâu. Lẽ nào hân bị nàng lãng quên rồi sao? Thật khiến hân muốn khóc a!!!

Thời gian này, Y Lam bận tới mất tới mũi cho việc xây dựng tổng bộ và huấn luyện bốn người Mục Thanh, Lam Phong, Tiểu Hồng và Bạch Nhi. Nàng đã kiểm tra qua, Mục Thanh và Lam Phong lúc nhỏ cũng từng luyện võ nên cũng có chút căn cơ. Tiểu Hồng cũng từng làm lụng vất vả từ nhỏ nên tương đối khỏe mạnh. Duy chỉ có Bạch Nhi là cơ thể có chút yếu ớt, nhưng cô bé vẫn còn rất nhỏ, có thể từ từ cải thiện. Hơn nữa độ mềm dẻo cơ thể của cô bé rất tốt, tuyệt đối có thể huấn luyện thành một sát thủ xuất sắc.

Bốn người mỗi người một chế độ huấn luyện riêng, tất cả đều ra sức luyện tập. Tiến độ của họ khiến Y Lam rất hài lòng. Nhưng mà đúng lúc này, Y Lam lại cảm thấy dường như mình đã quên mất thứ gì đó. Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Y Lam mới chợt nhớ ra, cái tên mỹ nam tử mà nàng nhặt về lần trước, chắc thương thế bây giờ đã ổn định rồi. Hắc hắc, đang lúc túng thiếu tiền bạc xây dựng tổng bộ, nhất định phải đến làm thịt hân một phen. Tên đó nhìn qua chắc cũng thuộc loại nhân vật cấp cao trong thế giới này, chắc sẽ không có ít tiền đây.

Thương Lam Hân chống cằm nhìn ra cửa sổ, lần thứ một trăm ba mươi bảy thở dài. Hic, lại nhớ đến người ta rồi, phải làm sao đây. Vết thương cũng đã ổn định rồi, hay là ra ngoài tìm thứ gì? Nhưng hân đâu có biết đường ở đây, lỡ lạc đường thì sao? Lần thứ một trăm ba mươi tám thở dài, haiz, cứ rảnh mà chờ vậy. Đúng lúc này, ánh mắt của Thương Lam Hân chợt sáng lên, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Tiểu cô nương mà hân ngày ngóng đêm trông cuối cùng cũng trở lại. Chợt, hân nghĩ ra thứ gì đó, phóng thẳng lên giường trùm chăn nằm.

Y Lam bước vào phòng, thấy nam nhân kia ở trên giường trùm chăn kín mít, liền cảm thấy như có một đàn quạ bay ngang qua đầu. Trời nóng đến chảy mồ, hân trùm kín thế làm gì, có phải bà đẻ đâu? Bước tới giật phăng cái chăn dày cộm kia ra, hỏi:

-Trời nóng như vậy, ngươi trùm kín thế làm gì? Ngồi dậy ta xem nào.

Thương Lam Hân vẫn nằm ý trên giường, vẻ mặt mệt mỏi, hai mắt lơ đãng. Y Lam nhú mày, đỡ hân dậy tựa vào thành giường, đưa tay bắt mạch. Hm? Sao mạch lại nhảy loạn cào cào lên thế này. Không lẽ...

Thương Lam Hân thấy Y Lam lo lắng cho mình như vậy trong lòng đắc ý không thôi. Dùng nội lực làm loạn mạch đập là do hân sáng chế ra lúc nhỏ, khi nào lười liền giả vờ ốm để ở nhà. Mạch nhảy loạn như vậy, chẳng ai dám nói là bệnh gì, chỉ bảo nghỉ ngơi vài ngày là hết. Vậy là hân có thể thành thoi rồi!!! Nhưng đúng lúc này...

Bốp!!!

Y Lam nắm tay lại, không hề do dự cốc lên đầu hân một cái, trừng mắt mắng:

-Lại dám dùng nội lực làm mạch loạn lên, tính giờ trò gì đấy. Trở lại như cũ cho ta!!

Thương Lam Hân cười hề hề, làm mặt đáng thương nhìn nàng. Hic, y thuật của nàng sao lại cao như vậy, phát hiện ra mảnh khóc của hân luôn rồi. Hân li

nhí trả lời:

-Xin lỗi, ta chỉ muốn trêu ngươi một chút thôi.

Y Lam đưa tay day day huyết thái dương. Nam nhân chết tiết này chẳng lẽ không biết mình rất xinh đẹp sao? Lại còn bày ra vẻ mặt đáng thương nữa chứ!!! Hic, sức miễn dịch của nàng đối với mỹ nam tuy là không thấp, nhưng nếu mỹ nam đó dùng vẻ mặt này nhìn nàng thì nàng chỉ có nước gợn tay đầu hàng. Được rồi, dù sao thì nhìn hấn cũng có vẻ hối lỗi rồi, bỏ qua vậy.

-Cởi áo ra, ta giúp ngươi thay thuốc.

Thương Lam Hàn đỏ mặt e thẹn, chậm rãi cởi áo ra. Nhìn thấy cảnh này, Y Lam thật muốn lên đập cho hấn một cái. E thẹn cái quái gì chứ? Bỏn tiểu thư chưa e thẹn thì thôi, ngươi e thẹn làm cái gì. Lại còn đỏ mặt nữa chứ. Thật chẳng khác cái tên Mạc Kỳ Tuyên kia chút nào. Di, sao đột nhiên lại nhớ tới tên khốn đó chứ. Phi phi phi, cái tên đó nàng hận còn không hết, sao có thể nhớ chứ? Đúng vậy, sau này khi đủ thực lực nhất định phải đi trả thù, đem hấn đập xuống dưới chân. Hắc hắc, cảm giác lúc đó chắc chắn sẽ rất thoải mái. Ân, nhưng mà nàng phải thay thuốc cho tên mỹ nam tử này cái đã.

Đẹp hết tập niệm trong đầu, Y Lam chuyên tâm làm việc của mình. Thương Lam Hàn vô cùng hưởng thụ việc Y Lam giúp mình thay thuốc, nhưng lại chợt nhớ ra mình không biết tên nàng, liền hỏi:

-Này, ta tên Thương Lam Hàn, ngươi tên gì?

-Ta gọi Y Lam. Ngươi ngồi yên đi, đừng nhúc nhích, khó làm lắm.

Thương Lam Hàn vô cùng ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích. Hơn một khắc sau, Y Lam đã thay thuốc xong xuôi, hướng hấn nói:

-Nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa thì vết thương của ngươi sẽ lành được sáu phần. Nhưng muốn khỏi hẳn thì trong nửa tháng tới không được phép vận động mạnh, hiểu chưa?

Thương Lam Hàn vui vẻ gật đầu, trong lòng lần lần vui sướng. Được người mình thích quan tâm, tất nhiên là vui rồi. Nhưng đúng lúc này, Y Lam lại dội xuống một gáo nước lạnh làm hấn tỉnh mộng:

-Mạng của ngươi do ta cứu về, vết thương của ngươi là do ta chữa, ăn uống của ngươi mấy ngày nay cũng là ta lo, ngươi tính trả công cho ta bao nhiêu đây.

Thương Lam Hàn cảm thấy rất bất ngờ, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo. Hấn chớp chớp đôi mắt phượng xinh đẹp của mình nhìn nàng, bày ra bộ dạng mỉa hoặc chứng sinh, đáp:

-Ta không có tiền, vậy ta lấy thân báo đáp được chứ?

-Không được – Y Lam gọn gàng nói một câu.

Thương Lam Hàn cảm thấy rất sốc. Chẳng lẽ mới qua mấy ngày mà sức quyến rũ của hấn lại giảm đi nhiều vậy sao? Nếu không thì sao nàng lại không chút do dự mà từ chối chứ.

-Vì sao? Chẳng lẽ ta không đẹp sao?

Y Lam bất đắc dĩ trả lời:

-Ta đây nuôi mình còn không đủ, làm sao nhận thêm ngươi được?

Thương Lam Hàn tròn mắt nhìn Y Lam:

-Ngươi rất nghèo?

-Cách đây ba canh giờ còn rất giàu, nhưng bây giờ thì rất nghèo.

Thương Lam Hàn trầm tư suy nghĩ, hồi lâu sau mới mở miệng:

-Ngươi đang rất cần tiền?

Y Lam gật đầu. Chỉ tại cái kế hoạch nàng vạch ra nó quá hoành tráng nên mới lâm vào tình trạng này. Nhà đám tham quan kia nàng đã vét hết một lượt rồi. Tối nay nên đến nhà ai đây?

-Ta cho ngươi. Hai mươi vạn lượng hoàng kim, đủ chứ?

Y Lam tròn mắt nhìn Thương Lam Hàn, nét mặt không thể tin nổi, một hồi sau liền chuyển thành mừng như điên. Nàng cười lớn, lao tới ôm chầm lấy Thương Lam Hàn.

-Ha ha ha!!! Ngươi đúng là cứu tinh của ta mà!!! Tiểu Hàn à, ta yêu ngươi chết mất!!!

Thương Lam Hàn đưa tay lên vuốt ve mái tóc mái tóc của nàng, mỉm cười ôn nhu, dùng hai mươi vạn lượng hoàng kim để mua tính mạng của mình và làm nàng vui, hơn nữa còn được nàng ôm một cái. Coi như cũng không có lỗ a.

Y Lam nghe thấy có tiền liền vui đến quên trời quên đất, càng quên bết luôn là lúc này nam nhân kia đã nói không có tiền. Thương Lam Hàn nhanh chóng liên lạc với thuộc hạ mang tiền tới giao cho Y Lam. Mặc dù hắn cũng muốn ở đây lâu thêm chút nữa, nhưng tên tiểu tử thúi Mạc Kỳ Tuyên kia đã sốt ruột lắm rồi. Hơn nữa hắn còn phải về thanh lý nội bộ Âm cung nữa. Thế là ba ngày sau, Thương Lam Hàn lưu luyến rời khỏi biệt viện của Y Lam, thẳng tiến Chiến vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mạc Kỳ Tuyên đang ngồi trong phòng xử lý công văn. Bộ dạng nhìn như chuyên tâm làm việc, nhưng hồn phách hắn đã lạc tới tận chân trời nào luôn rồi. Nam Cung Ngọc thoắt tha chết tiệt, đã không chịu tiết lộ nàng đã chuyển đi đâu thì thôi đi, lại còn cho người quấy rối việc tìm kiếm của hắn. Âm vệ của hắn chỉ còn cách ôm cây đợi thỏ ở phủ thừa tướng, mấy lần theo đuổi nàng, nhưng đều bị nàng dễ dàng cắt đuôi. Lần đầu tiên trong đời hắn hận vì sao đám thuộc hạ của mình vô công lại kém đến mức ấy. Ủa, được rồi. Không phải đám thuộc hạ mà hắn huấn luyện ra yếu kém, là do nàng quá cường thôi. Làm cách nào thì hắn mới đạt được nàng tha lỗi đây!!!

Đúng lúc này, Vệ Minh từ ngoài tiến vào, cung kính cúi đầu nói:

-Chủ tử, Thương công tử đã tới, đang chờ ngoài đại sảnh.

Mạc Kỳ Tuyên nghe xong lập tức đứng bật dậy. Chỉ thấy một cơn gió thoảng qua, Vệ Minh ngẩng đầu lên thì thấy chủ tử nhà mình đã biến mất. Hắn bắt đầu đi thở dài một hơi. Mấy hôm nay chắc chủ tử sắp loạn óc lên vì việc của Y Lam cô nương rồi. Hắn cũng không ngờ lần này thừa tướng vốn ôn hòa nay lại kiên quyết như vậy, làm cách nào cũng không chịu nói ra. Nếu để thêm ít lâu, Y Lam cô nương lọt vào tay thừa tướng thì chủ tử không biết sẽ phát rồ đến mức nào nữa.

Bên trong đại sảnh, Thương Lam Hàn nhàn nhã ngồi uống trà, vừa uống vừa suy nghĩ mông lung. Loại trà Long Tinh thượng hạng này quả thật rất ngon, không biết tiểu tử kia kiếm đâu ra nữa. Lát nữa phải xin một ít mới được, đem về tặng nàng, hắn là không sai đi. Đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng lướt vào. Quay đầu lên liền trông thấy Mạc Kỳ Tuyên đã yên vị trên ghế chủ nhà. Thương Lam Hàn khẽ nhấp một ngụm trà, tùy tiện hỏi:

-Rốt cuộc là có chuyện gì mà ngươi lại cấp tốc gọi ta đến vậy hả? Gặp phải chuyện gì rắc rối sao?

Mạc Kỳ Tuyên nét mặt lúng túng, ho nhẹ một cái:

-Khụ, không có gì to tát đâu. Ta chỉ là muốn nhờ ngươi chút việc thôi.

Thương Lam Hàn nhướn mày, bộ dạng có chút ngạc nhiên. Tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên này, nếu như hắn muốn gì, chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn mà đoạt được. Vậy mà hắn bây giờ lại có bộ dạng lúng túng này, đúng là kỳ lạ a. Tiểu tử này, không phải lọt vào lưới tình rồi chứ? Ý nghĩ này vừa lên, Thương Lam Hàn lập tức vứt nó ra khỏi đầu. Tên này tuyệt đối là băng sơn ngàn năm không tan, làm sao có thể thích người khác được? Bất quá, trên hắn một chút chắc cũng không sao đi?

-Tiểu tử, nhìn bộ dạng của ngươi, chắc không phải đã yêu rồi đấy chứ?

Mạc Kỳ Tuyên bị nói trúng tim đen, không nhịn được đỏ bừng mặt lên. Thương Lam Hàn nhìn thấy thiếu chút nữa đã phun luôn ngụm trà đang uống ra ngoài. Y tròn mắt há mồm tỏ vẻ không tin nổi, hồi lâu sau mới run rẩy chỉ tay về phía Mạc Kỳ Tuyên, lắp bắp:

-Ngươi...không lẽ ngươi...thực sự...

Vệ Minh cùng các âm vệ nhìn Thương Lam Hàn với vẻ mặt đồng cảm. Dù sao bọn hắn cũng đã từng trải qua một lần, tất nhiên là hiểu cảm giác đó thế nào. Trước đó bọn hắn còn nghĩ chủ tử sẽ sống một mình cả đời, thế mà thoát một cái đã rơi vào trong lưới tình rồi. Đúng là thế sự vô thường mà.

Mạc Kỳ Tuyên tự nhiên là biết Thương Lam Hàn đang nói đến điều gì, do dự một chút liền gật đầu. Thương Lam Hàn nghech mặt hồi lâu mới hoàn hồn. Ngay lập tức, y khẽ cười gian xảo:

-Hắc hắc, tiểu tử ngươi không ngờ cũng biết yêu rồi. Nói mau, là cô nương nhà nào lợi hại như vậy? Ta lập tức đi bái phỏng, hỏi xem nàng ta làm thế nào hòa tan được tảng băng như ngươi.

Mạc Kỳ Tuyên trừng mắt nhìn Thương Lam Hàn:

-Ta gặp nàng trong rừng, là nàng đã cứu mạng ta. Sau này chúng ta có chút hiểu lầm nên nàng đã bỏ đi. Hiện tại ta cũng không biết nàng ở đâu.

-Như vậy thì liên quan gì đến ta? Gọi ta tới làm gì?

-Tiểu tử ngươi không phải rất giỏi trong lĩnh vực này sao? Mau giúp ta nghĩ cách làm lành với nàng đi. Làm xong, ta liền tặng ngươi mười mỹ nhân Tây vực mới tiến cống, thế nào?

Thương Lam Hàn phẩy tay

-Giúp ngươi thì được, nhưng mỹ nhân thì thôi đi. Ngươi trực tiếp đổi thành ngân lượng cho ta là được.

Nếu là lúc trước, hẳn chắc chắn sẽ không do dự đem mười mỹ nữ kia về chơi đùa giải trí. Nhưng bây giờ hẳn đã có nàng rồi a. Nhắc mới nhớ, hẳn vốn nổi tiếng là phong lưu, lơ đãng nghe được thì biết làm sao bây giờ. Lỡ nàng nghĩ hẳn là kẻ lãng nhãng thì sao? Ô ô ô, hẳn chỉ là trêu đùa mấy nữ nhân kia một chút thôi, tuyệt đối không có làm gì bậy bạ hết. Không được, nhất định phải tìm cơ hội nói cho nàng biết, hẳn vẫn còn là xử nam a!!! Từ giờ trở đi, hẳn sẽ cố hết sức mà giữ gìn tấm thân trong trắng này, chờ nàng đến lấy đi sự trong sạch của mình mới được!!! (Tiểu tuyết: anh biến thái quá nha anh. Lam tì mà biết được, không một cước đá bay anh mới là lạ đó)

Mạc Kỳ Tuyên nhìn thấy vẻ mặt biến hóa thất thường của Thương Lam Hàn thì cảm thấy rất kỳ lạ. Cái tên bệnh hoạn biến thái cuồng tự luyện này lên cơn gì thế này? Không phải là uống lộn thuốc rồi đấy chứ. Đúng lúc này, Thương Lam Hàn tiến tới chỗ hắn, vỗ vai, vẻ mặt đồng cảm

-Ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ cố gắng giúp ngươi. Chúng ta dù sao cũng cùng chung cảnh ngộ, đều là yêu đơn phương hết mà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Mạc Kỳ Tuyên tròn mắt nhìn Thương Lam Hàn, cả người ngơ ngác. Đại não của hắn vẫn chưa tiêu hóa được câu nói vừa rồi của Thương Lam Hàn. Một hồi sau, hắn mới trở lại bình thường, lập tức mở miệng trả thù:

-Tiểu tử ngươi chẳng phải cũng biết yêu rồi sao? Vậy mà lúc này còn lên mặt với ta, không thấy xấu hổ à!!!

Nếu là người bình thường nghe thế chắc chắn sẽ rất xấu hổ, nhưng Thương Lam Hàn căn bản không phải là người bình thường a. Gần như là ngay lập tức, y liền đáp lại:

-Bốn công tử nhìn thế nào cũng là một công tử hào hoa phong nhã, phong lưu đa tình. Hơn nữa lại ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, khí khái bất phàm, biết yêu thì có gì là lạ chứ. Chỉ có tiểu tử mặt liệt nhà ngươi mà biết yêu thì mới gọi là chuyện lạ thôi. Lại còn đỏ mặt khi nhắc đến người ta. Ta thấy chắc trời cũng sắp sụp xuống rồi.

Mạc Kỳ Tuyên khóe mắt giật giật, trán nổi gân xanh. Tên bệnh hoạn biến thái cuồng tự luyện này quả nhiên vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì. Da mặt của tiểu tử này so với tường thành tuyệt đối còn dày hơn vài lần, sao có thể biết xấu hổ được chứ? Hẳn đúng là hồi thừa mà. Nếu là bình thường, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ mình có việc cầu người ta nên đành thôi vậy.

Mạc Kỳ Tuyên cố hết sức kiềm nén để không đá bay Thương Lam Hàn ra ngoài, sau đó quay lại nói “chính sự”. Sau một hồi bàn bạc, cả hai quyết định trước tiên sẽ hạ thủ Nam Cung Ngọc trước. Nếu thật sự không được thì sẽ áp dụng phương pháp khác.

Tại thừa tướng phủ, Y Lam uể oải bước vào viện của Nam Cung Ngọc, không nói hai lời nằm dài xuống giường ki, lăn ra ngủ. Giường ở phủ thừa tướng quả nhiên nằm rất tốt, chẳng bù cho ở chỗ của nàng, vì thiếu hụt kinh phí nên nội thất cũng chưa sắp xếp gì nhiều, giường cũng như đá, nằm khó chịu muốn chết. Lại thêm mấy ngày liền làm việc không ngừng nghỉ, nàng thực sự mệt là cả người rồi. Thôi, cứ ngủ một chút rồi tính tiếp vậy. Nghĩ thế, Y Lam nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Người hầu của phủ thừa tướng dường như đã quá quen thuộc với cảnh này nên mọi người chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Bọn hắn có mù cũng dễ dàng nhận ra đại nhân nhà họ thích cô nương này. Biết đâu sau này bọn họ phải gọi cô nương này một tiếng “phu nhân” thì sao. Ưm, khả năng này cũng không nhỏ a. Mà vị cô nương này tính tình rất tốt, luôn hòa đồng với mọi người, không giống đám tiểu thư đài các kia. Nếu như đại nhân thật sự lấy cô nương này về thì tốt quá rồi. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ việc này thật khó a. Ai mà ngờ đại nhân nhà họ trong lĩnh vực này lại nhất thế, mãi không dám tỏ tình với người ta. Haiz, xem ra bọn họ còn phải chờ dài dài rồi!!!

Nam Cung Ngọc mệt mỏi trở về viện của mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên kia liên tục gây khó dễ cho hắn từ trên triều đến ngoài đường làm hắn thật không biết nói sao cho phải nữa. Hôm qua còn cho người bắt cóc hắn về hỏi cung tra khảo, suýt nữa thì ném hắn lên giường với một mỹ nữ. May mà hắn biết tiểu tử này tuyệt không tuyệt tình với bằng hữu nên can rằng không khai, mãi mới được thả về. Tuy là hữu kinh vô hiểm, nhưng cũng bị hù dọa một phen đến thót tim. Hẳn nghĩ là hắn nên đi ngủ một giấc cho tỉnh táo vậy.

Một điều Nam Cung Ngọc không hề nghĩ đến là khi hắn bước vào phòng lại thấy Y Lam đang nằm trên giường ngủ rất ngon lành. Nam Cung Ngọc chợt mỉm cười, ánh mắt dịu dàng dán chặt vào người đang ngủ trên giường kia. Nhìn thấy nàng như vậy, bao nhiêu mệt mỏi của hắn mấy ngày qua đều nhất

nhất tan biến.

Đột nhiên, mặt Nam Cung Ngọc chột ửng hồng, sau đó dáo dác ngo qua ngo lại, xác định không có ai rồi mới đánh liều, chậm rãi cúi đầu hôn nhẹ lên trán Y Lam. Mặt Nam Cung Ngọc đã đỏ lại càng thêm đỏ, vội vàng lấy chân đắp cho nàng rồi chạy thẳng sang thư phòng.

Cẩn thận đóng cánh cửa lại, Nam Cung Ngọc nở nụ cười tự giễu. Trong lòng hắn biết rất rõ, hiểu lầm giữa nàng và Mạc Kỳ Tuyên sẽ có ngày được hóa giải, biết được nếu so sánh với tên kia, hắn thực sự kém xa rất nhiều, cũng biết được, hắn cuối cùng sẽ không phải người có được nàng. Vậy nên, hắn muốn nhân khoảng thời gian này, ở một bên chăm sóc nàng, quan tâm nàng, tạo ra những kỉ niệm đẹp cùng nàng. Đây là việc duy nhất mà hắn muốn làm. Chỉ cho đi mà không cần đáp lại, không ngờ Nam Cung Ngọc hắn cũng có lúc làm việc này. Nhưng việc này chỉ nên làm một lần trong đời thôi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trong lúc Nam Cung Ngọc thờ dài thì phủ thừa tướng của hắn lại có thêm một vị khách không mời mà tới. Lão quản gia đứng trước cửa thư phòng cung kính nói:

- Đại nhân, có Thương công tử đến chơi.

Nam Cung Ngọc có chút ngạc nhiên, tiểu tử này đột nhiên đến chỗ hắn chơi làm gì? Không phải có ý xấu nào đấy chứ? Chợt nhớ đến xú danh phong lưu đào hoa của tên này, Nam Cung Ngọc vội căn dặn lão quản gia:

- Ta lập tức ra tiếp hắn. Căn dặn mọi người không được đánh thức Y Lam, nếu nàng ấy dậy thì bảo nàng ấy chịu khó ở bên trong phòng một chút, không được ra ngoài.

Lão quản gia cười tủm tỉm gật đầu, tỏ vẻ: ta đã hiểu. Ài, tính chiếm hữu của đại nhân cũng cao quá rồi. Nhưng mà đại nhân đề phòng cũng là đúng đắn, Thương công tử dù gì cũng nổi tiếng phong lưu a. Lại nói khuôn mặt của của Thương công tử so với đại nhân còn tuấn tú hơn mấy phần, ngay cả lão già như hắn cũng không nhịn được mà đỏ mặt. Lỡ như Y Lam cô nương bị Thương công tử mê hoặc thì đại nhân đúng là muốn khóc cũng không được a!!!

Nam Cung Ngọc tự nhiên là hiểu lão quản gia đang nghĩ gì, không khỏi nở nụ cười bác đắc dĩ rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này, Thương Lam Hàn đang ngồi tại đình viện hóng gió uống trà. Kỳ thực hắn cũng rất tò mò là cô nương nào tài giỏi đến mức cùng lúc mê hoặc cả Thừa tướng đương triều – Nam Cung Ngọc cùng vị vương gia đầy quyền lực nhưng cực kỳ lạnh lùng - Mạc Kỳ Tuyên. Có lẽ cô nương này rất xinh đẹp và tài giỏi. Nhưng mà cũng không thể nào xinh đẹp và tài giỏi bằng nàng được a!!!! Hức, vừa nghĩ đến người ta là lại nhớ nữa rồi. Nhưng mà sáng mai hắn phải trở về Âm cung thanh lý nội bộ rồi, làm sao gặp được nàng a!!! Không được, tối nay nhất định phải tới nhìn nàng một cái, nếu không hắn liền không an tâm mà đi a.

Đúng lúc này...

Bốp!!!

Một cú đánh như trời giáng đập thẳng vào đầu hắn. Thương Lam Hàn bưng tỉnh hoàn hồn, ngẩng đầu quát lớn:

- Là kẻ nào dám đánh b... hơ là người à. Nam Cung Ngọc, người phát điên cái gì đây hả, sao đột nhiên lại đánh ta!!!

Nam Cung Ngọc lườm hắn một cái, ngồi xuống chỗ đối diện, nhấp một ngụm trà.

- Còn không phải tại người sao? Ta gọi liền ba lần cũng không thấy phản ứng gì nên phải đánh thôi.

Thương Lam Hàn xấu hổ, ho nhẹ một cái để che đi sự lúng túng của mình:

- Khụ, không có gì. Ta chỉ đang nghĩ về việc thanh lý nội bộ Âm cung thôi. Phải rồi, Nam Cung Ngọc, nghe nói người và tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên kia đang cùng tương tư một nữ nhân. Ta thật thắc mắc là cô nương nào tài giỏi đến vậy? Có thể cho ta địa chỉ để tới làm quen không?

Sắc mặt Nam Cung Ngọc tức thì sa sầm xuống, lạnh nhạt trả lời:

- Xin lỗi, nhưng ta đã đáp ứng nàng không để lộ ra địa chỉ của nàng.

- Thật sự không thể sao? Nhưng ta thật sự rất tò mò, người nói cho ta đi, ta sẽ không nói với ai đâu – Thương Lam Hàn quyết không bỏ cuộc, bắt đầu kì kèo.

Nam Cung Ngọc nét mặt thờ ơ, đạm mạc ngồi uống trà, cho dù Thương Lam Hàn nói gì cũng không chịu hé răng nửa câu. Thương Lam Hàn về ngoài

vẫn đang năn nỉ cầu xin, nhưng trong lòng lại thầm mắng Nam Cung Ngọc không biết bao nhiêu là lần. Nam Cung Ngọc thối tha chết tiệt, bốn công tử đã xuống nước năn nỉ van xin đến thế mà hắn vẫn chưa chịu nói ra à. Hừ, nếu không phải bốn công tử đang cần tiền gấp để tặng cho Tiểu Y Lam thì còn lâu bốn công tử mới chịu năn nỉ người nhà. Bất quá tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên kia cũng thật mạnh tay, chỉ cho hắn ba mươi vạn lượng hoàng kim làm thù lao. Cũng không biết cô nương kia là thần thánh phương nào đây? Lại có thể làm điên đảo cả tiểu tử đó, đúng là không tầm thường mà.

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, bất kể là Thương Lam Hàn có nói gì thì sắc mặt Nam Cung Ngọc cũng không hề thay đổi, vẫn bình thản ngồi đó uống trà. Thương Lam Hàn tức đến phát điên, không nhịn nổi nữa, trực tiếp đứng dậy hét lớn:

- Người không nói thì ta tự mình đi tìm!!

Dứt lời, liền lao thẳng vào nội phủ, hướng phía tiểu viện của Nam Cung Ngọc mà đi. Trước khi đến đây, hắn đã biết vị cô nương kia đang ở ngay trong phủ. Nếu như tiểu tử Nam Cung Ngọc kia nhất quyết không chịu khai thì hắn chỉ có thể dùng đến hạ sách này vậy.

Nam Cung Ngọc trông thấy Thương Lam Hàn như vậy cũng bật dậy đuổi theo, gắt gao chặn lại khiến hắn không vào được. Võ công của Nam Cung Ngọc kỳ thực kém hơn Thương Lam Hàn một bậc, nhưng Thương Lam Hàn lại không dám hạ sát thủ nên cả hai cứ vậy triển đấu một hồi lâu. Khoảng chừng hơn một khắc sau, Thương Lam Hàn rốt cuộc không nhịn nổi nữa, định mạnh mẽ chế trụ Nam Cung Ngọc thì một âm thanh bất ngờ vang lên từ sau tường viện làm cả hắn và Nam Cung Ngọc cùng lúc cứng đờ:

- Là kẻ nào ồn ào như vậy? Lại dám quấy rầy giấc ngủ của ta? Có phải muốn chết rồi không!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Thương Lam Hàn dường như không tin vào tai mình nữa. Hắn nuốt nước bọt, chậm rãi xoay người. Từ sau tường viện, một tiểu cô nương tầm mười lăm, mười sáu tuổi chậm chạp bước ra. Tiểu cô nương vươn người, ngáp dài một cái, bộ dạng giống như là vừa mới ngủ dậy.

- Cái kia... Y Lam, sao người lại ở đây? – Thương Lam Hàn khó khăn hỏi, trong lòng chợt có linh cảm không tốt.

Y Lam đưa hai tay dụi mắt cho tỉnh táo, phát hiện ra là Thương Lam Hàn thì tròn mắt ngạc nhiên:

- Di, Tiểu Hàn, sao người lại ở đây? Lại còn đánh nhau với A Ngọc nữa chứ - sau đó chuyển sang lầm bầm hờn dỗi - ồn ào như vậy, phá hỏng mắt giấc ngủ của ta rồi. Thật là, mấy ngày rồi mới ngủ được một giấc, ai ngờ lại bị phá đám chứ!!!

Nam Cung Ngọc cũng ngạc nhiên không kém, do dự một hồi mới mở miệng hỏi:

- Hai người biết nhau à?

Y Lam hồn nhiên hướng Nam Cung Ngọc gật đầu, sau đó ngáp dài, quay người đi thẳng vào trong, nói vọng ra:

- A Ngọc, Tiểu Hàn, hai người đừng đánh nhau nữa, chẳng có gì vui đâu. Để yên cho ta ngủ chút đi, ta sắp mệt chết luôn rồi.

Thương Lam Hàn vẫn đứng ngay đó ra đó, dường như vẫn chưa tiêu hóa được việc này. Là nàng, không ngờ người mà Nam Cung Ngọc và Mạc Kỳ Tuyên cùng theo đuổi lại là nàng. Cảm xúc của hắn bây giờ là rất muốn đánh cho bản thân mình một trận toi tã. Trên đời này rốt cuộc có ai ngốc hơn hắn nữa không? Lại đi giúp đỡ tình địch theo đuổi người mình yêu. Hắn đúng là ngu ngốc quá mà. Bất quá hiện tại sửa chữa vẫn còn kịp. Bằng mọi giá phải ngăn không cho tiểu tử Mạc Kỳ Tuyên kia làm lành với nàng. Ừm, còn phải khiến nàng tránh xa tên khốn Nam Cung Ngọc kia nữa. Tên đó cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Điều chỉnh xong cảm xúc, khoe miệng Thương Lam Hàn nhếch lên, nở nụ cười đầy tà ác. A Tuyên, người cũng đừng trách ta, nhưng mà nàng, bốn công tử đã định rồi. Đoạn, liền triển khai khinh công, nhanh chóng rời khỏi thừa tướng phủ.

Nam Cung Ngọc khuôn mặt dường như có chút buồn bã, nhưng rất nhanh liền bị giấu đi. Hắn cùng nàng chẳng qua chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi. Hắn lấy tư cách gì mà quản nàng đây? Không khỏi nở nụ cười chua xót, Nam Cung Ngọc khẽ lắc đầu, nhắc chân đi đến thư phòng.

Ba vị chính chủ đều đã rời đi, thừa tướng phủ lại trở nên yên tĩnh. Chỉ có đám gia nhân trong nhà không ngừng xì xào bàn tán. Cái vị Thương công tử kia cũng quá tuần tú rồi, không biết đại nhân nhà họ có cạnh tranh nổi không đây. Haiz, sức quyến rũ của Y Lam cô nương quả thật là đáng sợ mà!!!

Lại nói đến, người đã vô tình châm ngòi cho cuộc chiến giữa ba đại mỹ nam, hiện tại đang nằm trên giường ngủ rất ngon lành. Cái này cũng không thể trách nàng được, dù sao mấy ngày này nàng thực sự quá mệt mỏi rồi. Chỉ riêng việc tính toán, phân phối chi phí và giám sát, đốc thúc nhân công cũng đã đủ khiến nàng mệt mỏi hơi tai rồi. Thể lực tiêu hao không nhiều, nhưng tâm thần lại vô cùng mệt mỏi. Vậy nên lần này nàng đã ngủ hẳn một ngày liền.

Y Lam thoải mái vươn người, bước ra khỏi giường, tâm trạng dường như đặc biệt tốt. “Quả nhiên ngủ vẫn là cách nghỉ ngơi tuyệt vời nhất.” – Y Lam thầm nghĩ. Nàng vốn định tìm Nam Cung Ngọc cảm ơn một chút, nhưng lại nghe lão quản gia nói hẳn đã vào triều nên đành ăn chút điểm tâm rồi tức tốc trở về. Haiz, công việc chưa hoàn thành thì nàng vẫn chưa thể ung dung mà nghỉ ngơi a!!!

Về tới nhà, Y Lam lập tức đến kiểm tra mọi việc. Cũng may là không có gì sai sót. Bốn tên thuộc hạ của nàng vẫn chăm chỉ luyện tập, ngoài ra còn thay nàng chú ý mọi việc trong nhà. Y Lam nghĩ đến Dạ bang mình lập ra kiếp trước thì cảm thấy thập phần hoài niệm, liền đặt tên cho tổ chức của mình ở thế giới này là Dạ lâu. Mặt khác, nàng bắt đầu giả nam, chọn ra từ trong đám trẻ mồ côi đầu đường xó chợ và chợ nô lệ không ít hạt giống mới đem về huấn luyện, đồng thời cũng âm thầm đánh chiếm mấy bang phái hắc đạo vừa và nhỏ trong kinh thành. Y Lam chọn ra một thế lực tương đối mạnh trong số những thế lực bị mình thu phục, dùng độc dược khống chế bọn hắn rồi bắt bọn hắn tổ kiến giúp nàng một cái thế lực tình báo.

Thời gian trôi đi rất nhanh, hơn nửa năm sau, cái tên Dạ lâu cũng trở nên nổi tiếng trong thiên hạ. Trận chiến thành danh của Dạ lâu chính là vào hơn một tháng trước, vị lâu chủ thần bí của Dạ lâu một mình diệt hết một tổ chức sát thủ nổi tiếng tàn bạo – Huyết Sát môn, khiến cho người người kinh sợ. Không ai biết lâu chủ Dạ lâu là ai, cho dù tổ chức tình báo nổi tiếng nhất bấy giờ là Âm cung cũng không điều tra ra. Người ta chỉ biết, lâu chủ Dạ lâu là một người rất lạnh lùng và tàn nhẫn, danh gọi Dạ đế. Người trong giang hồ đều nói nhau rằng, nếu một ngày người gặp được một người mặc một bộ hắc bào có thêu chữ dạ bằng chỉ bạc trên ống tay áo, đeo một chiếc mặt nạ hồ điệp bằng bạc, vậy thì người nên chạy trốn đi là vừa. Bởi vì người đó chính là đại danh鼎鼎 – Dạ đế, kẻ được cho là một trong mười đại cao thủ trong thiên hạ.

Lại hơn một năm trôi qua, Dạ lâu hiện tại đã trở thành cái tên mà người ta vô cùng kiêng kỵ, có thể sánh vai với Tà các nổi tiếng trong giang hồ. Mà Dạ đế – lâu chủ của Dạ lâu, lại càng được cho rằng có thể có võ công ngang với Tà hoàng – các chủ Tà các, kiếm đệ nhất cao thủ của giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nhân sĩ của Dạ lâu khoảng thời gian này tâm tình đều không được tốt, thần kinh tùy lúc đều căng cứng như dây đàn. Đều tại đám người Tà các chết tiết kia, khi không lại đi bảo vệ Chiến vương phủ làm gì? Hại lâu chủ tâm tình không vui, dẫn đến bốn vị hộ pháp cũng nghiêm mặt suốt ngày. Như thế thì bọn hắn làm sao dám lơ là được? Lỡ như bị bắt được thóp, khẳng định sẽ bị bốn vị hộ pháp không thương tiếc mà ném thẳng vào Địa Ngục phòng.

Nhắc tới Địa Ngục phòng, người trong Dạ lâu đều không nhịn được mà run lên. Mặc dù nói đó là phòng huấn luyện có thể giúp tăng nhanh thực lực trong thời gian ngắn, nhưng thống khổ phải trải qua trong đó chẳng khác địa ngục là bao. Vậy nên nếu không phải bắt buộc thì chẳng ai muốn vào đó cả.

Bên trong một tiểu viện xinh đẹp ở ngoại ô kinh thành, một vị cô nương xinh đẹp thanh tú đang nằm dài trên trường kỉ giữa sân sỏi nắng, khuôn mặt có chút xụ lại, tâm trạng có vẻ không vui. Đứng cạnh cô nương này là một tiểu cô nương tầm mười một, mười hai tuổi đang chuyên chú gọt vỏ trái cây. Tiểu cô nương đưa cho vị cô nương kia một miếng lê, nói:

-Tiểu thư, người đừng tức giận nữa, ăn lê cho hạ hỏa đi.

Rất hiển nhiên, vị cô nương này chính là Y Lam, còn tiểu cô nương chính là cô bé Bạch Nhi mà nàng mua về lúc trước. Y Lam đưa tay nhận lấy miếng lê, hung hăng cắn một cái, tức giận nói:

-Ta nói này, Bạch Nhi, tại sao Tà các lại giúp đỡ tên khốn ấy chứ? Người giang hồ thì ở trong giang hồ đi, xen vào triều đình làm gì? Hừ, tên khốn Mạc Kỳ Tuyên đó tưởng có Tà các bảo vệ thì hay lắm chắc? Sớm muộn gì ta cũng phải cho hắn một trận, trả lại mối thù năm xưa.

Bạch Nhi suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Tiểu thư, có thể là Tà các cảm thấy chúng ta đang uy hiếp đến địa vị của bọn chúng nên mới ra tay can thiệp việc này. Cũng có thể là do Chiến vương chi ra một số tiền lớn để mời Tà các về bảo hộ. Nhưng dù là trường hợp nào đi nữa thì nó vẫn thể hiện là bọn hắn e sợ chúng ta. Chúng ta cũng chỉ mới phát triển được hai năm thôi, thời gian còn dài, nhất định có thể lật đổ Tà các, đến Chiến vương phủ báo thù cho tiểu thư.

Y Lam nghe vậy hai mắt đều sáng lên, liên tục gật đầu. Tiểu Bạch Nhi quả nhiên rất thông minh nga, không hổ danh là người bên cạnh nàng. Đúng lúc này, một hồng y nữ tử tiến vào, mỉm cười:

-Bạch Nhi, muội đừng là lợi hại nha, lại có thể vỗ yên được con giận của tiểu thư. Ta cũng thật sự bái phục muội đó.

Bạch Nhi nháy mắt giảo hoạt, cười hi hi:

-Tiểu Hồng tỷ, sao lại rảnh rỗi đến đây tìm muội và tiểu thư vậy? Không phải tỷ đang bận việc mở thêm một cái chi nhánh Lam Hương lâu ở Vân châu sao?

Y Lam cũng không nhìn được, hướng đôi mắt tò mò về phía Tiểu Hồng. Tiểu Hồng so ra chỉ kém nàng một tuổi, năm nay vừa tròn mười bảy, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan cân xứng, cũng có thể coi là một tiểu mỹ nhân. Nha đầu này đối với Mục Thanh hình như đã có ý, tiếc là Mục Thanh chỉ một mực muốn báo thù nên mãi vẫn không nhận ra. Một tia sát ý nhanh chóng xẹt qua mắt Y Lam, xem ra nàng cần đẩy nhanh tiến độ điều tra việc năm xưa của Tiểu Lam và Tiểu Thanh rồi. Còn chuyện của tên Mạc Kỳ Tuyên kia... tạm thời để sau vậy.

Tiểu Hồng cũng không vội trả lời, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh, bốc một miếng lê bỏ vào miệng, ung dung đáp:

- Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi tiểu thư xem có nghĩ ra món gì mới hay không. Nếu có thì lần khai trương này của chúng ta sẽ rất ăn khách đấy.

Y Lam xấu hổ gãi đầu, không biết trả lời làm sao. Kiếp trước nàng cũng không quá chú tâm vào lĩnh vực này nên cũng chỉ biết một hai. Tiểu Hồng dựa vào chút kiến thức của nàng mà dựng nên Lam Hương lâu nước tiếng thiên hạ, từ một cửa hàng trong kinh thành, nay đã có hơn hai mươi chi nhánh ở các châu. Nay muốn mở thêm chi nhánh mới thì phải có thêm món mới mới được.

Vất óc suy nghĩ một hồi, Y Lam quyết định sẽ chọn gà ăn mày. Mặc dù chưa từng làm qua lần nào, nhưng cũng đã ăn qua không ít lần. Hơn nữa món này cách chế biến tương đối độc đáo, chắc chắn sẽ thu hút được khách. Nghĩ là làm, Y Lam kéo Bạch Nhi và Tiểu Hồng vào bếp hi hục làm thử, mãi đến tận tối thì món ăn mới hoàn thành.

Y Lam, Tiểu Hồng, Bạch Nhi nhìn đĩa thịt trước mặt tỏa ra mùi thơm mê người liền không chút do dự lao vào chén sạch, trong lòng không ngừng cảm khái. Thất bại liên tiếp ba lần mới có thể làm ra, tự nhiên không thể lãng phí rồi!!! May mắn, mùi vị món ăn này quả thật rất ngon, tuyệt đối có thể đưa vào thực đơn cho bữa khai trương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngày khai trương chi nhánh mới của Lam Hương lâu rốt cuộc cũng đến. Đúng như đám người Y Lam dự đoán, món gà ăn mày quả thật rất được hoan nghênh. Y Lam ngồi trong một gian phòng ở lầu hai hí hóp nhìn cảnh tấp nập ở dưới, bộ dáng vô cùng hài lòng. Ở trong mắt nàng, vô số người đi lại tấp nập dưới kia giống như là vô số bạc đang chảy vào túi mình vậy. Hắc hắc, tiền nhiều như thế, chẳng bao lâu nữa nàng liền có thể cải tạo lại huấn luyện phòng rồi. Như vậy thì hiệu quả huấn luyện phòng sẽ tăng lên không ít rồi!!!

Bạch Nhi đứng một bên nhìn thấy bộ dạng tiểu thư nhà mình như vậy, hiển nhiên là hiểu người đang nghĩ gì. Máy tiểu tử Dạ lâu kia tốt nhất là tự mình cầu phúc đi. Hi vọng lần này cải tạo xong mức độ kinh khủng trong đó sẽ không tăng lên quá nhiều, nếu không... Bạch Nhi đưa tay lên lau mồ hôi. Thực tình nàng cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Không được, nàng nhất định phải ngăn chặn việc này, vì tất cả mọi người của Dạ lâu, nhất định nàng phải làm!!!!

Bạch Nhi vất óc ra suy nghĩ, cuối cùng phương pháp mà nàng cho là khả thi nhất là: tìm cách khiến cho tiểu thư tiêu càng nhiều tiền càng tốt, như vậy thì người sẽ không có tiền cải tạo Địa Ngục phòng rồi. Nghĩ thế, Bạch Nhi dùng giọng dụ dỗ mở miệng:

- Tiểu thư, ta nghe nói gần đây mới mở ra sông bạc Tứ Hải rất ăn khách, hay là chúng ta đến chơi một chút đi.

Y Lam vốn tính ham vui, vừa nghe thế liền gật đầu đồng ý:

- Hay quá, ta cũng rất tò mò quang cảnh trong sông bạc là như thế nào. Hôm nay nhất định phải chơi cho thỏa thích mới được!!!

Đáy mắt Bạch Nhi thoáng qua tia mừng rỡ. Quả nhiên đã bị mắc câu. Tiểu thư vẫn thường than phiền việc bản thân cực kỳ xui xẻo. Lần này đưa người đi sông bạc, khẳng định sẽ hao tổn không ít tiền. Tuy nhiên, nếu so sánh với tương lai tốt đẹp sau này thì số tiền đó quả thật chẳng thấm vào đâu cả.

Bên trong sông bạc Tứ Hải bình thường quang cảnh vô cùng náo nhiệt, nhưng hiện tại lại yên lặng một cách bất thường. Tất cả đều đang trợn mắt há mồm, ngạc nhiên nhìn hai vị cô nương vừa bước vào sông bạc. Đặc biệt là đại cô nương đi đầu kia, dung mạo thập phần xinh đẹp, khiến cho người ta không kiềm được hướng mắt tới nhìn.

Y Lam thấy những người trong sông bạc nhìn mình như vậy cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng rất nhanh liền bị nàng vút ra khỏi đầu. Thì ra sông bạc thời cổ đại là như thế này, so với hiện đại đúng là kém xa. Nàng không khoi xoa xoa cái cằm nhỏ của mình, thầm nghĩ có phải hay không mình cũng nên mở một sông bạc. Hắc hắc, ý tưởng này đúng là không tồi. Nhưng trước tiên, phải làm thật con dê béo này một hồi đã...

Hơn một canh giờ sau, Y Lam cùng Bạch Nhi rốt cuộc ra khỏi sông bạc Tứ Hải, biểu cảm của hai người hoàn toàn không giống nhau. Y Lam thì sắc mặt hớn hớn, tâm trạng cực tốt vì mới kiếm được không ít tiền. Còn Bạch Nhi thì mặt mày tái mét vì kế hoạch bị phản tác dụng. Xin lỗi các huynh đệ ti muội trong bang, nhưng lần này ta đã làm hết sức rồi. Đúng lúc này, Y Lam chợt lên tiếng:

- Bạch Nhi, mau theo ta đến chỗ này.

Bạch Nhi giật mình thoát khỏi suy nghĩ, rất nhanh liền đi theo. Khi cả hai đi đến một đoạn đường vắng vẻ thì bất chợt hai đại hán cầm đao xuất hiện, vẻ mặt bất thiện nở nụ cười dâm dục, ánh mắt không ngừng lướt qua người Y Lam:

-Hai người các ngươi, mau giao toàn bộ tiền bạc ra đây rồi hầu hạ hai đại gia ta một đêm, đại gia ta sẽ vui vẻ mà tha cho các ngươi một mạng.

Y Lam sắc mặt sa sầm lại, cả người toát ra sát khí kinh người, trong đầu bắt đầu suy nghĩ nên trị tội hai tên này thế nào. Mặc dù là nàng cố ý dụ bọn chúng ra, nhưng chúng lại dám nói thế với nàng thì đúng là chán sống rồi. Bạch Nhi đứng bên dùng ánh mắt đáng thương nhìn hai kẻ xấu số kia. Xem bộ dạng kia của tiểu thư thì hai tên này tuyệt không có kết cục tốt đẹp.

Ánh mắt Y Lam lóe lên vài tia nguy hiểm, khẽ búng tay một cái. Tức thì, rất nhiều hắc y nhân xuất hiện xung quanh. Nàng liếc nhìn hai kẻ đang run như cây sậy kia mở miệng phán quyết cuộc sống thê thảm sau này của bọn hắn:

-Đem hai tên này về Dược các cho ta, sắp tới ta cần thử nghiệm mấy loại độc mới, để bọn hắn làm chuột bạch cũng không tồi.

Dứt lời, Y Lam liền quay người đi thẳng. Tâm trạng vừa mới tốt lên lại bị hai tên này phá hỏng rồi. Tìm chỗ nào giải trí một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sắc trời đã về khuya, nhưng tại Xuân Ý lâu nước tiếng kinh thành vẫn vô cùng tấp nập. Một vị công tử tuần tú về mặt thỏa mãn bước ra khỏi Xuân Ý lâu dưới sự níu kéo của các cô nương.

-Ai nha, công tử, người phải đi sao? Sao không ở lại cùng ta chút nữa?

-Đúng nha, công tử, bọn ta chắc chắn sẽ người hài lòng mà.

Vị công tử kia phe phẩy chiếc quạt, cười nhạt trả lời:

-Xin lỗi, nhưng mà các mỹ nhân, ta phải về rồi. Lần sau có cơ hội liền đến tìm các ngươi tâm sự.

Dứt lời, hắn khẽ nhún chân, thoát cái đã biến mất khỏi tầm mắt của mấy vị cô nương Xuân Ý lâu làm họ tiếc rẻ không thôi. Ai, mỹ nam tử như vậy đúng là rất hiếm có, bọn họ gặp được coi như là phúc phận ba đời rồi. Làm sao dám mơ tưởng gì cao xa. Thôi, bỏ đi, chuyên tâm tiếp khách kiếm tiền mới là việc các nàng cần làm.

Tại một con hẻm vắng cách khá xa Xuân Ý lâu, bóng dáng vị công tử tuần tú kia lại xuất hiện, hai chân thong thả bước đi, tận hưởng sự yên tĩnh dễ chịu của đêm khuya. Chợt, bước chân hắn dừng lại, về mặt bất đắc dĩ xoay đầu:

-Bạch Nhi, không phải ta đã nói ngươi về trước rồi sao? Vì sao giờ này còn ở đây?

-Tiểu thư, người còn chưa về, ta sao có thể về trước được. Bốn phận của ta là hầu hạ người thật tốt mà.

Đúng vậy. Vị công tử tuần tú kia chính là Y Lam cài trang để tiện hơn khi đi chơi đùa ở thanh lâu. Nói gì thì nói, nếu để thân phận nữ tử mà vào thanh lâu thì cũng quá dọa người rồi. Y Lam liếc nhìn Bạch Nhi phía sau, không nói một lời bất chợt nhưn người, triển khai khinh công lao vun vút, thoát cái đã biến mất trong màn đêm. Trước khi biến mất, nàng còn ném lại một câu khiến sắc mặt Bạch Nhi trở nên đen sì:

-Bạch Nhi, ta chơi còn chưa có đã, sao có thể dễ dàng trở về thế được. Ngươi trước trở về nói với mọi người ta phải đi công việc gấp. Mọi việc ở Dạ lâu đều giao cho bốn người các ngươi quản lý đấy.

Bạch Nhi nhìn theo bóng người đang khuất dần sau màn đêm kia mà thờ dài, cảm thấy không biết khi đám người Tiểu Hồng tỷ tỷ biết được tin này thì sắc mặt sẽ đặc sắc thế nào nữa. Ai, được rồi, lấy bản tính ham vui của tiểu thư mà có thể ở yên gần hai năm để phát triển Dạ lâu thì đúng là kỳ tích rồi. Lần này cho người giải lao chút vậy.

Chạy một hồi gần mười dặm, Y Lam mới dừng lại. Nhìn ra phía sau không thấy Bạch Nhi đuổi theo, nàng không khỏi nở nụ cười đắc ý. Hắc hắc, không uổng công mấy tháng gần đây khổ luyện khinh công, cuối cùng cũng có thể trốn ra khỏi đó, ngao du thiên hạ rồi. Nếu chỉ đi chơi vài tháng thì chắc đám người Bạch Nhi cũng sẽ lo được việc trong Dạ lâu chứ nhỉ? Haiz, bỏ đi, cứ chơi đi rồi tính vậy.

Y Lam trong trạng thái lân lân vui vẻ nhún chân phi lên một cành cây ngồi xuống, bụng bảo dạ tối này phải ngủ cho thật thích. Đúng lúc này, âm thanh đao kiếm chợt vọng lại từ phía xa. Khóe miệng Y Lam không khỏi giật giật, trong lòng liền có dự cảm không tốt. Cái tình huống này...sao có chút quen quen. Không phải là lại đụng tên khốn đó chứ!!!!

Do dự một hồi, Y Lam vẫn mò đến xem. Quả nhiên nàng đoán không sai, ở phía xa, Mạc Kỳ Tuyên cùng các ám vệ lại đang bị một đám người vây công. Nghĩ đến tên khốn kia đã từng hại mình thê thảm, Y Lam quyết định...lo đẹp và leo lên cây ngồi. Khô nổi mấy tên khốn dưới kia đánh nhau ồn ào kinh khủng, khiến nàng không cách nào ngủ được. Mạc Kỳ Tuyên, coi như ngươi phúc lớn mạng lớn, bốn tiểu thư sẽ từ bi mà cứu ngươi thêm một lần.

Nghĩ là làm, Y Lam vận khinh công, thoát cái đã xuất hiện giữa cuộc chiến nhuyển kiếm vung lên thu lấy mạng người, chiêu chiêu đoạt mạng khiến người ta kinh sợ. Nàng đem toàn bộ oán hận với Mạc Kỳ Tuyên cùng bức bội tích trữ gần hai năm qua nhất nhất phóng ra, cảm giác thật dễ chịu.

Mạc Kỳ Tuyên nhìn thấy Y Lam xuất hiện thì vô cùng mừng rỡ, vung kiếm đánh bay một tên ám vệ bên cạnh, mặt nở hoa nói:

- Y Lam, ngươi là cứu ta sao?

Đó là Y Lam, Y Lam của hần nhà. Cho dù hiện tại nàng phần nam trang thì hần vẫn có thể dễ dàng nhận ra nàng. Thế nhưng, đáp trả hần lại là cái nhìn đầy bức bội của Y Lam khiến hần rung mình. Bộ dạng này...không phải là đang ngủ rồi bị đánh thức đấy chứ. Coi như hần xui xẻo, lại đụng ngay lúc nàng bức mình, nhưng dù sao cũng được gặp lại nàng rồi. Hiểu lầm tai hại kia, hần nhất định phải chớp lấy thời cơ này mà giải thích mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nhờ sự giúp sức của Y Lam, khoảng hơn một khắc sau, toàn bộ kẻ địch đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Y Lam liếc xéo Mạc Kỳ Tuyên một cái, hừ lạnh nói:

- Lần trước tám vạn, lần này mười vạn nữa, tổng cộng mười tám vạn lượng hoàng kim. Chậm nhất là ba ngày, nếu không đưa tới, hậu quả liền tự gánh lấy.

Dứt lời, Y Lam liền không để ý đến hần nữa, leo lên cây ngủ thẳng. Ám vệ bên dưới khóe miệng cùng lúc co giật, không nhìn được quay mặt đi. Nếu những từ đó thoát ra từ miệng kẻ khác, e là đã bị chủ tử phanh thây từ lâu rồi. Nhưng những từ này được Y Lam cô nương nói ra, chủ tử lại làm mặt ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đúng là quá mất mặt mà!!! Mạc Kỳ Tuyên hoàn toàn bơ đi nét mặt của đám thuộc hạ, chân chó chạy tới gốc cây Y Lam ngủ mà nghỉ ngơi. Mặc dù không được ôm, nhưng ngồi gần một chút chắc ko sao chứ nhỉ?

Sáng hôm sau, Mạc Kỳ Tuyên thức dậy thật sớm, đích thân chuẩn bị bữa sáng cho Y Lam. Hần còn nhớ rõ nàng thích nhất là ăn thịt nên sai người vào rừng đi săn. Còn bản thân mình thì hi hục nhóm lửa. Gần một canh giờ sau, Y Lam đang ngủ đột nhiên bật dậy, cái mũi nhỏ không ngừng hít lấy mùi thơm hấp dẫn lan tỏa trong không khí.

Y Lam đưa tay lên dụi mắt cho tỉnh táo, sau đó liếc nhìn xung quanh, rất nhanh liền phát hiện Mạc Kỳ Tuyên đang ngồi nướng thịt. Mạc Kỳ Tuyên cũng phát hiện Y Lam thức dậy, lập tức chân chó chạy tới lấy lòng, cười nịnh nọt đưa lên một đĩa thịt vừa mới nướng:

- Y Lam, chắc ngươi đói rồi, mau ăn đi.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng Y Lam vẫn phải thừa nhận tên khốn này nướng thịt rất ngon. Miếng thịt nướng kia bên ngoài vàng ươm, nướng vừa chín tới, hoàn toàn không bị cháy khét. Hơn nữa trước khi nướng còn được tẩm ướp gia vị vô cùng tỉ mỉ, tạo nên một mùi hương quyến rũ không nói nên lời. Nhưng cứ như vậy ăn thì thật là mất mặt nha. Nổi ám ức suốt hai năm qua của nàng không phải một đĩa thịt nướng là có thể xí xóa được.

Mạc Kỳ Tuyên dường như nhận ra suy nghĩ của nàng, vội hướng Vệ Minh nháy mắt mấy cái. Vệ Minh lập tức hiểu ý, rút ngân phiếu trong người đưa qua, sau đó mang theo ám vệ rút hết vào rừng, để lại không gian riêng tư cho hai người. Mạc Kỳ Tuyên vẻ mặt lấy lòng kéo Y Lam ngồi xuống cạnh mình, nhét ngân phiếu vào tay nàng, thông thả nói:

- Y Lam, đây là hai mươi vạn lượng hoàng kim ngân phiếu, ta đều giao hết cho ngươi. Nào, ngồi xuống, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, ta có chút chuyện muốn giải thích.

Y Lam nhét số ngân phiếu vào ngực, cảm thấy tâm trạng tốt hơn không ít, bèn nể mặt hai vạn lượng thêm vào kia mà ngồi xuống. Ngay sau đó, Mạc Kỳ Tuyên thao thao bất tuyệt mà kể ra mọi chuyện, đem hết thầy tội lỗi ném lên đầu Vương quân gia và Triệu Nhan đã chết kia, còn bản thân mình đều đem tẩy đến trắng tinh, cực kỳ vô tội. Y Lam nghe xong không khỏi khinh bỉ hần một hồi, vắn ngược lại:

- Vậy trước kia là kẻ nào chạy thẳng đến nhà A Ngọc chất vấn ta? Khinh bỉ ta? Lại còn nói mấy lời khó nghe kia. Ta xem trước kia ngươi cũng nghi ngờ ta không ít đúng không?

Mạc Kỳ Tuyên toát mồ hôi, vội vàng bào chữa:

- Không phải như vậy, là vì lúc đó ta vừa mới từ hoàng cung trở về, thân thể có chút mệt mỏi nên mới hồ đồ thế thôi. Và lại Vương quân gia vốn là tâm phúc của ta từ lâu, ta không hề nghĩ rằng hần sẽ phản bội ta.

- Vậy nên ngươi nghĩ là ta sai?

- Không không, không phải như vậy. Ta không có nghĩ như thế - Mạc Kỳ Tuyên cuống lên, vội sửa lại.

- Vậy rốt cuộc người nghĩ thế nào?

- Ta...ta... - Mạc Kỳ Tuyên sắc mặt xanh lét lấp bắp, không biết nói sao cho phải.

Y Lam nhìn vẻ mặt của Mạc Kỳ Tuyên, không nhìn được bật cười. Ai mà ngờ Chiến Vương gia lòng lầy của Lưu Ly để quốc cũng có lúc quần bách như thế nhỉ? Nếu đề fan của hắn biết được thì không biết sẽ thế nào đây. Chắc, tiếc là ở đây không có máy ảnh, nếu không nhất định phải chụp vài tấm làm kỉ niệm. Sau này thiếu tiền cũng có thể đem bán đầu giá, tuyệt đối có thể bán với giá cao.

Mạc Kỳ Tuyên thấy Y Lam cười thì thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng hắn cũng qua được cửa ải khó khăn này. Tiếp theo phải cố gắng tiếp cận nàng nhiều hơn, bồi đắp quan hệ bù cho hai năm qua. Nghĩ thế, hắn chợt hỏi:

- Y Lam, tiếp theo người định đi đâu, hay là tới chỗ ta chơi đi.

- Cũng được. Tới chỗ người ở trước mấy ngày, sau đó liên lạc với Tiểu Hàn, nhờ hắn dắt ta dạo qua giang hồ một phen. Thật lâu rồi ta chưa có đi chơi. – Y Lam vui vẻ trả lời, đoạn lại bóc thêm một miếng thịt bỏ vào miệng.

Mạc Kỳ Tuyên chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, máu nóng dồn hết lên não. Cái tên Tiểu Hàn đó là ai, lại dám quyến rũ Y Lam của hắn. Hừ, nghe tên đã biết là tên này là người không đáng hoàng rồi, chắc chắn Y Lam đã bị kẻ này lừa. Haiz, lòng người hiểm độc mà Y Lam của hắn lại quá ngây thơ. Không được, hắn nhất định phải tách Y Lam ra khỏi tên Tiểu Hàn gì đó, bảo vệ nàng cho thật tốt mới được!!!

Chương 19

Nhờ sự giúp sức của Y Lam, khoảng hơn 1 khắc sau, toàn bộ kẻ địch đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Y Lam liếc xéo Mạc Kỳ Tuyên một cái, hừ lạnh nói:

- Lần trước tám vạn, lần này mười vạn nữa, tổng cộng mười tám vạn lượng hoàng kim. Chậm nhất là ba ngày, nếu không đưa tới, hậu quả liền tự gánh lấy.

Dứt lời, Y Lam liền không để ý đến hắn nữa, leo lên cây ngủ thẳng. Âm vệ bên dưới khoe miệng cùng lúc co giật, không nhìn được quay mặt đi. Nếu những từ đó thoát ra từ miệng kẻ khác, e là đã bị chủ tử phanh thây từ lâu rồi. Nhưng những từ này được Y Lam cô nương nói ra, chủ tử lại làm mặt ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đúng là quá mất mặt mà!!! Mạc Kỳ Tuyên hoàn toàn bơ đi nét mặt của đám thuộc hạ, chân chó chạy tới gốc cây Y Lam ngủ mà nghỉ ngơi. Mặc dù không được ôm, nhưng ngồi gần một chút chắc ko sao chứ nhỉ?

Sáng hôm sau, Mạc Kỳ Tuyên thức dậy thật sớm, đích thân chuẩn bị bữa sáng cho Y Lam. Hắn còn nhớ rõ nàng thích nhất là ăn thịt nên sai người vào rừng đi săn. Còn bản thân mình thì hì hục nhóm lửa. Gần một canh giờ sau, Y Lam đang ngủ đột nhiên bật dậy, cái mũi nhỏ không ngừng hít lấy mùi thơm hấp dẫn lan tỏa trong không khí.

Y Lam đưa tay lên dụi mắt cho tỉnh táo, sau đó liếc nhìn xung quanh, rất nhanh liền phát hiện Mạc Kỳ Tuyên đang ngồi nướng thịt. Mạc Kỳ Tuyên cũng phát hiện Y Lam thức dậy, lập tức chân chó chạy tới lấy lòng, cười nịnh nọt đưa lên một đĩa thịt vừa mới nướng:

- Y Lam, chắc người đói rồi, mau ăn đi.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng Y Lam vẫn phải thừa nhận tên khốn này nướng thịt rất ngon. Miếng thịt nướng kia bên ngoài vàng ươm, nướng vừa chín tới, hoàn toàn không bị cháy khét. Hơn nữa trước khi nướng còn được tẩm ướp gia vị vô cùng tỉ mỉ, tạo nên một mùi hương quyến rũ không nói nên lời. Nhưng cứ như vậy ăn thì thật là mất mặt nha. Nổi âm ức suốt hai năm qua của nàng không phải một đĩa thịt nướng là có thể xí xóa được.

Mạc Kỳ Tuyên dường như nhận ra suy nghĩ của nàng, vội hướng Vệ Minh nháy mắt mấy cái. Vệ Minh lập tức hiểu ý, rút ngân phiếu trong người đưa qua. Mạc Kỳ Tuyên vẻ mặt lấy lòng kéo Y Lam ngồi xuống cạnh mình, nhét ngân phiếu vào tay nàng, thông thả nói:

- Y Lam, đây là hai mươi vạn lượng hoàng kim ngân phiếu, ta đều giao hết cho người. Nào, ngồi xuống, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, ta có chút chuyện muốn giải thích.

Y Lam nhét số ngân phiếu vào ngực, cảm thấy tâm trạng tốt hơn không ít, bèn nể mặt hai vạn lượng thêm vào kia mà ngồi xuống. Ngay sau đó, Mạc Kỳ Tuyên thao thao bất tuyệt mà kể ra mọi chuyện, đem hết thảy tội lỗi ném lên đầu Vương quân gia và Triệu Nhan đã chết kia, còn bản thân mình đều đem tẩy đến trắng tinh, cực kỳ vô tội. Y Lam nghe xong không khỏi khinh bỉ hắn một hồi, vịn ngực lại:

- Vậy trước kia là kẻ nào chạy thẳng đến nhà A Ngọc chất vấn ta? Khinh bỉ ta? Lại còn nói mấy lời khó nghe kia. Ta xem trước kia người cũng nghĩ ngợi ta không ít đúng không?

Mạc Kỳ Tuyên toát mồ hôi, vội vàng bào chữa:

- Không phải như vậy, là vì lúc đó ta vừa mới từ hoàng cung trở về, thân thể có chút mệt mỏi nên mới hồ đồ thế thôi. Và lại Vương quân gia vốn là tâm phúc của ta từ lâu, ta không hề nghĩ rằng hắn sẽ phản bội ta.

- Vậy nên người nghĩ là ta sai?

- Không không, không phải như vậy. Ta không có nghĩ như thế - Mạc Kỳ Tuyên cuống lên, vội sửa lại.

- Vậy rốt cuộc người nghĩ thế nào?

-Ta...ta... - Mạc Kỳ Tuyên sắc mặt xanh lét lấp bắp, không biết nói sao cho phải.

Y Lam nhìn vẻ mặt của Mạc Kỳ Tuyên, không nhìn được bật cười. Ai mà ngờ Chiến Vương gia lòng lầy của Lư Ly để quốc cũng có lúc quần bách như thế nhỉ? Nếu để fan của hắn biết được thì không biết sẽ thế nào đây. Chắc, tiếc là ở đây không có máy ảnh, nếu không nhất định phải chụp vài tấm làm kỉ niệm. Sau này thiếu tiền cũng có thể đem bán đầu giá, tuyệt đối có thể bán với giá cao.

Mạc Kỳ Tuyên thấy Y Lam cười thì thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng hắn cũng qua được cửa ải khó khăn này. Tiếp theo phải cố gắng tiếp cận nàng nhiều hơn, bồi đắp quan hệ bù cho hai năm qua. Nghĩ thế, hắn chợt hỏi:

-Y Lam, tiếp theo ngươi định đi đâu, hay là tới chỗ ta chơi đi.

-Cũng được. Tới chỗ ngươi ở trước mấy ngày, sau đó liên lạc với Tiểu Hàn, nhờ hắn dắt ta dạo qua giang hồ một phen. Thật lâu rồi ta chưa có đi chơi. – Y Lam vui vẻ trả lời, đoạn lại bóc thêm một miếng thịt bỏ vào miệng.

Mạc Kỳ Tuyên chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, máu nóng dồn hết lên não. Cái tên Tiểu Hàn đó là ai, lại dám quyến rũ Y Lam của hắn. Hừ, nghe tên đã biết là tên này là người không đáng hoàng rồi, chắc chắn Y Lam đã bị kẻ này lừa. Haiz, lòng người hiểm độc mà Y Lam của hắn lại quá ngây thơ. Không được, hắn nhất định phải tách Y Lam ra khỏi tên Tiểu Hàn gì đó, bảo vệ nàng cho thật tốt mới được!!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tại tổng bộ của Dạ lâu, Bạch Nhi tức giận đập mạnh lá thư xuống bàn, nhìn ba người Tiểu Hồng, Mục Thanh, Lam Phong, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ngày hôm qua, người của Tà các đột nhiên phái ra rất nhiều người tấn công người đang giám sát Chiến vương phủ của ta. Mọi người nghĩ xem đây là ý gì?

Tiểu Hồng cầm lá thư lên cẩn thận đọc lại một lần, cau mày trả lời:

-Theo ta chỉ có hai trường hợp. Một là bọn chúng muốn lập uy, khẳng định vị trí đệ nhất trên giang hồ của mình đồng thời dần mất chúng ta. Hai là do Chiến vương phủ giờ trở, bỏ ra một số tiền lớn thuê Tà các làm việc này.

Mục Thanh cùng Lam Phong cũng gật đầu đồng ý. Bạch Nhi hai mắt lóe lên mấy tia ác liệt, nhìn ba người còn lại, hỏi:

-Mọi người thấy chúng ta nên trả thù thế nào cho tốt đây? Cục tức này muối khó mà nuốt trôi được.

Mục Thanh và Tiểu Hồng cúi đầu suy nghĩ, còn Lam Phong chỉ lạnh nhạt phớt một câu:

-Giết.

Tiểu Hồng âm hiểm lắc đầu:

-Như thế thì dễ dãi cho bọn chúng quá. Ta đã nghĩ ra kế hoạch trả thù rồi.

Bên trong Chiến vương phủ, Mạc Kỳ Tuyên tâm trạng rất tốt ngồi trong thư phòng phê duyệt tấu chương. Chuyện của Y Lam đã giải quyết xong, đám ruồi bọ Dạ lâu quanh Vương phủ vì sợ làm tổn hại Y Lam nên đã bị hắn diệt gọn. Hiện tại chỉ cần thêm chút thời gian bồi đắp tình cảm thì hắn có thể thuận lợi đón giai nhân về nhà rồi. Ân, cảm giác này, quả thật là rất tốt...

Cũng là bên trong Chiến Vương phủ, tại một tiểu viện có tên là Tuyên Lam viện, Y Lam đang thư thả tận hưởng kỳ nghỉ của mình. Đãi ngộ lần này ở đây thật sự rất tốt, so với trước đây thì đúng là một trời một vực, nhưng mà cái tiểu viện này...sao nàng cứ cảm thấy cái tên nó có vấn đề nhỉ!!!!

Gạt đi vấn đề này, Y Lam buồn chán lần qua lần lại trên giường, cảm thấy có chút nhớ lúc còn ở Dạ lâu. Lúc đó thực sự là bận rộn vô cùng, chỉ mong có thời gian rảnh rỗi nghỉ ngơi. Bây giờ rảnh rỗi rồi, lại cảm thấy thật quá nhàm chán. Haiz, nàng đúng thật là khó chiều mà!!!

Nhớ tới Dạ lâu, tự nhiên sẽ không nhìn được nhớ tới mấy người Bạch Nhi. Bốn người Lam Phong, Bạch Nhi, Mục Thanh, Tiểu Hồng đều là tâm phúc của nàng, võ công trác tuyệt, được xưng là tứ đại hộ pháp của Dạ lâu. Tên gọi của bốn người được đặt theo tứ thần: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, theo nàng nói là tương xứng với màu sắc trong tên của bốn người. Theo đó mà tính thì Bạch Nhi là Bạch Hổ hộ pháp, Tiểu Hồng là Chu Tước hộ pháp, Mục Thanh là Thanh Long hộ pháp, Lam Phong là Huyền Vũ hộ pháp. Bốn người bốn tính cách khác nhau, nhưng đồng thời cũng là tổ hợp hoàn hảo giúp nàng quản lý Dạ lâu.

Haiz, trong ba người, nàng lo lắng nhất cũng chỉ có tiểu tử Lam Phong kia: lạnh lùng, nhưng cũng rất nóng nảy và hiếu chiến. Mặc Thanh cũng rất lạnh lùng, nhưng lại trầm ổn hơn nhiều. Còn về phần Bạch Nhi và Tiểu Hồng, nàng lại không có chút lo lắng nào. Bàn về độ âm hiểm, hai nha đầu này so với nàng thì chỉ có hơn chứ không có kém. Có hai người này ở lại trấn thủ Dạ lâu, nàng mới có thể yên tâm mà nhón nhơ thế này.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cùng một giọng nói vô cùng êm tai:

- Y Lam, ta vào được không?

Y Lam gần như nhồm đậy ngay lập tức, đáp lại:

- Tiểu Kỳ, là người à? Mau vào đi.

Hắc hắc, đang lúc buồn chán lại dằng ngay tới cửa. Lần này nhất định phải nài hấn đưa vào cung chơi một lần mới được. Ừm, tiện thể tìm hiểu đường lối trong cung, sau này muốn trộm thứ gì cũng dễ dàng hơn nhiều. Đúng là một mũi tên bắn trúng hai con chim mà!!!

Bên ngoài kia, Mặc Kỳ Tuyên tự nhiên không biết được Y Lam đang nghĩ gì, chỉ nghe nàng đồng ý liền vội bước vào. Vừa nhìn thấy nàng liền mở miệng hỏi thăm:

- Thế nào, ở có quen không? Có gì không thích cứ nói ra nhé.

Y Lam nhìn hấn, chu miệng tỏ vẻ đáng thương:

- Tiểu Kỳ, ở đây rất tốt, nhưng cũng thật chán. Ngươi dắt ta đi chơi được không?

Mặc Kỳ Tuyên bật cười, sủng nịch xoa đầu nàng, hỏi:

- Được, vậy ngươi muốn đi đâu chơi, ta liền dắt ngươi đi.

Mất thấy mục đích sắp đạt được, Y Lam cố gắng tỏ vẻ đáng yêu, chớp chớp hai mắt nhìn hấn, nài nỉ:

- Tiểu Kỳ, ta nghe nói hoàng cung là nơi rất đẹp, ngươi đưa ta tới đó ngắm cảnh một chút được không?

Đứng trước vẻ mặt lấy lòng vô cùng khả ái của Y Lam, Mặc Kỳ Tuyên không có cách nào từ chối được, bất đắc dĩ phải gật đầu. Võ công của nàng không tồi, lại tinh thông độc dược, trong cung chắc không ai làm gì được nàng. Chỉ là trong cung còn vài điều cấm kỵ đặc biệt, có lẽ hấn nên để Vệ Minh đi theo đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Kế hoạch thành công rực rỡ, Y Lam hào hứng cùng Mặc Kỳ Tuyên vào cung. Tuy rằng hoàng cung trong mắt nàng chính là nơi tranh đấu trùng trùng, vô cùng hiểm ác, ăn thịt không nhả xương, nhưng nếu chỉ dạo chơi thì cũng chẳng có gì. Hơn nữa trong cung bảo vật vô cùng, nàng nhất định cẩn thận xem xét, kiếm chút đồ đem ra chợ đen bán, khẳng định sẽ được giá cao. Hắc hắc, nếu thăm dò được bảo khố hoàng cung ở đâu thì càng tốt, nàng cũng không ngại vào dạo vài vòng đâu.

Trong đầu càng nghĩ càng thấy phấn khởi, Y Lam lại càng mong mau chóng được vào cung hơn. Xe ngựa chạy tầm hai khắc thì dừng lại, Mặc Kỳ Tuyên đứng dậy vén rèm xe, vươn tay đỡ Y Lam ra ngoài. Hộ vệ, thái giám cùng đám cung nữ gần đó trợn mắt há mồm, dụi dụi mắt mấy lần vẫn không tin được cảnh đang xảy ra trước mặt. Cái này... cũng quá khoa trương đi. Chiến vương gia nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn lại có thể bày ra vẻ mặt ôn hòa, lại còn đưa tay đỡ xuống xe. Rốt cuộc người trong xe là thần thánh phương nào?

Cả đám người nín thở chờ đợi, quả nhiên người trong xe ngựa đã bước ra. Nhưng cảnh tiếp theo lại khiến mọi người ở đây trực tiếp hóa đá. Người từ xe ngựa bước xuống là một cô nương trẻ tuổi. Cô nương này lại không thèm nhìn đến Chiến vương gia đang đưa tay ra đỡ kia, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, bộ dạng tỏ mò quan sát xung quanh. Mà Chiến vương gia không hiểu sao cũng chẳng nói gì, chỉ lộ ra vẻ bất đắc dĩ thu tay lại. Thực ra lúc này Mặc Kỳ Tuyên đang rất rầu rĩ trong lòng. Cứ tưởng là có thể nắm tay nàng, không ngờ lại thành thế này à. Haiz, bỏ đi. Thời gian còn dài, cơ hội còn nhiều, hấn nhất định phải có được nàng.

Kể đó, Mặc Kỳ Tuyên sai Vệ Minh đưa Y Lam đi tham quan trong cung, còn bản thân thì vội vàng đến chỗ hoàng thượng bàn việc chính sự. Đợi đến khi cả hai khuất bóng rồi, đám hộ vệ, thái giám và cung nữ mới hoàn hồn, vội bàn tán xôn xao, mà chủ đề chính trong đó tự nhiên chính là Y Lam rồi.

- Ai nha, các người xem, không phải là Chiến vương thích cô nương lúc nãy đấy chứ? Không biết là thiên kim nhà nào có phúc như vậy đây.

-Không, không phải đâu. Trong số các thiên kim tiểu thư ở kinh thành làm gì có ai như thế. Ta đoán có lẽ là công chúa của nước khác sang cầu thân rồi.

-Bây bạ, công chúa các nước sang cầu thân từ trước tới nay đều bị Chiến vương từ chối rồi, làm gì còn ai chứ? Ta nói cho các ngươi biết, Chiến vương ghét nhất là hôn nhân chính trị đó, tuyệt đối sẽ không chấp nhận đâu. Và lại năm xưa tiên hoàng đã cho phép Chiến vương có thể tự quyết định hôn sự của mình, nếu người không muốn thì không ai ép được đâu.

Đám người thảo luận một hồi, vô cùng thích chí, rất nhanh liền đem tin này lan truyền khắp hoàng cung. Nhưng bởi vì lan truyền với tốc độ quá mức chóng mặt nên dẫn tới tình huống tam sao thất bản, cuối cùng không ai biết chính xác việc gì đang xảy ra. Người thì nói cô nương kia là công chúa của tiểu quốc nào đó tới cầu thân nên Chiến vương mới ra tiếp đón, người thì nói đó là sư muội của Chiến vương, vì Chiến vương rất yêu quý sư muội nên mới tận tình như thế. Giả thiết có nhiều người ủng hộ nhất, cũng khiến nhiều người đau lòng nhất, do phần lớn những người chứng kiến đưa ra, là cô nương kia là người Chiến vương đem lòng yêu thương, nhưng chỉ là yêu đơn phương, cô nương kia vẫn chưa chịu đồng ý. Chín người mười ý, không ai chịu thua ai, cuối cùng, tất cả đều phải căng mắt lên mà dõi động tĩnh của Chiến vương đại nhân.

Trong lúc lời đồn đang phát tán với tốc độ chóng mặt thì Y Lam vẫn ngây thơ không biết gì, vui vẻ dạo chơi trong hoàng cung. Vệ Minh nhận lệnh của Mạc Kỳ Tuyên, theo sát Y Lam như hình với bóng, đồng thời khéo léo hướng dẫn, giúp Y Lam tránh khỏi một số nơi phiền phức cùng những cấm địa. Nhưng dù hai người Y Lam có cố gắng tránh khỏi phiền phức đi nữa, cũng không ngăn được phiền phức tìm tới mình.

-Này, hai người kia, mau đứng lại cho ta!!!

Một âm thanh hồng hách vang lên khiến Y Lam cảm thấy rất khó chịu, khẽ chau mày quay lại. Đó là một hồng y nữ tử tương đối xinh đẹp, ăn mặc vô cùng sang trọng, xem chừng cũng có chút thân phận. Nữ tử này nét mặt vô cùng kiêu ngạo và chua ngoa, chỉ tay vào mặt Y Lam, quát:

-Ta nói các ngươi đấy, có nghe không hả? Mau đến đây cho ta!!!

Nét mặt Y Lam cứng lại, trong lòng dâng lên một sự phẫn nộ kinh người. Vệ Minh đứng bên cạnh thềm hồ không ổn, vội chắn trước mặt Y Lam, hướng nữ tử kia, lạnh nhạt nói, trong lời nói mơ hồ ẩn chứa sự cảnh cáo:

-An Bình quận chúa, đây là khách quý của Vương gia, tốt nhất là người không nên làm càn.

An Bình quận chúa kia nghe xong chẳng những không dừng lại, thậm chí còn tỏ vẻ tức giận, quát lớn:

-Im miệng cho ta, ngươi chỉ là một hạ nhân, lấy tư cách gì mở miệng với ta!!! Tiệp nhân kia sao có thể là khách quý của Vương gia được? Rõ ràng một con hồ ly tinh tìm cách quần lấy Vương gia hòng muốn trèo cao mà thôi.

Sắc mặt Y Lam đanh lại, nhếch miệng cười. Dám dùng khẩu khí này nói chuyện với nàng, từ trước tới giờ quả thật chưa có ai sống sót. Ân, An Bình quận chúa đúng không? Nếu như nàng không chính cho nàng ta một trận thì cũng thật uổng cái danh hào Dạ đế của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vô số ý nghĩ lướt nhanh qua đầu Y Lam, nháy mắt đã tìm được phương án thích hợp. Ân, hiện tại nàng đang đứng đầu chiều gió, An Bình quận chúa vừa vịn đứng cuối chiều. Hắc hắc, thuốc này hôm qua rảnh rồi đem cải tiến lại, không ngờ hôm nay liền có chỗ dùng rồi.

Y Lam bày ra bộ mặt ngây thơ vô (số) tội, khẽ kéo tay Vệ Minh, tò mò hỏi, lúc vung tay lên “vô tình” để chút bụi phấn nào đó bay theo chiều gió, thẳng hướng An Bình quận chúa.

-Vệ Minh, đây là ai, vì sao lại ngang ngược như vậy?

Vệ Minh chảy mồ hôi, trong lòng không ngừng gào thét. Y Lam tiểu thư à, người mà trung bộ mặt này với ta như thế thì chủ tử sẽ lột da ta mất. Nhưng nghĩ thế thôi, chứ hẳn tuyệt không dám nói ra, vội vàng trả lời Y Lam

-Y Lam tiểu thư, đây là con gái của Tuyên Nhạc vương – An Bình quận chúa.

-Nga, vậy Tuyên Nhạc vương là ai? Rất giỏi sao? Có giỏi hơn Tiểu Kỳ không? – Người nào đó tiếp tục trưng ra bộ mặt cực kỳ ngây thơ hỏi tiếp, hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt đen thui của An Bình quận chúa đang đứng trước mặt mình.

Vệ Minh không hổ là thuộc hạ thân cận của Mạc Kỳ Tuyên, nháy mắt đã hiểu được ý đồ của Y Lam, khẽ liếc An Bình quận chúa một cái đầy thâm ý, nhanh nhẹn trả lời:

-Y Lam tiểu thư, Tuyên Nhạc vương là vương gia khác họ của Lưu Ly đế quốc, tổ tiên từng là công thần khai quốc nên được ban Vương, hơn nữa được phép cha truyền con nối. Nhưng tất nhiên là không thể so sánh với Vương gia nhà ta rồi.

Y Lam gật gù tỏ vẻ đã hiểu khiến An Bình quận chúa hận đến nghiến răng, định bước tới dạy cho nàng một bài học thì đột nhiên dừng lại, ôm mặt hét toáng lên:

-Á, sao mặt của ta đau quá! Đau quá!!! Hồng Nhạn, mau đến cứu ta!!!

Đáy mắt Y Lam thoáng qua một tia đắc ý, nhưng thoát cái đã biến thành sợ hãi vô cùng, vội trốn sau lưng Vệ Minh, lấp bắp hỏi:

-Vệ...Vệ Minh, nàng...nàng ta bị sao vậy? Trên mặt đầy đốm đỏ kia, xấu xí quá! Đúng là đáng sợ mà.

Vệ Minh cho rằng nàng quá ngây thơ, trước giờ chưa từng thấy cảnh này nên vội vàng an ủi, chẳng màng gì đến An Bình quận chúa kia. Y Lam giả vờ thút thít mấy cái, nhưng trong bụng lại cười lớn không thôi. Hắc hắc, loại thuốc này nàng vừa mới cái tiền lại ra hôm qua, vốn tác dụng chỉ là làm mặt người ta nổi mẩn đỏ vài ngày, nhưng sau khi cái tiền thì không những kéo dài thời gian nổi mẩn thành vài tháng mà còn khiến cho khuôn mặt mỗi khi nổi mẩn liền đau đớn vô cùng. Hắc hắc, An Bình quận chúa, người tự cầu phúc đi nhá!!!

Ở bên kia, An Bình quận chúa nghe Y Lam nói thì như phát điên, chỉ thẳng vào mặt nàng, không ngừng chửi rủa:

-Tiện nhân! Là ngươi! Chắc chắn là ngươi đã hạ độc ta!!! Ngươi ghen tị với sắc đẹp của ta nên muốn hủy hoại nó chứ gì? Ta muốn giết ngươi!!!

Dứt lời liền lao nhanh về phía Y Lam. Vệ Minh sa sầm mặt, mạnh mẽ đánh bay An Bình quận chúa qua một bên. Y Lam tiếc rề cần tơ bạc vào lại ống tay. Nếu vừa rồi Vệ Minh không can thiệp thì tốt rồi. Nàng sẽ không ngại cho thêm nàng ta vài vết sẹo lên mặt đâu. Cả đời này nàng ghét nhất người ta mắng mình là tiện nhân. Ai dám làm vậy chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

An Bình quận chúa lồm cồm bò dậy, căm giận liếc nhìn Y Lam, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy. Đúng lúc này, một âm thanh tức giận từ xa vọng lại khiến tất cả giật mình:

-Các ngươi đang làm gì ở đây đây hả?

An Bình quận chúa nghe thấy âm thanh kia liền vô cùng mừng rỡ, lập tức lao tới ôm chân người đó khóc lóc thảm thiết, chỉ về Y Lam tố cáo:

-Chiến Vương gia, ngài phải làm chủ cho ta. Tiện nhân kia vừa rồi xuất khẩu ngôn cuồng, nói muốn độc chiếm ngài. Ta không nhịn được mới nói vài câu. Không ngờ nàng ta liền lớn tiếng mắng ta, còn hạ độc, hủy dung của ta nữa. Vương gia, ngài nhất định phải giúp ta đòi lại công bằng!!!

Mạc Kỳ Tuyên dường như rất vui vẻ, hai mắt cong lại thành hình trăng non, thâm ý liếc Y Lam một cái, hỏi lại:

-A, ngươi nói nàng muốn đem ta độc chiếm một mình sao?

Y Lam khoe miệng giật giật, không thể đỡ nổi khả năng đóng kịch thiên tài của An Bình quận chúa, đơn giản như vậy liền đem nước bắn hắt toàn bộ lên người nàng. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kia của Mạc Kỳ Tuyên và nghe được câu hỏi của hắn, Y Lam thực sự là hận tới nghiến răng, hung hăng trừng mắt một cái, ý nói "Ngươi đừng có mơ."

An Bình quận chúa còn đang cúi đầu, cứ tưởng Mạc Kỳ Tuyên đã tức giận liền rồi rút gật đầu. Mạc kỳ Tuyên chớp mắt nhìn Y Lam tỏ vẻ mong chờ, còn Y Lam lại không do dự giờ qua đám lên. Mạc Kỳ Tuyên ừm khuất thở dài, ánh mắt hướng tới An Bình quận chúa dưới chân chột lạnh lẽo hẳn lên, vung chân đá nàng ta ra ngoài, nhàn nhạt nói:

-Người đâu, An Bình quận chúa sức khỏe không tốt, hôm nay ra ngoài bị nhiễm bệnh lạ, vô cùng nguy hiểm, mau đưa quận chúa về. Tiện thể nói với Tuyên Nhạc vương, coi chừng quận chúa cho kỹ, đừng để nàng ta ra ngoài, lấy bệnh cho người khác.

An Bình quận chúa cả người run rẩy, ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt băng lãnh của Mạc Kỳ Tuyên, sợ hãi đến nổi bất tỉnh nhân sự, sau đó bị người của Mạc Kỳ Tuyên đưa về.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Làm xong xuôi hết mọi chuyện, Mạc Kỳ Tuyên mới quay đầu về phía Y Lam, tỏ vẻ áy náy:

-Xin lỗi, là ta suy nghĩ không chu đáo. Nàng ta không làm ngươi hoảng sợ chứ?

Y Lam nháy mắt với hắn, cười hi hi:

-Không sao. Ta cũng không phải loại thiên kim tiểu thư thấy máu té xỉu như ở kinh thành. Bất quá lần này là lỗi của ngươi, mời ta một bữa chuộc lỗi chứ?

Mạc Kỳ Tuyên cũng bật cười, sủng nịch xoa xoa đầu nàng, đáp:

-Được, chúng ta đến Lam Hương lâu ăn nhé. Nghe nói ở đó mới có mấy món mới không tẻ.

Y Lam vui vẻ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nghĩ nghĩ một hồi, lại nói thêm:

-Hay là gọi cả A Ngọc cùng ăn đi, cũng lâu rồi ta chưa gặp hần. Bảo cả Vệ Minh đi ăn luôn. Lúc này là hần bảo vệ ta mà.

Vệ Minh đứng bên cạnh sắc mặt tái mét như chết cha chết mẹ, trong lòng khóc lóc không thôi. Nghĩ đến việc sẽ bị chủ tử chinh đến thăm, hần không khỏi rùng mình, vội hướng Y Lam nói:

-Y Lam tiểu thư, ta chợt nhớ ra mình có chút chuyện. Ta xin đi trước.

Dứt lời liền ba chân bốn cẳng chạy biến ra ngoài. Mạc Kỳ Tuyên nét mặt hài lòng nhìn theo hướng Vệ Minh chạy đi, trong lòng thầm nghĩ có lẽ tháng này nên cho hần thêm chút tiền thưởng. Ngược lại, Y Lam nét mặt lại rất thất vọng, thờ dài một hơi. Haiz, Lam Hương lâu vốn là sản nghiệp của nàng. Lát nữa bọn họ ăn càng nhiều thì tiền chảy vào túi nàng cũng càng nhiều, thế nên nàng mới nghĩ ra việc kéo thêm Vệ Minh và Nam Cung Ngọc. Đáng tiếc, Vệ Minh lại bận việc, tiền vào túi liền ít đi một phần, bảo nàng làm sao vui nổi đây? May mắn, vẫn còn Nam Cung Ngọc. Đúng lúc này, Mạc Kỳ Tuyên chợt nói:

-Y Lam à, Nam Cung Ngọc mấy ngày trước vừa nhận lệnh hoàng huynh đi về phía nam điều tra mấy vụ tham ô, hiện tại còn chưa về đâu. Chúng ta đi thôi.

Trái tim bé nhỏ của Y Lam lần nữa tan vỡ. Hức hức, tiền của nàng a!!! Nhưng Mạc Kỳ Tuyên cũng không cho nàng thời gian mà đau lòng, trực tiếp nắm tay nàng kéo đi, trong lòng hạnh phúc vì cuối cùng cũng có thể được ăn đậu hũ của nàng rồi. Xe ngựa đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới trước cửa Lam Hương lâu. Mạc Kỳ Tuyên vô cùng phong độ đưa tay vén rèm, đỡ Y Lam xuống xe. Lần này Y Lam cũng không có từ chối, trực tiếp nắm tay hần đi xuống xe. Mạc Kỳ Tuyên trong lòng cực kỳ sung sướng, cảm thấy đây là một tín hiệu tốt.

Khi hai người bước vào trong, lập tức có người phục vụ tiến ra chào đón, thái độ không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, thật khiến Y Lam rất hài lòng. Mạc Kỳ Tuyên lấy chiếc thẻ vip cấp kim cương ra đưa cho người phục vụ. Rất nhanh, cả hai được đưa lên phòng chữ Thiên số hai. Đây là một gian phòng tương đối rộng rãi, được bài trí rất thanh nhã và lịch sự, phía trên còn có một đài nhỏ để biểu diễn ca múa nếu khách cần. Y Lam đem tất cả thu vào mắt, bộ dạng vô cùng hài lòng. Tiểu Hồng quả nhiên rất có khiếu kinh doanh, bằng vào chút ý tưởng sơ sài của nàng mà có thể làm được đến mức này, đúng là rất khá.

Mạc Kỳ Tuyên thấy Y Lam như vậy thì thở phào nhẹ nhõm. May mắn, nàng cũng thích nơi này. Hần nhanh nhẹn cầm thực đơn, gọi một loạt các món mà Y Lam thích ăn nhất, khiến Y Lam vui vẻ không thôi. Ân, mấy món kia mùi vị rất không tồi, hơn nữa cũng là hàng cao cấp, tuyệt đối không hề rẻ. Hắc hắc, cảm giác tiền chảy vào túi quả thật rất sung sướng.

Trong suốt bữa ăn, Mạc Kỳ Tuyên liên tục gấp thức ăn cho Y Lam, miệng hỏi “Ngon không?”, còn bản thân lại chẳng ăn bao nhiêu. Y Lam cảm thấy có chút xấu hổ, liền gấp cho hần một cái đùi gà quay, bảo hần ăn vào. Mạc Kỳ Tuyên cảm động đến suýt rơi nước mắt, ngoan ngoãn ăn sạch. Một bữa ăn này, cả hai người đều vô cùng hài lòng.

Trời đã về khuya, Y Lam đã ngon giấc trên giường, nhưng Mạc Kỳ Tuyên lại không cách nào ngủ được. Bên Tà các vừa truyền tới tin tức không ít mối làm ăn đều bị Dạ lâu cướp mất. Hơn nữa lúc chiều còn bị cướp mất xe hàng mà hần cần đem về, bên trong là không ít vật quý giá mà hần muốn tặng cho Y Lam, dự đoán là do Dạ lâu gây ra. Ngoài ra Dạ lâu còn cho người tập kích phân đường cùng sản nghiệp của hần, cướp đi rất nhiều của cải, khiến hần tổn thất không nhỏ.

Lòng bàn tay khẽ bóp lại, tờ giấy bên trong nhanh chóng hóa thành bột phấn. Mạc Kỳ Tuyên nheo mắt lại, đáng về cực kỳ nguy hiểm. Một cái Dạ lâu nhỏ nhoi cũng dám khiêu khích hần như vậy. Xem ra hần cần phải cho đám người này biết ai mới là bá chủ võ lâm rồi. Ân, nghe nói lâu chủ Dạ lâu kia vô công không tồi. Nếu có thể thu phục về dưới trướng thì đúng là rất tốt.

Tối hôm đó, Mạc Kỳ Tuyên ban bố không ít mệnh lệnh, khiến Tà các gần như hoạt động hết công suất mới có thể miễn cưỡng sắp xếp xong. Mạc Kỳ Tuyên đứng trong thư phòng, mặt ngược lên nhìn trời, khẽ nhíu mày. Công cuộc trả thù của Tà các chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tối hôm đó quả thật đúng là phong vân chuyển động, Tà các gần như xuất thủ toàn bộ nhân lực tấn công Dạ lâu, hơn nữa là dùng kế sách gây ông lập lưng ông, khiến người của Dạ lâu hận tới ngứa răng. Một đêm này, cả Tà các và Dạ lâu đều tổn thất không nhỏ. Nhưng Tà các cướp được từ Dạ lâu không ít của cải nên tình hình vẫn tốt hơn rất nhiều. Ngay sau đó, Tà các phát thiệp mời, nói ba ngày sau sẽ mở một yến hội, mời hết thầy đồng đạo vô lâm đến tham dự, nói là muốn bàn luận võ đạo, nhưng ai cũng biết rằng, đây chính là để dẫn mặt Dạ lâu.

Mạc Kỳ Tuyên nét mặt không vui nhìn từ y nam nhân trước mặt mình, hồi lâu mới mở miệng hỏi:

-Ngươi đến đây làm gì?

Từ y nam nhân về mặt khổ sở, biết rõ tên này vẫn ghi hận chuyện lần trước, nhưng bản thân lại không thể không xuống nước năn nỉ. Dù sao hiện tại cũng là hân cầu người ta a!!!

-Cái kia... A Tuyên, dù gì chúng ta cũng quen biết lâu năm, ngươi cũng không thể bỏ mặc ta như vậy chứ?

Từ y nam nhân kia khuôn mặt thập phần yếu mị, tuấn tú mê người, không ai khác chính là đại danh鼎鼎 Lam Hàn công tử - Thương Lam Hàn, đồng thời cũng là lâu chủ Âm cung lừng danh thiên hạ. Hiện tại hắn đang rất khổ sở. Không, phải nói là cực kỳ khổ sở mới đúng. Nét mặt của hắn thực khiến Mạc Kỳ Tuyên vô cùng tò mò, nhìn không được hỏi:

-Rốt cuộc là ngươi có vấn đề gì? Nói ta nghe thử xem.

-Phụ mẫu ta muốn ta thành thân – Thương Lam Hàn buồn rầu trả lời.

Mạc Kỳ Tuyên tròn mắt nhìn Thương Lam Hàn, vô cùng hứng thú mở miệng:

-Là cô nương nhà nào có phúc như vậy?

Thương Lam Hàn nghe hỏi thì vô cùng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi:

-Còn ai khác ngoài đầu Bạo Lực mẫu hồ kia!!!!

Mạc Kỳ Tuyên ngậy người mấy giây, sau đó phá lên cười, bộ dạng vô cùng hả hê, khiến Thương Lam Hàn hận tới ngứa răng. Mạc Kỳ Tuyên không chút để ý, vẫn ôm bụng điên cuồng mà cười, khoa trương hơn là còn cười đến chảy cả nước mắt. Phải gần một khắc sau, hắn mới miễn cưỡng mà dừng lại được. Hắn vỗ vai Thương Lam Hàn, vẻ mặt như đang đồng cảm, nhưng thực chất là đang vui sướng khi người gặp họa.

-Không sao đâu, nói gì thì nói, Hàn Thiên Thanh kia cũng là mỹ nữ nổi tiếng trên giang hồ nha. Hơn nữa bối cảnh cũng rất thâm hậu, rất xứng với ngươi. Hơn nữa các ngươi biết nhau từ nhỏ, đây cũng là đương nhiên thôi.

Trán Thương Lam Hàn căng đầy hắc tuyến. Nếu được, hiện tại hắn rất muốn đập thẳng một cước vào mặt tên khốn khiếp này. Hàn Thiên Thanh kia đúng là vô cùng xinh đẹp, bối cảnh lớn, võ công cao...hơn hắn, đặc biệt, nàng thực sự rất hung hãn, rất bạo lực. Có đánh chết hắn cũng không muốn lấy một con cạp cái hung dữ về nhà. Đó là còn chưa kể tới hắn trong lòng đã có ý trung nhân a!!! Cũng vì lý do này mà hiện tại hắn phải trốn chui trốn nhủi thế này đây. Dù gì thì nội gián trong Âm cung đều bị hắn lôi ra toàn bộ, đem Âm cung toàn bộ thanh trừ qua một lần. Hơn nữa phụ thân còn ở đó, hắn sẽ không có việc gì lớn xảy ra.

Mặc dù cười nhạo như thế, nhưng Mạc Kỳ Tuyên cũng không tuyệt tình đến mức đem Thương Lam Hàn vứt ra ngoài, liền sai người an bài chỗ ở cho y, hơn nữa còn đặc biệt cẩn thận, nhất định phải để tên này ở cách xa Y Lam nhất có thể. Người ta vẫn nói, phòng bệnh hơn chữa bệnh a. Lỡ Y Lam bị mấy lời đường mật của tên khốn này làm lung lay thì hắn đúng là muốn khóc cũng không được rồi. Nhắc mới nhớ, giờ này nàng hắn cũng sắp thức dậy rồi. Hắn phải xuống bếp làm chút điểm tâm cho nàng cái đã.

Trong khi đó, Y Lam – người mà Mạc Kỳ Tuyên cho là đang ngủ - lại đang vô cùng tỉnh táo đọc bức thư trong tay, nét mặt âm trầm cực kỳ đáng sợ. Sát khí từ người nàng tỏa ra gần như ngưng thực khiến mấy nha hoàn đang quét dọn ngoài sân đều cảm thấy dựng tóc gáy.

Y Lam nhanh chóng thu lại sát khí của mình, nhưng trong ánh mắt lại không giấu được sự sắc bén cùng lạnh lùng. Chẳng qua chỉ là một cái Tà các mà thôi, lại dám ngang nhiên khiêu khích nàng như thế, đúng là chán sống rồi. Nếu không chơi lại bọn hắn một ván thì cũng quá uổng cho cái danh hào Dạ đế này rồi. Tà hoàng ư? Cứ thử đến xem, bản cô nương sẽ tiếp đón ngươi thật tốt. Còn có, đám tiểu quỷ Dạ lâu kia khẳng định là sau khi nàng đi liền lười biếng luyện tập, nếu không thì sao lại bị Tà các đánh cho te tua, cướp mất không ít tiền của nàng thế kia? Y Lam vô cùng đau lòng, lại xoa xoa cái cằm nhỏ của mình, thầm nghĩ có lẽ nên bảo Mục Phong tăng gấp đôi cường độ huấn luyện mới được.

Nghĩ là làm, Y Lam nhanh chóng viết thư, dùng bồ câu đưa tin về tổng bộ. Nhân sĩ Dạ lâu nhận được tin trực tiếp ngắt xi, càng thêm oán hận Tà các. Nếu không phải bọn hắn cướp mất không ít tiền của lâu chủ thì lâu chủ cũng không hung ác thế này, trực tiếp đem cường độ huấn luyện vốn đã siêu nặng của họ tăng lên gấp đôi. Đơn giản như thế, nhân sĩ Dạ lâu đều âm thầm hưởng Tà các kết xuống mối thù không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Suốt cả ngày hôm đó, tâm trạng của Y Lam đều không tốt. Không, phải nói là cực kỳ không tốt mới đúng. Y Lam ngồi trên giường nghĩ rằng ken két, oán giận thầm nghĩ: “Cái Tà các kia đúng là quá mức ngạo mạn, thật đáng hận mà. Đám cướp tiền của bốn cô nương, để xem bốn cô nương khiến các người đẹp mặt thế nào!!!”

Mạc Kỳ Tuyên hiện tại cũng rất rối rắm, vừa phải chuẩn bị yến hội, vừa phải lo chú ý bên phía Y Lam. Thấy tâm trạng Y Lam không tốt như vậy, hắn cũng cảm thấy chán nản theo, trực tiếp vứt toàn bộ việc cho bốn tên thuộc hạ đặc lực của mình, còn bản thân thì ngồi nghĩ cách dỗ Y Lam. Ai ngờ còn chưa nghĩ ra cách gì thì lại bị vị hoàng huynh yêu dấu của hắn cho người thỉnh vào cung nên đành ngậm đắng nuốt cay mà rời đi.

Lại nói đến, Thương Lam Hàn, sau khi an ổn trụ lại phủ của Mạc Kỳ Tuyên liền thỏa chí mà đi dạo khắp nơi. Đám nha hoàn trông thấy hắn mặt không nhin được đều đỏ lên. Thậm chí không ít người lớn gan đều ném mấy cái mị nhãn về phía hắn làm hắn chạy trốn chết. Ân, hiện tại hắn đã là hoa có chủ rồi, không thể phóng túng như trước kia được nữa, cần phải thu liễm lại một chút. Đúng lúc này, hắn chợt nghe tiếng trò chuyện thì thầm của hai nha hoàn.

-Người nói xem, Vương gia có phải đang si mê nữ tử từ kia không? Ta thấy ngài ấy đối xử với nàng ta rất tốt đó. Phải nói là muốn gì được nấy a!!!

-Ây da, chuyện rõ ràng thế mà người cũng hỏi nữa sao? Tất nhiên là như vậy rồi. Nhưng ta xem nàng ta còn chưa nhận ra đâu, vương gia chỉ đang đơn phương thôi.

-Haiz, Vương gia thật đáng thương. À, mà nàng ta tên gì vậy?

-Ta nghe nói hình như gọi là Y Lam thì phải. Cũng không biết nàng ta làm thế nào mà có được tình yêu của Vương gia nữa. Ài, nếu ta có thể đổi chỗ với nàng ta thì hay biết mấy.

-Ha ha ha, người tốt nhất là đừng có mơ nữa. Đối với chúng ta mà nói thì lo đi làm việc, kiếm tiền mới là chính đạo. Nào, đi thôi.

Đội hai nha hoàn kia đi rồi, Thương Lam Hàn mới chậm rãi chui ra khỏi hòm non bộ, hai mắt đều sáng rực lên. Y Lam đang ở đây? Quả đúng là trời cũng giúp hắn rồi!!! “Y Lam, người chờ, ta sẽ đến ngay đây!!!” – Thương Lam Hàn thầm nghĩ, sau đó vận khinh công bay lên, đều đem cả cái Chiến Vương phủ này lục tung lên một lần mới tìm được chỗ của Y Lam. Nhìn mấy chữ “Tuyên Lam viện” ở trước cửa viện, Thương Lam Hàn khóe miệng không nhịn được mà co giật, đồng thời cũng rất cảm khái về độ sến súa của Mạc Kỳ Tuyên. Cái tên như vậy mà cũng có thể nghĩ ra? Không hiểu sao Y Lam vẫn chưa phát hiện ra nhỉ?

Thương Lam Hàn cúi đầu nhìn lại bản thân một lần, đưa tay phủi bụi, đồng thời vuốt phẳng lại quần áo. Sau khi cảm thấy không có gì bất thường mới ưỡn ngực ngẩng đầu bước vào trong, nhưng mà...

-Thương công tử, Vương gia có lệnh riêng ngài không được bước vào viện này – Vệ Minh không biết chui từ đâu ra lù lù chắn ngay trước cửa viện không cho hắn tiến vào.

Thương Lam Hàn tròn mắt lên nhìn, chớp mắt sau liền hồi thần mắng to:

-Tên khốn khiếp đó, hắn lấy tư cách gì cấm ta chứ!!! Hắn nghĩ hắn là ai, định độc chiếm Y Lam à, đừng tưởng ta sẽ để yên cho hắn làm thế nhé!!!

Đối mặt với Thương Lam Hàn đang tức giận gào thét, Vệ Minh vẫn không có phản ứng gì. Đội Thương Lam hàn chửi xong xuôi, y mới dùng đỉnh ném ra một câu:

-Thương công tử, Vương gia đã nói, nếu ngài nhất nhất nháo chuyện, Vương gia sẽ trói ngài lại rồi mời Hàn tiểu thư đến đón người về.

Thương Lam Hàn trực tiếp á khẩu, đứng yên ngơ ngác một hồi rồi bực bội quay về, trong lòng thực sự vô cùng, vô cùng tức giận. Uy hiếp. Đây chính là trần trụi uy hiếp!!! Không ngờ lại dám đem đầu Bạo Lực mẫu hồ kia ra uy hiếp hắn, thực sự là khiến cho hắn sôi gan lên mà. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Mạc Kỳ Tuyên, người cứ chờ đây, nhất định sẽ có ngày lão tử đòi lại món nợ này!!!

Mạc Kỳ Tuyên đang trên đường tiến cung đột nhiên khi không lại hất xi vài cái khiến đám thái giám, cung nữ trong cung sợ loạn lên, gấp gáp chạy đi mời thái y. Mạc Kỳ Tuyên giờ tay ngăn lại, sau đó tao nhã đưa khăn lên chùi mũi, mặt hiện lên vẻ ngọt ngào. Chắc chắn là là nha đầu kia lại đang nhớ đến hắn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Y Lam ngồi trong phòng, khuôn mặt tràn đầy sự giằng co. Hiện tại nàng đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng xem mình có nên trở về hay không? Hay là cứ giao hết việc cho đám trợ thủ đặc lực ở nhà? Cần thận cân nhắc một hồi, Y Lam quyết định có lẽ tốt nhất là nàng cứ trở về đi. Dù sao Tà các danh tiếng không nhỏ, và tên Tà hoàng kia lại càng là siêu cấp cao thủ trên võ lâm. Nếu nàng thực sự không về thì e bốn tên tiểu quý kia sẽ chẳng ai là đối thủ của hắn cả.

Nhanh chóng vung tay viết một bức thư để lại cho Mạc Kỳ Tuyên, Y Lam tức tốc trở lại Dạ lâu, cùng đám người Bạch Nhi bàn luận kế hoạch trả thù. Hai canh giờ sau, Mạc Kỳ Tuyên trở về không thấy Y Lam đâu lập tức nổi bão, sai ám vệ tóa ra tìm. Mặc dù đã nhận được thư, nhưng thực sự hắn không cam tâm để nàng chạy trốn dễ dàng như vậy. Có lẽ lần sau gặp lại, hắn phải lấy dây cột nàng lại bên mình mới yên tâm được. Đáng thương cho mấy tên ám vệ trông coi Y Lam, bị Mạc Kỳ Tuyên giận cá chém thớt, chính một trận te tua khiến bọn hắn không khỏi rên rĩ. Y Lam cô nương, người mau về đi a!!!

Khác với tâm trạng bức bối và rầu rĩ của rất nhiều người trong phủ, Thương Lam Hàn vẻ mặt thỏa thê nằm sưởi nắng, trong lòng cảm thấy rất vui sướng. A Tuyên ơi là A Tuyên, người đã không giữ được nàng thì cũng đừng trách ta nhắm tâm cướp mất nàng ấy nhé. Về phương diện này ta chắc chắn là ăn đứt người rồi!!!

Tổng bộ Dạ lâu, sự trở lại của Y Lam khiến hết thảy mọi người đều rất vui mừng. Y Lam vừa trở về liền gọi bốn người Bạch Nhi vào họp, không biết năm người nói gì trong đó mà cứ chốc lát là trong phòng lại truyền ra tiếng cười ghê rợn khiến không ít người nổi da gà. Không ít thành viên Dạ lâu âm thầm lau mồ hôi, cảm thấy may mắn vì bản thân cùng lâu chủ không phải là địch nhân.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Y Lam đều vui mình vào phòng chế thuốc. Bốn người Bạch Nhi ra sức chinh đồn, tăng cường huấn luyện toàn bộ Dạ lâu khiến không ít người cất tiếng rên rĩ, trong lòng càng thêm oán hận Tà các. Thù này không trả, bọn hắn thề không làm người.

Tối ngày thứ hai, Y Lam rút cuộc bước ra khỏi phòng, khuôn mặt có chút tiểu tụy, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ, ngắm nhìn mấy chai lọ đủ màu trong tay. Ngoài ra còn có một cái túi lớn chùng đầu người, chứa đầy một loại bột màu đen. Bạch Nhi thấy thế tò mò tiến vào hỏi:

-Tiểu thư, mấy thứ này dùng làm gì?

Y Lam mỉm cười đầy đắc ý, trong mắt mang theo mấy tia hung ác:

-Tất nhiên là thứ dùng để chinh đám người Tà các kia rồi!!! Thật vất vả mới có thể chế tạo thành, hi vọng uy lực của nó sẽ không làm ta thất vọng.

Bốn người Bạch Nhi cảm thấy máu nóng trong người sôi trào, chỉ hận hiện tại không thể nhảy thẳng vào Tà các thỏa thê chém giết. Y Lam liếc nhìn Tiểu Hồng và Mộc Thanh, hỏi:

-Bên phía các người chuẩn bị thế nào rồi?

Cả hai cùng lúc gật đầu, trả lời:

-Tiểu thư, mọi việc đều đã ổn thỏa.

Y Lam vẻ mặt hài lòng, sau đó lại đưa mấy thứ thuốc mới chế cùng túi bột đen thui kia cho Bạch Nhi và Lam Phong, cẩn thận dặn dò mấy câu. Sau khi cả bốn người đều đã rời đi, Y Lam mới ngáp dài một cái, chui vào phòng ngủ thẳng. Haiz, biết làm sao được, năng hiện tại thật là mệt chết luôn rồi!!!

Tối hôm sau, cũng tức là tối ngày thứ ba kể từ khi Tà các phát thiệp mời các đồng đạo võ lâm tới dự yến tiệc, Tà các mở một buổi hội yến lớn ở Bạch Lạc sơn trang. Các nhân sĩ võ lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua loại náo nhiệt hiếm thấy này, ùn ùn kéo đến. Tà các cùng Dạ lâu, một trận này đã định chính là long tranh hổ đấu, chỉ là không biết, ai sẽ là người cười cuối cùng.

Bạch Lạc sơn trang, tiếng nói cười vô cùng rộn rã, cực kì náo nhiệt. Một đại hán cao to, bộ dạng lưng hùm vai gấu, dường như đã uống say, cao giọng nói:

-Ta xem đám người Dạ lâu kia chắc là không dám đến rồi. Vậy mà cũng dám xưng là Dạ đế, đúng là đồ chết nh...

Lời còn chưa kịp dứt, đầu của hắn liền đột nhiên bay lên, máu bắn tung tóe khiến không ít người hoảng sợ. Cũng không biết từ khi nào, bên cạnh đại hán đã xuất hiện một tiểu cô nương tầm mười hai, mười ba tuổi, mặc bộ váy áo màu trắng, đeo mặt nạ hồ điệp bằng bạch ngọc, mỉm cười vô hại. Trong tay tiểu cô nương là một thanh chủy thủ sắc bén, máu tươi từ trên chủy thủ tí tách nhỏ xuống khiến người ta không kim được mà run lên.

Tiểu cô nương chậm rãi rút khăn tay ra, lau sạch sẽ chủy thủ, sau đó mới đem chủy thủ cất lại trong người. Đám nhân sĩ võ lâm xung quanh cơ hồ là ngừng thở, không dám hó hé câu nào. Bất kì ai trong số họ cũng biết rằng tiểu cô nương thoát nhìn vô hại, nhưng trong chớp mắt đã giết chết đại hán kia, chính là một trong tứ đại hộ pháp của Dạ lâu – Bạch Hồ hộ pháp. Tứ đại hộ pháp của Dạ lâu, không ai là không võ công cao cường, giết người không chớp mắt. Đặc biệt, về phương diện ám sát, bốn người này tuyệt đối có thể xếp hàng đầu thiên hạ. Cũng bởi vì sở hữu dàn sát thủ xuất sắc như vậy, nên Dạ lâu mới nhanh chóng trở thành một trong những thế lực bị người khác kiêng kỵ nhất giang hồ.

Bạch Nhi đưa mắt nhìn biểu hiện của những người xung quanh, hài lòng gật đầu, cười thầm:

-Các vị, thật ngại quá, đã làm lỡ cuộc vui của các vị. Nhưng tên đó miệng thật quá tiện, ta thật nhịn không nổi. Các vị sẽ không giận ta chứ?

Đám nhân sĩ giang hồ xung quanh toát mồ hôi hột, liên tục xua tay bảo không sao. Lúc này, Bạch Nhi mới thỏa mãn bước ra ngoài. Ở trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Bạch Hồ hộ pháp vừa rời giết người không chớp mắt đột nhiên trở nên cung kính lùi ra sau, đi theo một nam tử khác. Nam tử này dường như còn rất trẻ, một thân trường bào đen tuyền, mặt nạ hồ điệp làm bằng hắc ngọc thượng hạng, chạm khắc vô cùng tinh xảo. Vóc người hắn cao gầy, cả người tản ra một loại khí thế lãnh liệt đến kinh người. Đặc biệt, đôi mắt hắn đen láy, sâu hun hút, vô cùng thâm thúy, nhưng cũng rất sắc bén và lạnh lùng.

Đi sau lưng nam tử áo đen này là một nam tử khác, trường bào và mặt nạ đều là màu xanh lam. Rất nhanh, tất cả đều đã đoán được lai lịch hai người nào. Nam tử áo xanh kia có lẽ chính là Huyền Vũ hộ pháp nổi danh lãnh khốc tàn nhẫn. Còn nam tử kia chắc chắn chính là lâu chủ Dạ lâu – Dạ đế, lừng danh thiên hạ, được cho là sánh ngang với Tà hoàng của Tà các.

Dạ đế vốn nổi danh thần bí, trước nay không nhiều người từng gặp qua hẳn nên đối với lời đồn trong giang hồ đều không mấy tin tưởng. Nhưng hôm nay gặp được, mới biết là danh bất hư truyền. Chỉ riêng phần khí thế kia, cũng đã không thua kém mấy so với Tà hoàng của Tà các. Nghĩ đến đây, nhiệt huyết trong người tất cả đều không nhịn được mà sôi trào. Một buổi tối hôm nay, khăng định sẽ cực kỳ đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Y Lam thần nhiên quét mắt nhìn xung quanh, tìm một vị trí thích hợp ngồi xuống. Bạch Nhi cùng Lam Phong cũng đi theo, đứng yên ngay sau lưng nàng. Khỏe môi Y Lam hơi cong lên thành nụ cười mỉa mai, yên lặng nhìn những người xung quanh đang dần dần dịch chuyển ra xa mình. Hiệu quả đúng là không tệ. Yên tĩnh hẳn đi rồi.

Bình tĩnh cảm chung trà lên nhấp một ngụm, Y Lam khẽ đảo mắt quan sát xung quanh. Vừa rồi nàng có tình gây chuyện, nhưng Tà các vẫn có thể thần nhiên như vậy, xem ra cũng không phải loại thường. Hơn nữa nàng mập mờ phát hiện chút hơi thở yếu ớt trong bóng tối, có lẽ là muốn một lưới bắt gọn các nàng. Trong lòng không khỏi nở nụ cười lạnh, đồng thời đối với vị Tà hoàng chưa từng gặp mặt kia cũng sinh ra mấy phần hứng thú. Nếu có thể kéo kẻ này về dưới trướng của mình thì đúng là rất tốt rồi. (Hai anh chị này ai cũng muốn người kia về làm thuộc hạ của mình hết. Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau :))

Đội thêm khoảng hơn 1 khắc nữa thì chủ nhân bữa tiệc ngày hôm nay cũng đã đến. Một nam tử mặc trường bào màu bạc vô cùng nổi bật bước vào. Trên mặt hắn là chiếc mặt nạ hình quỷ dữ tợn cũng làm bằng bạc, nhưng nó không chỉ che đi nửa trên khuôn mặt như của Y Lam mà là che khuất cả khuôn mặt. Toàn thân hắn toát ra khí chất quý phái thanh nhã, ung dung tự tại khiến người ta trong vô hình mà bị hắn thu phục. Chỉ là khí chất đặc biệt đó kết hợp cùng chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn kia lại làm người khác cảm thấy quái dị. Chẳng phải ác quỷ, cũng chẳng phải thần tiên. Một chữ “Tà” này quả thực sinh ra là để dành cho hắn.

Trong mắt những người đi xem, cơ hồ vừa vào lúc bước vào, ánh mắt của Tà hoàng đã dán lên người vị Dạ đế thần bí kia. Dạ đế cũng không cam lòng yếu thế, nhìn thẳng vào ánh mắt kia. Nếu như nói ánh mắt của Tà hoàng là không giận mà uy, khiến người ta không dám nhìn thẳng, thì ánh mắt của Dạ đế lại giống như bóng tối vô tận, dễ dàng khiến người ta chìm sâu vào trong, vĩnh viễn cũng chẳng thể thoát ra.

Hai ánh mắt chạm nhau đến tóe lửa, không khí xung quanh trở nên cực kỳ nặng nề, yên tĩnh đến mức dù cây kim có rơi xuống cũng sẽ nghe thấy rõ ràng âm thanh. Rất may là thời gian này không kéo dài quá lâu. Tà hoàng chủ động dời ánh mắt đi nơi khác, nhanh chóng đi đến chỗ ngồi của mình. Ngay sau đó lại là một bài phát biểu dài lê thê của phía Tà các khiến Y Lam gập ngấn gập dài. Mấy thứ lễ tiết này thực đúng là quá phiền phức. Nếu không phải tối nay có việc quan trọng thì chắc nàng đã lẩn ra mà ngủ tại chỗ luôn rồi.

Ở phía bên trên chủ tọa, Mạc Kỳ Tuyên cũng không khác gì Y Lam, cảm thấy thực quá nhàm chán rồi. Là tên nào viết ra bài phát biểu này? Lại dài đến như vậy? Tốt nhất đừng để hắn biết được là ai, nếu không hẳn cam đoan sẽ chính chết kẻ đó. Tại Chiến vương phủ, Vệ Minh đang ăn cơm đột nhiên hắt xì một cái. Hắn đưa tay quẹt quẹt mũi, trong lòng nghĩ to : “Là kẻ nào dám nói xấu lão rử. Tốt nhất đừng để lão từ biết được, bằng không lão từ nhất định lột da của người”.

Cuối cùng thì bài phát biểu dài lê thê kia cũng đã kết thúc. Y Lam thoát cái liền trở nên tỉnh táo, liếc mắt với Bạch Nhi. Thời điểm trọng yếu nhất cuối cùng của đêm nay rốt cuộc cũng tới rồi. Nàng khẽ háng giọng một cái, nhìn Tà hoàng, nói:

-Danh tiếng Tà hoàng lâu nay vốn là nổi như sấm ở bên tai. Hôm nay được gặp quả là vô cùng hân hạnh. Chẳng qua bây giờ ta có chút việc cần hỏi Tà huynh một chút, không biết huynh có tiện trả lời không?

Mạc Kỳ Tuyên trong lòng cười lạnh, nhưng vẻ ngoài vẫn rất thần nhiên trả lời:

-Dạ huynh cứ hỏi, tại hạ nếu biết sẽ trả lời.

-Được, vậy ta liền hỏi, không biết Tà huynh có ý đồ gì? Vì sao cho người tập kích phân đường của ta? Cướp bóc của cải của ta? Ta nghĩ Tà các danh chấn giang hồ, chắc cũng không phải nghèo đến vậy chứ? Haiz, người biết không, lúc này ta đến đây, tình cờ gặp một đứa nhỏ ăn mày đói quá làm liều, ăn cắp tiền của người khác. Kết quả là bị đánh đến suýt nữa thì mất mạng. Đúng là quá mức đáng thương mà.

Không ít người đứng xung quanh giật thót tim, âm thầm đỏ mặt cười lạnh. Dạ đế hỏi câu này cũng thực độc. Vừa có ý chất vấn, lại vừa chửi xéo Tà các giống như đồ ăn mày, quả là một mũi tên bắn trúng hai con chim. Không biết Tà các sẽ trả lời thế nào đây? Quả thật là đáng để người ta mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Mạc Kỳ Tuyên ngồi trên khố miệng hơi cong lên. Tiểu tử thật thú vị, nhưng chỉ thế vẫn còn chưa đủ a. Hắn cảm chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, từ tốn nói:

-Dạ huynh thật biết nói đùa, Tà các ta quang minh lỗi lạc, khi nào liền hạ thủ đánh lên người. Ta nghĩ là huynh cần xem xét lại a. Còn nữa, lúc này người nói thấy đứa trẻ ăn mày lấy cắp tiền, ta không thấy. Nhưng mà ta lại vô tình thấy được một mụ hàng thịt chanh chua đánh đá, rõ ràng cần gian cho khách, đến khi khách quay lại đòi công bằng thì lại vu cho khách ăn hết thịt rồi ra đòi đền. Huynh nói xem, có phải đúng là rất đáng khinh không? Cũng may người khách kia là người nhân từ, đều bỏ qua.

Đám quần hùng phía dưới một lần nữa toát mồ hôi lạnh, trong lòng cảm khái không thôi. Hai người này quả thật là cân sức cân tài mà. Dạ đề ví Tà các như đứa trẻ ăn mày lấy cắp tiền bị đánh, ý tứ chính là chất vấn Tà các, đồng thời cũng thể hiện sự uy hiếp, nếu không trả nhất định sẽ đánh. Nhưng Tà hoàng cũng không kém cạnh, đem Dạ lâu ví như bà bán thịt chanh chua, vừa ăn cắp vừa la làng, là bọn họ nhân từ nên mới không tìm đến tính sổ.

Phía sau lưng Y Lam, Bạch Nhi và Lam Phong nghiêng răng trèo treo, trong lòng đều đem gã Tà hoàng chết tiệt kia mắng không biết bao nhiêu là lần. Y Lam về mặt thần nhiên, nhưng trong lòng thực ra cũng đã lật hết mười tám đời tổ tông tên khốn này chửi qua một lượt. Hừ, tên này tưởng nàng chỉ có vậy sao, nhảm to rồi. Nghĩ thế, nàng bèn sắc bén đáp trả:

-Tà huynh, chuyện huynh kể ta cũng có nghe qua. Bất quá ta nghe được chính là gã khách kia lên ăn bớt tiền đi chợ để đi đánh bạc, mua không đủ thịt cho nướng từ nhà mình nên đổ oan cho bà bán thịt kia. Còn nữa, việc Tà các của người bắt ngờ tấn công ta, ta đã dám đến đây đòi công đạo thì tất nhiên là phải có bằng chứng rõ ràng. Người tới, dẫn hắn lên đây.

Y Lam vừa dứt lời, lập tức liền có hai người của Dạ lâu dắt một kẻ mặc trang phục của Tà các lên, bắt hắn quỳ xuống. Mạc Kỳ Tuyên hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường. Dạ lâu có thể bắt sống người của hắn quả thật là đáng gờm. Nhưng bất cứ thành viên nào của Tà các cũng được huấn luyện cực kì nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ thứ gì. Cho dù đám người Dạ lâu này có bắt được thì cũng không có nghĩa lý gì. Nghĩ thế, hắn mới cảm thấy an tâm hơn, khẽ cười, hỏi:

-Dạ huynh, không biết huynh đưa người này đến đây để làm gì? Hay đây chính là bằng chứng huynh nói.

Y Lam thăm mắng, tên này đóng kịch cũng quá tốt đi, nhưng không lẽ nàng lại thua hắn chắc!

-Đúng vậy a!! Tà huynh xem, hắn mặc chính là trang phục của Tà các. Kẻ này là do chúng ta bắt được vào cuộc tấn công hôm đó.

-Dạ huynh, không lẽ cứ ai mặc trang phục của Tà các liền là người của Tà các sao? Biết đâu là có người cố ý đổ oan cho chúng ta thì sao?

Sắc mặt Bạch Nhi và Lam Phong trở nên đen sì, trong đầu cùng lúc hiện lên hai chữ “Ngoan cố”. Y Lam dường như đã biết trước việc này, về mặt tự tin, đáp:

-Vậy nếu ta chứng minh được đó là người của Tà các thì sao?

-Vậy ta liền đền bù toàn bộ những thứ các người bị mất – Mạc Kỳ Tuyên hừ lạnh trả lời. Hắn không tin tên kia thực sự dám khai ra hắn.

Y Lam chỉ chờ có câu này, sắc mặt thoát cái liền trở nên vui vẻ, nhanh chóng đi đến trước mặt tên tù nhân kia, bắt đầu hỏi cung.

-Nói! Người có phải người của Tà các không?

Tên tù nhân kia liếc nhìn nàng, nhếch mép cười khẩy, nhưng không hề nói ra lời nào. Quần hùng phía dưới bắt đầu ngồi xuống ăn uống, xem kịch vui. Cũng không biết Dạ đề có cay miệng được tên này không. Phải biết thành viên Tà các nổi tiếng là kín miệng, muốn moi thông tin từ bọn hắn quả thật là khó hơn cả lên trời.

Y Lam thấy tên tù nhân kia không trả lời thì chau mày lại, tỏ vẻ không vui, sau đó dùng ánh mắt tràn ngập hắc ám nhìn kẻ đó khiến y khẽ run lên.

-Rốt cuộc người có nói hay không?

Ánh mắt thật đáng sợ, bất quá, y vẫn không thể nói ra. Nếu không hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp. Mạc Kỳ Tuyên ở trên thật sự là rất hài lòng, nở nụ cười vô cùng đắc ý, nhưng bị tấm mặt nạ che khuất nên không ai biết tâm trạng của hắn ra sao.

-Dạ huynh, xem ra người không thể chứng minh được gì rồi. Ta nghĩ chuyện này vẫn nên dừng lại ở đây thôi.

-Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu, Tà huynh không cần vội vã như thế.

Y Lam cười nhạt, sau đó rút từ ống tay áo ra một viên thuốc màu hồng nhạt, nhét vào miệng tên tù nhân. Thoát cái, ánh mắt hắn liền trở nên đờ đẫn,

không còn chút trí tuệ nào.

-Nói cho ta biết, là ai sai khiến ngươi đi đánh Dạ lâu của ta.

Tên tù nhân mặt không biểu cảm, máy móc trả lời:

-Là Tà hoàng đại nhân sai chúng ta làm việc này.

Y Lam đắc ý ngược mắt nhìn lên, còn Mạc Kỳ Tuyên sắc mặt liền trở nên tái mét. Hắn đúng là quá khinh địch rồi, sao lại có thể quên mất tên Dạ đế này là nhờ độc mà xưng bá giang hồ chứ. Việc đã đến nước này, hắn cũng không còn do dự nữa, có lẽ nên triển khai kế hoạch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mạc Kỳ Tuyên đưa tay ra hiệu với thủ hạ đắc lực của mình – Ám, sau đó đứng lên nói to:

-Các vị anh hùng hào hán, hôm nay ta mời mọi người đến đây chủ yếu là có hai mục đích. Thứ nhất là muốn tụ họp anh tài các nơi, bàn luận việc thiên hạ. Thứ hai là muốn mọi người đến đây cùng nhau luận võ, nhằm tăng cường võ công của bản thân. Vậy bây giờ chúng ta trước tiên liền cùng nhau luận võ một hồi. Còn việc của Dạ huynh, một lát nữa chúng ta liền nói sau, được chứ?

Y Lam xoa xoa cằm, thầm nghĩ không biết hắn có mưu đồ gì, nhưng trước tiên vẫn cứ đồng ý trước đã. Cho dù hắn có giở trò gì đi nữa thì nàng cũng tự tin là có thể lật ngược thế cờ. Phía bên dưới, không ít kẻ đã bắt đầu rục rịch đứng dậy. Mục đích của những người có mặt ở đây hôm nay ngoài nguyên nhân là muốn xem cuộc tranh đấu của Tà các và Dạ lâu ra thì không ít người cũng ôm tâm tư muốn thể hiện bản thân, một bước lên trời, danh chấn giang hồ.

Trải qua hơn một khắc giằng co, rốt cuộc đã có người không nhịn được mà đứng ra ngoài. Đó là một đại hán lưng hùm vai gấu, trên lưng đeo một thanh đại đao, khuôn mặt đen thui, rất là xấu xí, cất giọng ồm ồm nói:

-Tại hạ là Hắc Sứ, vốn lang bạt giang hồ, nay đến đây để kiến thức võ công của anh hùng thiên hạ. Không biết có vị hào kiệt nào lên đây cùng ta đánh một trận hay không?

Bên dưới thoáng lên một hồi xôn xao. Y Lam vẫn nhàn nhã ngồi đó uống trà, dùng điểm tâm, khoe miệng hơi câu lên thành nụ cười. Hắc Sứ à, cái tên này đúng là rất hợp với con người hắn đấy. Võ công cũng không tồi, đáng tiếc, ở bữa tiệc toàn hào kiệt thiên hạ này thì vẫn chưa đủ nhìn. Quả nhiên rất nhanh đã có người bước ra. Đó là một thiếu niên tầm 18, 19 tuổi, thoát nhìn giống như một thư sinh trời gả không chặt. Tay hắn cầm một thanh trường kiếm, trên áo bào có thêu dấu hiệu của Thiên Sơn kiếm phái, có lẽ là đại đệ tử của Thiên Sơn kiếm phái – Bạch Diên.

-Tại hạ Bạch Diên, đệ tử Thiên Sơn phái mạo muội đứng ra, muốn luận bàn với Hắc Sứ các hạ một phen.

Rất nhiều người nghe hấy lời giới thiệu của thư sinh kia đều rất phấn khởi. Thiên Sơn kiếm phái cũng là một môn phái lớn trên giang hồ, lấy kiếm nổi danh. Người sáng lập ra Thiên Sơn kiếm phái chính là Thiên Sơn lão tổ, cách đây hơn trăm năm nổi danh là một kiếm khách tuyệt đỉnh, kiếm pháp vô cùng cao cường. Mà Bạch Diên này là một trong những thiên tài võ thuật mới xuất hiện mấy năm gần đây của Thiên Sơn kiếm phái, từng một mình một kiếm diệt sạch mấy đoàn mã tặc hoành hành khắp vùng Giang Bắc. Nghe đồn y chính là người duy nhất có khả năng lĩnh ngộ trọn vẹn Thiên Sơn kiếm pháp mà Thiên Sơn lão tổ để lại năm xưa. Kể từ khi Thiên Sơn lão tổ quy tiên thì cả Thiên Sơn kiếm phái vẫn chưa ai lĩnh ngộ được trọn vẹn bộ kiếm pháp này, không ngờ hôm nay lại có người có thể.

Nghĩ đến việc sắp được trông thấy bộ kiếm pháp huyền thoại kia, tất cả đều sôi sục máu lên, nhanh chóng lui ra sau để lại một khoảng trống lớn để hai người so tài. Hắc Sứ kia thoát nhìn giống một măng phu thô lỗ, nhưng không ngờ tâm tư cũng rất cẩn trọng, trước tiên rút đao ra đánh thử mấy đường thăm dò. Bộ pháp của hắn rất ổn định, trầm trọng như núi, mặc dù là đang tấn công, nhưng nhìn kĩ liền thấy phòng thủ của hắn tương đối kĩ lưỡng.

Bạch Diên kia sắc mặt hơi hột, nhẹ nhàng né tránh đao của Hắc Sứ, thân pháp nhẹ như yến, vô cùng linh hoạt. Hắc Sứ biết đối thủ này không dễ chơi, sắc mặt hơi trầm xuống, đao trong tay lại tăng thêm mấy phần tốc độ, chém thẳng về phía Bạch Diên. Bạch Diên lần này không né tránh, rút kiếm ra đỡ lấy nhất chém kia. Đao kiếm va vào nhau tóe ra ánh lửa. Cả hai cùng lúc vận lực, muốn áp chế đối phương.

Y Lam ở dưới khe lác đầu, cảm thấy Bạch Diên kia thật ngu ngốc, lại đi đấu nội lực với đại hán Hắc Sứ kia. Đại hán kia tuổi cao hơn hắn cũng phải mười năm, nội lực so với hắn đều tinh thuần hơn. Hơn nữa nội lực của đại hán thiên về sự ổn trọng, nội lực của hắn lại thiên về sự linh hoạt, cứng đối cứng, so ra đều biết ai thắng ai thua. Quả nhiên, Bạch Diên rất nhanh thất thế, nhưng hắn cũng không hề hoảng loạn, khéo léo tách đao và kiếm ra, lợi dụng bộ pháp linh hoạt tấn công.

Không ít người bên dưới cất tiếng xì xào, cảm thấy Bạch Diên quá mức khinh địch nên mới lâm vào cảnh này. May mà hắn thông minh, nhận ra sai lầm, thay đổi cách đánh, nếu không sẽ thua chắc.

Bạch Diên thu hồi lại phần khinh thường lúc đầu của mình, xuất ra thực lực thực sự của mình. Thiên Sơn kiếm pháp thiên biến vạn hóa, kết hợp với bộ pháp linh hoạt kia, rất nhanh hần liền chiếm thế thượng phong, sau đó đánh bại đại hán Hắc Sứ nọ. Quần hùng bên dưới liên tục gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi Bạch Diên tuổi trẻ tài cao. Tiếp đến cũng có không ít người đi lên, nhưng đều bị Bạch Diên đánh bại. Ngay cả Hắc Ưng lão quái vốn nổi danh đã lâu cũng bại dưới tay hần. Không ít người âm thầm cảm khái, nói cái gì “giang hồ sống sau đê sống trước”, rồi quay sang nhìn nọt Thiên Sơn kiếm phái, khiến Y Lam ngán ngẩm ngáp dài.

Bạch Diên này cũng là tuổi trẻ nông cạn, vừa được nhìn nọt một chút liền cảm thấy mình là vô địch thiên hạ, thấy nàng đột nhiên ngáp dài tỏ vẻ buồn chán liền vô cùng tức giận, chỉ kiếm về phía nàng khiêu khích:

- Nghe nói Dạ đế võ công nổi tiếng cao cường, là một trong những cao thủ đứng đầu thiên hạ, hôm nay ta muốn thỉnh giáo võ công với ngươi một chút, không biết có được hay không?

Không ít người xung quanh khẽ hít một ngụm khí lạnh, Bạch Diên này không phải là đầu óc có vấn đề chứ? Lại dám khiêu chiến cả Dạ đế. Không chỉ những người xung quanh mà mấy vị trưởng bối của Thiên Sơn kiếm phái mặt mày cũng trở nên trắng bệch, hết lớn:

- Bạch Diên, ngươi làm gì đó? Mau lui xuống cho ta.

Bạch Diên hừ lạnh một cái, cảm thấy mấy vị trưởng lão đứng là già rồi, không có chút chí khí nào, ngang bướng nói:

- Ta không xuống. Ta muốn khiêu chiến hần.

Y Lam hơi cong khoe môi tạo thành nụ cười lạnh lẽo. Vừa được tung hô một chút liền dám khiêu chiến nàng? Đúng là đồ không biết sống chết. Mấy vị trưởng lão của Thiên Sơn kiếm phái vẻ mặt biến thành xanh lét, cảm thấy đưa nhò này quá háo thắng rồi. Đại trưởng lão của Thiên Sơn kiếm phái thờ dài, hướng phía Y Lam, nói:

- Dạ đế các hạ, Diên nhi tuổi trẻ nông cuồng, xin đừng chấp nhặt với nó. Mong các hạ hạ thủ lưu tình.

Bạch Diên đứng đó cảm thấy vô cùng nhục nhã và xấu hổ, mà Y Lam cũng ngời bốt con giận đi.

- Bạch Nhi, lên tiếp đón hần giúp ta. Nhớ là nhẹ tay thôi.

Bạch Nhi hơi gật đầu, thân hình phiêu hốt, thoát cái đã xuất hiện trước mặt Bạch Diên, chấp tay:

- Bạch Nhi – Bạch Hồ hộ pháp của Dạ lâu, xin được chỉ giáo.

Bạch Diên vốn đã rất xấu hổ trước hành động của Đại trưởng lão, bây giờ thấy Dạ đế không chịu đi lên mà chỉ để thuộc hạ lên thay liền càng thêm tức giận, lập tức triển khai Thiên Sơn kiếm pháp tấn công. Tốc độ ra chiêu của Bạch Diên rất nhanh, nhưng Bạch Nhi còn nhanh hơn rất nhiều, dễ dàng tránh thoát mọi đường kiếm. Thân pháp Bạch Nhi phiêu hốt bất định, tốc độ nhanh đến rợn người, đoán kiếm liên tục vung lên tấn công, chiêu chiêu hiểm độc, đều đánh vào điểm yếu của Bạch Diên khiến hần lúng túng tay chân.

Quần hùng bên dưới không ít người toát mồ hôi lạnh, âm thầm thề sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ đắc tội với Dạ lâu. Một Bạch Hồ hộ pháp mới mười hai, mười ba tuổi đã lợi hại như vậy thì những vị hộ pháp khác còn lợi hại đến mức nào? Lại còn một vị Dạ đế kia lại càng thâm sâu khó lường, trong vòng chưa đầy hai năm liền xây dựng nên một thế lực hùng mạnh như vậy.

Mạc Kỳ Tuyên ngồi trên cũng là buồn bực không vui, vốn định hạ uy Dạ lâu, không ngờ lại gây ra hiệu quả ngược lại. Nhưng mà tất cả chỉ mới bắt đầu thôi. Trận đấu của Bạch Nhi và Bạch Diên đã đến hồi kết thúc. Kiếm của Bạch Diên căn bản là không thể chạm tới chéo áo của Bạch Nhi, ngược lại bị Bạch Nhi gây ra không ít vết thương trên người. Bạch Diên bắt đầu tỏ ra nóng nảy, trong lòng tức giận không thôi. Nội lực của nàng ta rõ ràng không quá cao cường, nhưng tại sao hần không thể chiến thắng.

Bạch Diên hít sâu một hơi, dồn hết nội lực đánh ra một kiếm về phía Bạch Nhi, tốc độ rất nhanh, nhưng khi đến nơi thì kiếm đó của hần liền đâm vào không khí. Chợt cảm thấy trên cổ mát lạnh, Bạch Nhi từ khi nào đã đến bên cạnh, đặt kiếm lên cổ hần. Bạch Diên rung mình, đầu óc thoát cái trở nên tỉnh táo. Lúc này hần mới cảm thấy bản thân vừa rồi có bao nhiêu lỗ mưng.

Bạch Nhi lạnh nhạt phun ra hai chữ “Ta thắng” rồi thu kiếm lại, trở lại đứng sau lưng Y Lam. Bạch Diên trầm mặc trở về phía Thiên Sơn kiếm phái. Đại trưởng lão thờ dài, nhưng trong lòng cũng có một chút mong chờ. Trải qua chuyện này, hi vọng Diên nhi có thể thu liễm lại một chút, trở nên khiêm tốn hơn.

Y Lam nhìn Bạch Nhi tỏ vẻ hài lòng. Bạch Nhi đắc ý liếc nhìn Lam Phong, ý nói “Thấy thế nào?”. Lam Phong ném lại một ánh mắt khinh thường cho Bạch Nhi ý nói “Đánh bại một tên vô danh tiểu tốt mà thôi, có gì mà đắc ý?”. Bạch Nhi tức giận hung hăng trừng Lam Phong một cái. Lam Phong cũng không chịu thua, lập tức trừng lại. Y Lam khoe miệng giật giật, quăng cho cả hai một ánh mắt cảnh cáo. Hai đứa nhóc này, lúc nào cũng hơn thua nhau cả, không biết nhường nhịn chút nào. Rõ ràng trước kia nàng đầu có dạy bọn hần thế nhii!!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Yến tiệc đã bắt đầu đạt đến cao trào, những tiếng hò hét cổ vũ vô cùng ầm ĩ vang lên khiến Y Lam rất khó chịu. Mạc Kỳ Tuyên ngồi trên nhàn nhạt đưa mắt nhìn quanh, trong đầu nổi lên một tia sát ý, muốn giết chết tên Dạ đế kia. Chỉ có giết chết kẻ đó, hắn mới có thể ổn định lại cái vị trí đệ nhất giang hồ của mình. Dù sao hắn còn muốn lợi dụng cái thân phận này nhiều lắm.

Y Lam đang ngồi uống trà, ánh mắt thoát nhìn lơ đãng, nhưng thực chất đều đem từng chút cử động của Tà hoàng thu vào mắt. Nàng nhạy cảm nhận ra kẻ kia đối với mình hiện lên một chút sát ý, liền cười nhạt. Ngay từ đầu nàng đã không cho rằng hắn sẽ trả lại đồ cho nàng rồi. Nhưng không sao, không trả thì nàng đoạt thôi.

Đoán chừng đoàn người đã xem chán những trận đấu tầm trung này, liền hướng ánh mắt về phía hai vị lão đại đang nhàn nhã ngồi kia, đôi mắt tràn đầy mong chờ. Nhưng hồi lâu vẫn thấy hai người này không có chút phản ứng nào, trong lòng khó tránh khỏi có điểm thất vọng. Cuối cùng, có một kẻ lớn gan đứng ra mở lời:

-Hai vị đại nhân, tất cả mọi người đến đây mục đích chủ yếu là muốn luận bàn cùng nhau và xem thêm những trận đấu lớn để mở rộng tầm mắt. Hai vị nổi tiếng là võ công cao cường trên giang hồ, vậy có thể cho tất cả mọi người ở đây mở rộng tầm mắt một chút, có được không? Nhất là Tà hoàng đại nhân, được xưng là võ công đệ nhất thiên hạ, không biết so với Dạ đế có cách biệt nhiều hay không?

Y Lam đang ăn điểm tâm chợt ngừng lại, hướng về phía kẻ vừa nói ra lời kia, nở nụ cười khiến người ta dựng tóc gáy, thân nhiên đáp:

-Các ngươi muốn mở rộng tầm mắt? Việc này rất dễ. Bản thân ta nổi danh nhất chính là dụng độc, nếu các ngươi muốn mở rộng tầm mắt liền cử một người lên đây để cho ta thử độc, vậy liền tốt rồi. Mà khoan, tự bản thân trải nghiệm vẫn tốt hơn đúng không? Đều đứng đó cho ta, hơn một trăm loại độc của bản đế, hôm nay đều cho các ngươi trải nghiệm toàn bộ, mở rộng tầm mắt.

Đám quần hùng bên dưới, đặc biệt là kẻ vừa đứng dậy nói lúc này, sắc mặt thoát cái trở nên trắng bệch, hoảng sợ lùi lại mấy bước. Không ít người bên dưới âm thầm nuốt nước bọt. Dạ đế, con người này... thật quá mức đáng sợ. Bạch Nhi và Lam Phong đứng sau đồng loạt hướng ánh mắt thương hại về phía đám người bên dưới. Lại dám đem tên Tà hoàng kia xếp trên tiểu thư, đúng thật là chán sống rồi. Các ngươi vẫn là tự cầu phúc đi!!!

Y Lam trông thấy đám người ở dưới sợ hãi như vậy thì cười nhạt, sau đó đột nhiên đứng dậy, ánh mắt đầy chiến ý nhìn Tà hoàng chăm chăm, buông lời thách đấu:

-Danh tiếng của Tà huynh ta nghe như sấm động bên tai. Hôm nay sẵn dịp đây, chúng ta luận bàn một chút, được chứ? Ta cũng muốn biết xem võ công của mình là xếp ở đâu?

Y Lam thầm cầu mong tên Tà hoàng này sẽ đồng ý, vì như vậy nàng mới có thể yên tâm triển khai kế hoạch của mình được. Mạc Kỳ Tuyên ở trên hừ lạnh một phát, đứng phắt dậy, nhún người nhảy xuống giữa sân, nhìn nàng đầy khiêu khích:

-Dạ huynh đã cất lời, ta đây sao có thể từ chối. Mời.

Y Lam thầm thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn Bạch Nhi cùng Lam Phong một cái, ra hiệu kế hoạch bắt đầu, sau đó khẽ đạp chân một cái, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống phía đối diện Mạc Kỳ Tuyên, mỉm cười:

-Mời.

Dứt lời, liền lao tới tấn công. Tiên hạ thủ vi cường, Y Lam tay cầm kiếm tấn công nhanh như chớp, đặc biệt đánh vào điểm yếu của Mạc Kỳ Tuyên. Nhưng Mạc Kỳ Tuyên cũng phong phú dạng vừa, có thể né tránh toàn bộ những đường kiếm kia, đồng thời bản thân cũng rút kiếm phản công. Hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt, đại chiến hơn ba trăm hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Động tác của hai người thực sự quá nhanh, những người đứng xem cũng chỉ thấy bóng hai người lướt qua lướt lại mà thôi, căn bản không thấy được cả hai ra chiêu thế nào.

Y Lam và Mạc Kỳ Tuyên lúc này trong lòng rất ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy. Y Lam nghĩ bản thân còn chưa dùng tới độc, nếu không thì đã chiến thắng rồi. Mà Mạc Kỳ Tuyên cũng nghĩ, tuyệt chiêu áp đáy hòm của mình còn chưa lấy ra, nếu không đối phương đã thua lâu rồi. Lại đánh thêm hơn trăm hiệp, cả hai đã có điểm thấm mệt, liền quyết định xuất ra con át chủ bài của mình.

Mạc Kỳ Tuyên bung người ra sau tự lực, Y Lam cũng tranh thủ dồn nội lực vào kiếm. Cả hai quyết định lấy một chiêu phân ra thắng bại. Mạc Kỳ Tuyên hít một hơi sâu, kiếm trong tay vung lên, hét lớn:

-Tiếp ta một chiêu, “kiếm định cân khôn”!!!!

Y Lam hai mắt nheo lại, ống tay áo rung rung, mười mấy cây ngân châm đồng loạt xuất hiện, lơ lửng trên không trung. Ngón tay thon dài khẽ điểm lên thân kiếm, ngân châm liền giống như được nối liền với kiếm, biến thành một dạng trường tiên đặc biệt. Thật ra cuối mỗi ngân châm đều có một sợi tơ cực mỏng buộc vào, bây giờ nàng đem tơ mỏng buộc vào thân kiếm, tạo ra một thứ vũ khí độc nhất vô nhị chỉ nàng có thể dùng được. Nàng không tin là không cân được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Y Lam biết được chiêu kia thực sự rất mạnh nên bản thân cũng dốc toàn lực đánh trả, tay áo vung lên, có một luồng khí nhẹ chậm rãi lan ra trong không khí.

Keng!

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, hai thanh vũ khí va vào nhau tóe lửa. Nội lực của hai người chạm vào nhau tạo ra tiếng nổ lớn, khói bụi bay mù mịt. Đám quần hùng phía dưới gần như đều bị thổi bay hơn mười thước. Y Lam cùng Mạc Kỳ Tuyên thân ở trung tâm khí kinh, mạnh mẽ bị chấn bay, va vào kiến trúc xung quanh, cùng lúc học ra một ngụm máu.

Y Lam nghiêng răng đứng bật dậy, hét lớn:

-Lập tức hành động.

Bạch Nhi và Lam Phong nhìn nhau gật đầu, nhanh như chớp triển khai kế hoạch. Vô số nhân thủ Dạ lâu từ bốn phía tuôn ra, cả người sát khí đằng đằng khiến đám quần hùng bên dưới cảm thấy lạnh người. Mạc Kỳ Tuyên mạnh mẽ chấn trụ vết thương, đồng dạng hét lớn:

-Chờ người lâu rồi. Toàn bộ xuất hiện cho ta.

Ngay sau tiếng hét, bên dưới đại sảnh chợt xuất hiện một thông đạo, người của Tà các nhanh chóng lao ra. Mạc Kỳ Tuyên hướng đám quần hùng bên dưới, quát:

-Các vị, nếu hôm nay ai giúp tại hạ đánh lui Dạ lâu thì ngày sau tại hạ tất có hậu báo.

Phía bên dưới, đã không ít người cảm thấy động tâm muốn tiến lên giúp đỡ. Trong lúc ấy, không ai chú ý rằng Y Lam chợt nở nụ cười lạnh lẽo. Không ít người đột nhiên khụy xuống, học ra một ngụm máu khiến những người xung quanh hoảng sợ. Y Lam cất tiếng cười lớn, ngạo nghễ nói:

-Ha ha ha, ta đã sớm dự đoán được chiêu này của người. Các người đều đã trúng độc môn độc dược của ta. Nếu trong vòng một tháng mà không có thuốc giải thì công lực sẽ bị đảo ngược kinh mạch, đau đớn mà chết. Kẻ nào muốn có thuốc giải thì sau hôm nay có thể tới Dạ lâu mua, hiện tại lập tức rút hết cho ta.

Mạc Kỳ Tuyên sắc mặt có phần tái nhợt, cảm thấy lồng ngực khí huyết sôi trào, nhìn không được phun ra một ngụm máu. Lần này là do hắn quá xem thường kẻ địch nên mới rơi vào tình trạng này. Dạ đế người này, đúng là rất lợi hại. Bất luận là võ công, tâm cơ, trí tuệ, hay là khả năng dụng độc, đều thuộc hàng nhất đỉnh. Người này tuyệt đối có thể cùng hắn xếp ngang hàng, là một đối thủ đáng sợ. Chỉ là không biết thân phận thật sự của người này là ai?

Ở bên kia, cả hai phe đang tấn công một cách kịch liệt. Đột nhiên từ phía kho tàng của vang lên tiếng nổ lớn. Một bóng đen không biết từ đâu ra xuất hiện bên cạnh Mạc Kỳ Tuyên, sắc mặt nghiêm trọng, nói:

-Chủ tử, kho hàng của chúng ta ở Vân châu, Lam châu cùng lúc bị tập kích. Đối thủ sử dụng một thứ bột kỳ lạ có sức sát thương rất lớn, trực tiếp oanh tạc cửa kho hàng, cướp sạch bên trong rồi rút lui, không giao chiến nhiều.

Mạc Kỳ Tuyên khuôn mặt trầm xuống, nhìn về phía vừa có tiếng nổ vang lên. Xem ra đây chính là thứ mà Hắc vừa nói đi, uy lực quả nhiên đáng sợ. Cũng không biết tên Dạ đế này kiếm đâu ra thứ đồ chơi này? Nếu có thể đem về áp dụng cho quân đội, dùng trong chiến tranh thì hiệu quả sẽ rất tuyệt vời.

Ở bên kia, người của Dạ lâu cướp bóc xong xuôi đều lũ lượt rút về. Y Lam cũng theo đó mà đi, trong lòng cảm thấy rất đắc ý. Quả không uổng công mấy ngày liền cố gắng chế tạo của nàng, thuốc nổ này uy lực thực sự không tồi. Nghĩ đến đây, Y Lam cảm thấy có chút tiếc rẻ. Nếu biết hôm đó sẽ xuyên không, nàng liền mang theo chút súng ống đạn dược liền có thể tung hoành giới này được rồi. Bất quá cũng không sao, cho dù không có những thứ đó, cô cũng tự tin bản thân có thể sống tốt ở thế giới này. Đừng quên cô chính là thiên tài sát thủ trăm năm có một kiếm bang chủ Dạ bang lưng lấy hắc đạo nha. Nếu ngay cả cái đại lục con con này mà cũng không thu phục được thì tốt nhất nàng nên đi kiếm khối đầu hủ đập đầu tự tử cho rồi.

Y Lam lại suy nghĩ, lần này không ít người đều trúng độc, nếu không muốn chết thì khẳng định phải đến chỗ nàng mua thuốc. Hắc hắc, xem ra đợt này có thể kiếm lớn rồi. Còn có tên Tà hoàng kia, nếu thực đến mua thuốc thì phải chém đẹp một phát mới được. Nghĩ đến viễn cảnh tiền chảy ào ào vào túi, Y Lam không nhịn cười lớn một phen, tiếng cười rùng rợn khiến không ít thành viên Dạ lâu nổi da gà. Bọn hắn đều hiểu, lâu chủ lại nghĩ đến thứ gì tà ác nữa rồi. Cũng không biết là kẻ nào xui xẻo lọt vào tầm ngắm của lâu chủ đây.

Chiến vương phủ mấy ngày nay đột nhiên phòng vệ được tăng lên bất thường. Vệ Minh cả ngày không ngừng dẫn người đi tuần tra khắp vương phủ. Bên trong tiểu viện, Mạc Kỳ Tuyên sắc có điểm tái nhợt, trong tay cầm tư liệu của Dạ lâu từ khi thành lập đến hiện tại. Càng xem sắc mặt hắn lại càng nghiêm trọng. Lâu chủ Dạ lâu đúng là một tuyệt thế thiên tài, ngăn ngừa không tới hai năm liền gây dựng nên một thế lực khổng lồ như vậy. Cách thức phát triển vô cùng khôn khéo, kỉ luật cực kỳ nghiêm minh, thực lực thành viên đều rất khá, phân chia cấp bậc tỉ mỉ, thưởng phạt công minh. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng không phải ai cũng có thể làm được, từ đó có thể thấy được sức quyền rũ nhân cách của người này không nhỏ. Hơn nữa thực lực của người này lại rất cao cường, cộng thêm một thân độc công khó lường, thiên hạ này chẳng mấy người có thể đánh ngang tay với người này nữa rồi.

Mạc Kỳ Tuyên thở dài đặt số tư liệu kia xuống, đang định đứng dậy thì cả người chợt khụy xuống, ho ra một ngụm máu. Âm cùng Hắc hốt hoảng xông ra đỡ hần dậy. Mạc Kỳ Tuyên cười khổ, đưa tay quệt máu trên miệng, nói:

-Lần này chúng ta thua thật thảm. Đều tại ta quá mức khinh địch rồi.

Âm im lặng không nói gì, chỉ đứng yên tại chỗ. Nhưng năm này tung hoành không có đối thủ khiến chủ tử có điểm cao ngạo, xem thường hào kiệt thiên hạ. Thất bại lần này, xem như là một bài học đáng nhớ cho chủ tử đi. Hi vọng sau này củ tử sẽ không phạm phải sai lầm này nữa.

Ngược lại với Âm, Hắc có vẻ rất lo lắng. Sau hôm đó chủ tử đã bị nội thương không nhẹ, lại thêm độc kia của Dạ đế, tình hình của chủ tử lại ngày càng kém rồi. Do dự một hồi, Hắc mới mở miệng:

-Chủ tử, hay là để ta đến Dạ lâu mua thuốc giải về cho người.

Mạc Kỳ Tuyên lập tức hét lớn:

-Không được.

Bản thân hắn là một kẻ cực kỳ kiêu ngạo. Hắn tuyệt đối không đồng ý đi cầu cạnh đối thủ để níu kéo tính mạng. Tự tôn của hắn không cho phép hắn cúi đầu. Hắc còn muốn nói thêm nữa, nhưng bị Mạc Kỳ Tuyên trừng cho một phát, liền ngoan ngoãn rút đầu về.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, là Vệ Minh cùng Thương Lam Hàn đến. Thương Lam Hàn mặc dù hay chống đối và trêu chọc Mạc Kỳ Tuyên, nhưng bọn hắn là đều là huynh đệ thân thiết lâu năm, sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ. Mấy ngày nay hắn tra cứu hết đủ loại độc điển, nhưng vẫn không tìm thấy cách giải loại độc kia, cũng không biết được đó là độc gì nên đành đến đây thuyết phục Mạc Kỳ Tuyên đến Dạ lâu mua thuốc giải. Vệ Minh đồng dạng cũng rất là lo lắng, trước khi đi đến đây đã nghĩ được phương án thích hợp, chắc chắn sẽ thuyết phục được chủ tử.

Thương Lam Hàn hiện tại cũng không có hứng nói dông dài, trực tiếp mở miệng:

-A Tuyên, người đừng có chấp nữa. Phái người đến Dạ lâu mua thuốc giải đi.

Vệ Minh cũng vội vàng tiếp lời, đem phương án đã suy nghĩ kỹ càng nói ra:

-Đúng vậy chủ tử, để cho chúng ra đi mua thuốc đi. Nếu không có thuốc giải, người không thể sống quá một tháng nữa. Vậy thì Y Lam cô nương phải làm sao đây?

Đây là phương án Vệ Minh cất công suy nghĩ, cảm thấy chủ tử chắc chắn sẽ đồng ý. Nếu có Y lam cô nương ở đây thì tốt rồi. Chỉ cần cô nương ấy nói một tiếng, chủ tử khẳng định sẽ đi ngay. Vệ Minh dự đoán quả là không sai, Mạc Kỳ Tuyên sau khi nghe nhắc tới Y Lam thì trên mặt hiện lên vẻ do dự. Thương Lam Hàn vô cùng thông minh, lập tức hòa theo Vệ Minh:

-Đúng đúng. A Tuyên, nếu như người cứ cố chấp như vậy thì đừng trách ta cướp mất Y Lam đấy.

Mạc Kỳ Tuyên nghe xong liền bốc hỏa, đá Thương Lam Hàn bầy thẳng ra ngoài, hét:

-Người dám đụng tới nàng, ta lập tức liền thiên người, để xem người quyền rũ nàng thế nào.

Âm cùng Hắc đứng một bên tròn mắt không tin nổi. Cái Y Lam cô nương kia là ai, dường như chủ tử rất thích cô nương này thì phải? Nếu không sao lại nổi giận như vậy. Thật muốn gặp thử cái cô nương kia là người thế nào, lại có thể khiến chủ tử cùng Thương công tử yêu thích đến thế kia.

Không thể không nói, hai tên này suy nghĩ quả thật rất linh. Bọn hắn vừa nghĩ xong thì phía xa vang lên một âm thanh trong trẻo vui tai, tựa hồ đang rất vui vẻ:

-Tiểu Kỳ, người đang làm gì? Sao náo nhiệt quá vậy? Có gì vui không, cho ta tham gia với. Di, Tiểu Hàn, sao người cũng ở đây rồi?

Mạc Kỳ Tuyên cùng Thương Lam Hàn cùng lúc kêu lên:

-Y Lam!!

Y Lam một thân bạch y bông bênh, đẹp tựa tiên nữ giáng trần, đạp nhẹ lên mấy cành cây mà tới. Hắc và Âm mở to mắt nhìn rõ cô nương đem chủ tử cùng Thương công tử mê hoặc là người như thế nào, nhìn xong liền cảm khái. Dung mạo cùng dáng người đều là hàng nhất đẳng, mặc dù chưa đạt tới mức khuyển thành khuyển quốc, nhưng cũng không thể xem thường. Thêm nữa cô nương này cả người tỏa ra khí chất vô cùng đặc biệt, thanh thuần tự nhiên, không chút câu nệ lễ tiết, hoạt bát vô cùng. Lại nhớ tới lúc này cô nương này triển khai khinh công tới đây, xem ra võ công cũng không thấp. Ánh mắt của chủ tử quả nhiên rất không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Hoàng - Dạ Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

